

2009
povídky druhého kola

Vidoucí 2009

Vidoucí je soutěž pořádaná časopisem Pevnost a kluby Palantír a Islington. Soutěž je dvoukolová, v prvním porotci vybírali povídky, které se zúčastní kola druhého.

Druhé kolo probíhá na stránkách pořádajícího klubu (<http://www.sfkpalantir.net>), kde jsou zveřejněny všechny postupující povídky. Soutěžní práce jsou také dostupné ve společném dokumentu s jednotným formátem (doc, pdf).

Vyhlášeny budou dvě kategorie: „odborná“, kde porotu budou tvořit redaktori Pevnosti, členové klubů Palantír, Syndrid a Islington a pozvaní externí porotci; a „veřejná“, kde porotou budou čtenáři a návštěvníci webových stránek.

Způsob hlasování v druhém kole

Odborní i veřejní porotci hlasují pomocí stejného systému hodnocení. Jediný rozdíl je, že odborní porotci budou mít širší bodovové rozestupy mezi pozicemi. Kategorie jsou striktně oddělené a v rámci kategorií mají všichni porotci rovný hlas. Konkrétní bodové ohodnocení bude až do uzávěrky druhého kola tajné. Porotce může/musí každé povídce udělit jednu

z následujících možností:

- první místo (1/1)
- druhé místo (1/1)
- třetí místo (1/1)
- čtvrté místo (2/1)
- páté místo (3/1), v našem případě až 8.; maximálně můžu udělit 3 pátá místa, ale musím minimálně 1 páté místo udělit
- horší (3/6), tvoří doplněk, který neobsadíte předchozími pozicemi

Můžete obsadit maximálně jedno první místo, jedno druhé místo, jedno třetí místo, dvě čtvrté místa, tři páté místa. Ale vždycky musíte mít alespoň jednu povídku umístěnou na příslušném místě (takže bude určitě jedna první, jedna druhá, ... a minimálně jedna pátá).

Pravidla hodnocení

- Hlasování pobíhá od 1. 8. od 31. 12. 2009
- **Každý** má pouze **jeden hlas**.
- Každý porotce má právo sepsat k hodnocené povídce komentář, který bude po uzávěrce odeslán autorovi.

Jakými prostředky se bude hlasovat

- Na stránkách je zveřejněn odkaz na tabulku (<http://www.sfkpalantir.net/vidouci/vid09.xls>), kterou pokud vyplníte a pošlete budete moci odeslat na mail koordinátora vidouci@centrum.cz spolu s vaším jménem, příjmením a případnou přezdívkou.
- Je možné také využívat aplikaci, která je připojovala přímo do databáze soutěže Vidoucí. Tento program běží pod JVM 1.6. Po kontaktování koordinátora na mail je možné jej využít k zápisu hodnocení.

Běsná čtvrt'

Upravil jsem si uniformu a čekám na Polinovou. Ještě zabezpečuje auto, předepsaná kontrola. Za směnu s touhle poctivkou si zasloužím pořádný prémie.

Blíží se večer, Běsná začíná žít. Poplivaný chodníky zdobí kaluže, ve kterých se odráží nekonečná škála místní šedi. Kdysi to bývalo nejzelenější brněnský sídliště. Teď na uschlý bříze nelibě poskřívává havran.

Naše kroky se dunivě odrážejí koridorem netečných paneláků. Mlčí a odtažitě nás sledují. Mě znají dobře, má spolence sem nepatří.

„Tamten,“ pohodím hlavou k dlouhému bloku nad zbytky dětského hřiště. Polinová provede několik klusových poskoků, aby mě dohonila, a kývne. Sleduju ji nenápadně, pobledla. Jo, holka, chtělas k policajtům? Chtěla. Flákání po kanclech skončilo, užiješ si terénní zábavy.

Slunce zoranžovělo a těžce se kulí k západu. Okenní skla zkrvavěla a dlouhý stíny ožívají. Polinová si stále upravuje pendrek a zbraňové pouzdro, je nervózní. Kdyby mi nezabili partáka, nikdy bych cosi takového do Běsné nevzal. Ale sem se nikdo nehrne a Polinka se prý přihlásila sama. Já si myju ruce, oficiální vina padne na šéfovu hlavu.

Parkoviště mezi několika bloky je plný fracků. Ječí a vyjou jak šakali, navzájem se mydlí po hlavách a kopou do zadků. Polinová se neklidně zavrtí, ale když nereaguju, předstírá, že ju to nebere. Kdybych se měl zabývat každou rvačkou, do baráků se ani nedostanu.

Chamrad' zesiluje řev, přidává pískot. A tak, bude kino. Celej protějšší blok slouží za obří plátno a kdosi na ně pouští záznam sebevraždy jedny holky. Když se budou chovat mravně, ať se baví, trestný to není, kultura jako kultura.

Projdeme bývalou výplní dveří, nad kterýma se kýve zrezlá jednička, a Polinová se pokouší obnovit samostatnou ochranu vchodu. Dávám jí dvě minuty. Energie podporující brní od prstů k veřejím, a stále dokola skomírá.

„Zas vám to padne, podporučíku, a kdyby ne, stejně to nějak vyuk do rána zruší.“

Nevzdává se a pole nahodí.

„Pokud někdo umí rušit policejní alarm, měli bychom jej zatknout a předvést, kapitáne Sanku,“ recituje z pravidel.

Nějak se mi samy protočily panenky.

„Samozřejmě vím, pane, že tu nebudeme půl noci hlídat kvůli nepřilíš závažné trestné činnosti, ale celou věc vidím také z jiného úhlu. Škodič musí být velice schopný, a stálo by tedy zato...“

Každý vchod zvláštěně páchne, cítím to už ve vestibulu se zbytky schránek. Paneláky mi zaváněly ještě před tímhle osídlením, ale teď mnohem silněji. Poznal bych konkrétní barák se zavázanýma očima.

Posvítím na schody do sklepů, momentálně klid, a pak zkusmo kopnu do dveří výtahové šachty. Zachrastí v ní a něco prudce vyletí vzhůru.

„Dělejte,“ houknu na Polinu. Ve vteřině mám otevřeno a mířím ochrnovačem vzhůru. Několik pulzních vln šplhá šachtou jako obří medúzy, obejmou kabinu a pokračují dál. Skoro bych věřil, že to uteklo, ale dutej náraz na střechnu výtahu mě plně uspokojí.

„Privoláme si to,“ zmáčknu tlačítko. Kabina se trhavě spouští, zastaví až nárazem na snížený dno, a díky tomu nemusím delikventa šroubovat střechnou. Pěkně pohodlně mi přijel skoro do úrovně očí. Neštítím se, chytnu to pevně dvěma prsty za kožich a protáhnu štěrbinou mezi horníma futrama a střechnou kabiny. Zloduch zkříženej s nějakou potvorou hejkalovského typu. Takoví se prostě nikdy nepřizpůsobí, furt budou škrtit cestující a uvolňovat pojistný lana. Tady by to vcelku nevadilo, místní jsou odolní a zvyklí, jenže ono to pořád leze do zakázaných míst. Občas se dají načapat v normálních činžácích nebo v hromadný dopravě. Ještěže v Brně nemáme metro,

Pružáci si s tím zkusí.

Podporučík Polinová přivolává odvoz. Potvora na betonové podlaze zvolna ožívá. Seskupil se kolem ní houfec drzých cherubínek, poškubávají ju za chlupy a tancují jí před čenicem. Kouřím, čtu sprostý nápisy na zdech, snaživka se sama pokouší provést policejní zátaras.

Konečně zaduní venkovní schody, někdo zařve a vevalí se tlustá uniforma s maličkou hlavou. Břicháč Bruk, tvor požehnaný imunitou k dotykovému kouzlu.

„Někdo nechal zapnutej alarm,“ zažbluňká a tře si maličké čelo s modrofialovým pruhem.

„Tak to má být,“ bavím se.

„Tady přece nikdy nic nefungovalo,“ supí tlust'och, předpisově si natahuje dračí rukavice a zkušeně rovná zloducha v mohutnejch tlapách.

„A vidíš, Bruku, zázraky se přece dějou,“ odklepnu popel na kudrnatý hlavičky cherubů. Nelíbí se jim to.

Polinová mlčí, k opravenému alarmu se nezná. Přece jen není tak blbá.

„Plyn,“ houkne Bruk a Moz, jeho parťák, docela šedivý a nezapamatovatelný policajt, podá hadici s uspávadlem. Tlust'och drží násosku zloduchovi u čumáku, dokud docela nezplihne a nepřestane dýchat. Pak s ním důkladně zatřepe, přiloží ho Muzovi k uchu, a když parťák kývne, vloží omdleného delikventa do připravené síťovky. Vak se rozbliká, vězeň je připraven k převozu.

„Dobrá práce hned na začátek,“ pochválí nás, „ale stačí. Když mám noční já, tak stačí.“

Pokyneme si, Bruk ještě zaváhá, jako by měl něco na srdci, ale pak konečně vypadne a po delším rachotu vymanévruje s antonem od baráku.

„Mno, přeje si dáma svézt výtahem?“ podporučík Polinová neocení vtip, sevře rty a vkročí na schodiště. Cherubové se zatetelí a hbitě jako nepostřehnutelné opice obsadí zábradlí. Lezou a skáčou s neuvěřitelnou obratností, občas lascivně zatancují na melodii pronikající z bytů.

Kdysi je sem nasadil jeden umělec, hodlal povznést úroveň bydlení, a nahradil část strohých kovových dílů tepanými s právě takovými cherubky. Starý i nový zábradlí dávno připomíná čelist s povyráženými zuby, ale tyhle malé potvorky přetrvaly, zvykly si a zdomácněly, možná se i množí.

Chňapou po nás malýma prstíkama, proplítají se kovovými tyčema a zkouší krást. Polinová jeden neopatrněj houfec s rozmyslem postříká dezorientačním sprejem. Vyráží mně tím dech, to je můj způsob pochůzky, od ní bych nic takovýho... Uf, už jsem se lekl, že mě v bezcitnosti přetrumfne mladá baba. Ale blondýna starostlivě sbírá potácející se andělský čertíky a klade je na schody ke zdi. A ještě kázání. Chudáci malí, skoro je mně jich líto. Mám jí prozradit, že než se vzpamatujou, nejspíš je někdo s chutí rozšlápne? Škoda dechu.

Na podestě vyhlídnu oknem. Bledá dívka stojí po x-té na střeše věžáku, drží se anténního svodu a potácí se. Dopředu – chci ke smrti, dozadu – vracím se do života. Tam a zpátky, tam a zpátky. Filmová zvětšenina mi ukazuje její oči. Veliké a nevinné. Není divu, že už nežije. Tady se to nedá s takovýma očima.

Diváci dole řvou a radí. Dívka, nejmíň měsíc mrtvá, jako by jim rozuměla. Občas shlédne mezi ně, váhá, ještě nechce poslechnout. Promítač zesiluje hudbu.

Cherubci se od nás drží dál, jsou naštvaní. Nenápadně jim pohodím pár drobků. Polinová neví, ale dokážou být užiteční.

„Pane, provedeme zde namátkovou bytovou kontrolu?“

Ani se nezadýchala, a to ju ženu schody neschody.

„Proč,“ zeptám se bez otazníku.

Trošku nadhodí rameny uniformu.

„Tak jo, Polinová, když to musí být. Upíry jsme minuli, dáme nějakýho míšence?“

Asi hodlala souhlasit, jenže mezerou mezi zábradlím cosi padá. Být to strašidlo nebo kus nábytku, nerozhodím se. Jenže tohle páchne člověčinou a plémě člověčí musíme hájit nebo se tak aspoň tvářit, pokud jde o mě.

Lidský zbytky prolítnou, mohl bych je chytit, ale netoužím po zadělané uniformě. Dole to pleskne a žuchne. Odstrčím Polinovou a horní patra udělám do pěti vteřin. Sotva zaregistruju pár

otevřených dveří a dychtivý tváře obyvatel.

U zříceného schodiště do podkroví stojí tři výrostci. Dvakrát upírská krev a jeden černokněžnickej kříženec.

„Kdo to byl?!“ chytím nejbližšího pod krkem. Ztratí pobavenej výraz a oči mu zrudnou. Přiškrtním ho a odkopnu černokněžnickýho zmetka. Druhýho upíra předpisově haltuje Polinová.

Nejspíš se červenookej dusí, ale předstírám, že to nevidím. Ještě ho narazím na zeď a koleno zapíchnu do břicha. Mezi rty se mu objeví krvavá slina, kousl se do jazyka. Přidrží si ho pravačkou a levou se dobývám do kapsičky pro sáček na vzorky. Tohle by měla dělat zaškolovaná blondýna, ale ať mi raděj hlídá ty dva za zádama.

Pustím upíra, kterej začíná škytat a opřu se o bývalej panel s elektroměry a zvonkovými štítky. Polinová dělá totéž na protější straně. Budu ju pak muset upozornit, že v těchhle místech můžou přebývat potvory transformovaný do zbytkových elektrických proudů.

„Takže, pánové?“ Mají ve tvářích čirou nenávisť a nedivím se jim. Podporučík Polinová obezřetně vytahuje záznamník. Taky ju budu muset upozornit, že tohle se na mých hlídkách nedělá. Kdyby se někdo ptal, použití záznamového média nedovolila vážnost situace. Nepotřebuju, aby mi pak páni v teplým kanclu dávali kapky za nedodržení výslechovýho postupu.

„Sledujete, jak vlídně se doptávám?“ přiblížím se k černokněžnické směsi. Kluk se snaží drze žvýkat a vyhlížet neohroženě. Vytáhnu pendrek a zkusmo ho aktivuju. Šerá chodba se rozsvítí, oba spratci couvnou ke zdi.

„My jsme to nebyli,“ zahuhlá upír a uhýbá pohledem. Znovu sevřu pendrek a má energie způsobí výšleh ze zbytků žárovky nad našimi hlavami.

„Tam, na půdě!“ Mladý černokněžník nechává dál mluvit upírka, až zmiznem, bude za hrdinu, co se nedá zlomit, ale má jen štěstí, že jsem se nezaměřil na něho.

„Pane,“ přistoupí Polinová, „opravdu se něco nachází nad námi.“ Ukazuje k černému otvoru, kam kdysi vedly dřevěný schody. Hranatý paneláky dostaly sedlový střechy a tím půdy a podkroví. Pokud vím, snad žádný zdejší strašidlo je neocenilo po lidským způsobu. Pod střechem je dneska hnusnější stoka než ve sklepech.

Z otvoru se valí tma. Leze ven a dokonce i Polinová v ní cítí čerstvý zlo. Já je přímo vidím. Sedí v každým atomu a září uspokojením. Klidně bych mohl zavolat posily, ale neudělám to. Jsou věci, který řeším sám. Couvnu, kolik mi prostor dovolí, a po krátkým rozběhu skočím. Držím se okrajů díry a soukám se nahoru. Polinová použila lano s vytahovákem a teď s baterkou hledá nouzový osvětlení. Šikovná holka, obrovskej půdní prostor se slabě ozáří modravým stmíváním. Nikdy to nevydá víc světla než slunko hodinu po západu.

Prázdnost. Na první pohled prázdnost plný bordelu, ale na druhé se temnota zpestří šedivými stíny. Rodinka mlčenlivých mátoch se tísní u nízký zdi, posedává na trámech a předstírá, že ju nic nezajímá. Ne, teď jim křivdím, oni fakt nevnímají. Tihle tvorové nejsou z pevných těl, ale patří k hmotnějším substancím. Většinou neškodí. Prochází zákoutí, temný místnosti a stmívací uličky, aby se popásli na úleku bázlivých nebo provinilých. Po přesídlení provozovali živnost s obrovskou chutí, ale přestože neohrožujou přímo na životech, dávno do centra nesmí. Tady cítím jen tichou zlost a apatii, ne akutní zlo.

„Pozor, pane! Vlevo nahoře!“

Odkakuju mezi mátohy a skrz šedá těla zahlídnu Polinovou nalepenou za strojovnou výtahu. Kryjeme se a oba míříme ke střešní konstrukci. Něco tam sedí, a když se spojíme očima, udělá se mi zle. Blbost, mně se nikdy nedělá zle a To nemá oči. Zmáčknu bezmyšlenkovitě spoušť, a vzápětí vím, že zbytečně. Musel to být ideální přízrak a já jsem se poprvé v životě tak zmýlil.

Mátohy se ode mě s odporem odsouvají, nedívají se na mě, ale cítím jejich pohrdání. Sedím v prachu a odpadcích, zvenku se ozývá halasnej potlesk, dívka zřejmě opět skočila. Chvilu bude klid a začne to nanovo. Výstup, váhání, pád...

„Ideální příz...“

„Já vím,“ zavrčím na Polinu. „Hajzl. Nabírá tady negaci z celýho baráku a dělá z ní

fantomy. Skoro mě nachytl.“

„Mno, ale musíme se nad to povznést, pane. Podle předpisů nyní sejdu do suterénu a zkontroluji, zda dolů spadla skutečně pouhá návnada.“

Zaváhám, jestli nemám zavolat Bruka s Muzem, ale ten silnější by mě za podobnej žertík zavřel do převozovýho vaku místo rozplynuté návnady. Mohl bych po půdě pohodlně přejít do vedlejšího vchodu, jenže podporučíci nemůžu nechat bloumat samotnou. Před měsícem jsem přišel o parťáka.

„Slízáme zpátky oba,“ zavelím a Polinová to správně pocítí jako nedůvěru. Ať si trhne, být tady sama, zmizí jako většina lidských holek. Některá se nenechá zabít, sžije se s Běsnou, ale podle mě není o co stát. Z děcek těchhle potvor se stávají nejnebezpečnější zmetci. Lidská a strašidelná směs. Nebo ještě líp, do přístupnýho člověka může vejít zlo podobně jako ten zloduch do hejkala. Taky dobrý, těžko se to poznává.

Z horní podesty zahlídnou zalískaným oknem zas ty obrovský oči. Nejsou nechápavý, už poznaly dost, ale již nikdy se nechcou na nic zaostřit. Hloupá skokanka...

Za dveřmi třetího patra to žije. Někdo zpívá zamilovaný písň v divokým jazyce, moc nerozeznávám slova, ale jde o nářečí kolem Vobřan. Tam přebývala svýho času zajímavá komunita a dlouho se držela, než magistrát s konečnou platností zašněroval lesy.

„Do prdele život!“ ozve se procitěně v bytě se začouzenými futry a kouzelník v potrhaným kaftanu rozrazí dveře. Chvilu na nás kouká s otevřenou hubou, zhluboka si přihne piva a plechovku mrští mezi mě a Polinovou.

Ruka se mi sveze k obušku, ale chlap spustí z pysku slinu a ucedí: „Aby ses nepodělal, vašnosto, však už zalízám do brlohu.“ S přehnanou uctivostí couvá, a z jeho prázdnýho pohledu mám mnohem horší pocit než z výhrůzek mladých výtržníků. Probere mě až pravidelnej cupot podrážek podporučíka Polinové. Jo, ta dřívějšího elegána, mocnýho mága z Vobřan, neznala. Ta pořádně nepamatuje ani svobodný lesy.

V přízemí leží jen kaluž smradlavý vody. Polinová mlčky odebere vzorek. Ať si chtěl tou maškarádou ulevit kdokoliv, muselo v něm sedět děsně vzteku. Teoreticky v tom vzorku může být něco jako strašidelná DNA, ale spíš jde o čistou esenci negativních pocitů z celýho bloku. Vznikl půdní přízrak, kterež generuje tyhle fantomy.

Lidi mají oprávněnej strach z něčeho, co umí třeba jen na pár minut stvořit utýranou mrtvolu a mrštit ju ze schodů. Za velkých městských nepokojů dokázal dav povstalců z Běsné společným vztekem bourat brněnský ulice. Nejhorší je, že spravedlivým vztekem. A já tomu musím zabránit.

„Projdeme sklepy, kapitáne?“

Pokrčím rameny, snažil jsem se na něco vzpomenout, a blondýna vyráží první. Nemám nejmenší chuť na ňu šahat, ale popadnu ju za řemen a pošklubnu za sebe. Uraženě vykulí oči a párkrát nanečisto zamele pusou.

„Tady do dveří vchází dáma až za pánem,“ utnu ji. Jo, huso, někdo ti tam prorve hrdlo, a ani nezjistíš, kdo to byl. Nehodlám volat Bruka dvakrát do stejnyho vchodu.

„Omlouvám se, pane, a děkuji.“

„Fajn, že máte čím, podporučíku. Všichni upíři nemusí být rozlezlí po sídlišti.“

Rozkopnu dveře a ty na něco měkce narazí. Jasně, že číhal. „Kaline?“

Většina upírů a upírek jsou pohlední tvorové. Pro množení nepohlavní cestou si zásadně vybírají krásný oběti. Kalin je zrzavej chlap s odzbrojujícím chlapeckým úsměvem. Má nádherný zuby.

„Zdravím, dobrá noc,“ usměje se a loupne modrýma očima po Polině. Podporučice ostentativně vytáhne zpod blůzy křížek. Kalin si toho nevšímá, okouzluje, jako by s ním Polinová koketovala.

„Přejete si průvodce po katakombách, madam?“

„Trefíme,“ odpovím za Polinu. Chlap omluvně zvedne ruce a couvá před námi do tmy.

Zmizí v ní, jen ten bíleý úsměv ještě zazáří a ostrý zuby hlasitě cvaknou.

„Líbíte se mu,“ upozorním podporučiici zbytečně. Není slepá.

Po pravici míváme sklepní kóje a ve vzduchu cítím pach uleželý zeminy. Nemám to tady rád, ale já to tady nemám rád nikde. Ve sklepech aspoň vím, co můžu čekat. Upíři mezi sebe leckoho nepustí. Snad jen ve sklepení jednoho věžáku, kde ještě za lidskýho osídlení zavraždili dítě, bývá vysoká koncentrace všelijakejch pobudů. Courají po kójích a nasávají atmosféru. Někomu prospívá děsivá hrůza oběti, jinýmu uspokojená vraha.

Docela rád vylezu do suterénu vedlejšího vchodu. V kočárkárně někdo řve.

Opět rozkopnu dveře. Vypadnou z jedinýho pantu a praští dva zavalitý týpky do zad.

„Doklady,“ ucedím a chlapi nastaví dlaně. Nekontroluju je poprvé, ale slíbil jsem zaškolit Polinovou. „Tak, podporučiiku, konejte povinnost,“ opřu se o zeď.

„Ustupte o tři kroky,“ požádá podporučiice a musí si odkašlat. Je nervózní, ale nachytat se nedala. Nejprve se sklání k mladíčkoví na zemi. Z mikiny a vesty se mu kouří, ruka zkroucená za zády je celá od krve. Polina k ní přiloží identifikátor zapnutý zároveň k blízké obraně, kdyby šlo o léčku, a sejme údaje. „Není to člověk,“ ujistí mě bez ohlednutí. „Teď vaše dlaně,“ přistoupí k chlapiskům. Nechají si sejmout identifikační kódy a Polinová zahájí výslech. „Proč jste toho kluka mučili?“

„Baví nás to,“ pokrčí rameny zarostlej Jezevec.

„Je na to zvyklej,“ doplní drze Monstr a propne si nad hlavou tlapy, až klouby zapraskají.

„Vy nevíte, že podobné praktiky je povoleno provádět pouze u typových obětí v neveřejných prostorách?“

„Však!“ zatváří se Jezevec nevinně. „Tady mladýho proháníme furt. Je blbej, když se nechá chytit. Být to na mně, vpletu ho na schodišti do zábradlí a pozvu celou Běsnou i s kameramanem, ale...“

„To by se, kámo, pánům v zakázaným městě nelíbilo,“ zavrčí Monstr a na rozdíl od vcelku hloupýho tlachání Jezevca v tom slyším opravdovej hněv. Jsme pro ně představitelé kasty, která je sem zavřela, a ještě si diktuje podmínky.

Kdysi měly divoký bytosti všude volný přístup. Panovala budovatelská nálada, hledaly se cesty pro soužití lidí i dost nebezpečných strašidel a zpočátku to šlo, snažily se obě strany. Pak se to začalo kazit. První útoky těch, co potřebujou ke spokojenosti lidskej děs nebo krev a maso, jejich soukmenovci sami trestali. Jenže už vypukla hysterie. Objevili se provokatéři mezi lidma, vykukové, co se učili od divokých vrahů, a nastala mela. Výsledek je mimo jiné internační sídliště Běsná, dar státu divokým obyvatelům.

Kluk na betonu se pohnul. Pomalu se zvedl na všechny čtyři a rozklepaně se plazí po stěně do vztyčené polohy.

„V pořádku?“ ptám se bez zájmu, ale dle protokolu, Polinová může mít zapnutej ten hloupej záznamník.

„Jo, dobrý. Moje volba.“

Blbec si chce něco dokázat. Trpí bývalým mistrům útrpnýho práva útoky. Nejspíš se chtěl před někým vytáhnout. Podle kódu převážně duch zloděje a následně oběšence. Často si libují v masochismu.

„Víš, co musíš udělat, pokud se chceš před nimi chránit?“ Polinová se ptá návodně. Nemá se mezi ně plíst.

„A to proč?“ ušklíbne se mladík a setře si krev z tváře. Polinka couvne. „Je to docela fajn zábava, slečinko, nechceš si to zkusit? Lepší než se procházet po vašem nudným, udržovaným městě!“

Halamové se chechtají, uznale klukovi naznačí bod, podporučiice rudne. Musím zasáhnout. Stačí, když se narovná a postavím mladé zástupkyni práva nenuceně po bok. Chtěli by pokračovat, mají toho jistě hodně na srdci, ale musí se holt vybit jinak. Třeba mučením navzájem. Půdní přízrak získá další dávku negativní energie.

„Běda, jak u té vaší zábavy nachytám víc jak pět zúčastněných,“ upozorním co nejchladněji a v klidu opouštíme kočárkárnu. Mám u nich dlouho budované respekt, skoro u všech. Ale dnes se všichni dívají nějak divně, jako by na mně něco nebylo v pořádku. Nejspíš se diví, proč s sebou tahám Polinovou, to bude ono.

„Nemusíme to rozpitvávat, že?“ ujišťuju se, když ze dvojky vylízáme rozbitým sklem bez alarmu. Stejně si každé chodí, kam chce a v tomhle domě není koho chránit.

„Ne, pane,“ narovná si Polinová záda, „bylo to pro mě poučení.“

„Jo, hlavně si furt opakujte, že jsou jiní,“ vylítne ze mě bezmyšlenkovitě. Podivně se po mně podívá, ale třeba je to tím, že ju vidím úkosem, nebudu na ni zírat zpřímá.

Hajzlíci na parkovišti se válí po zemi, vytírajou kaluže bundama a kožichy. Je docela chladno, jen baby se odhalují, co to dá. Raděj omrznout než se nepředvádět. Některý nevypadají špatně. A po oknech a zdech paneláku padá dívka s medovými vlasy jako bíléj anděl.

„Kus toaletáku letí!“ zatleská černovlasá, černooká čertice a pronikavě zajuchá. Zasvrbí mě ruka, ale ovládnou se. Mít teď puštěnej pendrek nebo pulzní zbraň, rozsvítí se všechny lampy v okolí včetně nákupního střediska.

Třetí vchod je celkem tichej. Ve vestibulu spí hrdý potomek obrů, obtočil stěny od vchodu po přístup ke schodišti, a občas hlasitě zachrápe. Pro tyhle tvory bylo křížení s lidma požehnaní. Když se skrčí, může prolízt do normálního bytu. Polinová vši silou otevře dveře, který zavalila bezvládná obří paže, a kontroluje výtah. Dobrý, v šachtě nic nebezpečného nečihá, ale jdeme raděj pěšky, prostě rutina.

Z bytů se linou víc či míň pronikavý pachy, divný zvuky a obyvatelé. Většinu znám a vycházím s nima. Před lety mě sami žádali, ať dělám prostředníka mezi lidma a tímhle světem. No, tak dělám, sviňská práce.

Dožene nás starší dáma v kabátu až na zem, funí a oddychuje, spěchá. Polinová jí uhýbá a zdraví. Dáma rovněž, odplivne si.

„Moje kolegyně,“ představím podporučici, „a tohle je čarodějnice Habrová.“

„Čarodějka,“ zasípe baba. „Čarodějnice zní pejorativně a ty, Sanku, máš nevymáchanou hubu. Vždycky bývals zmetek, ale ne tak sprostěj. Dávej na sebe pozor.“ Zpod klobouku s krkavčím peřím mě probodnou zkoumavý, modrý oči. Měla donedávna povolenku ke vstupu do města, ale zneužívala ju. Věštila úspěšně, schopnosti má, jenže si nemohla pomoci a čas od času nějakou citlivější dušičku totálně rozložila. Taky jí chutná lidskej děs.

„Pokud budete přede mnou plivat na zem,“ ztvrdne Polinové hlas jako týden starej chleba, „jste obyčejná čarodějnice. Kdo chce být dáma, má se tak chovat i ve vypjatých situacích.“

Habrová položí tašky na zem a otočí se k podporučici. Jsou dvě možnosti. Buď se ju pokusí srazit kouzlem či mechanicky ze schodů, nebo se rozesměje. Tak ne, dává si buclatý ruce v bok a zblízka policistce Polinové syčí do tváře: „Děvenko, já si před tebou na nic hrát nebudu, nemám na to nejmenší chuť. Uvědom si, že seš na našem území. Dali jste nám tohle peklo místo svobodného života, našich staletých domovů v našich - slyšíš? - v našich městech a v našich lesích. To nebyly a pořád nejsou vaše lesy a města. Držíte nás tady násilím, a pěstujete si pořádněj problém. Tak mi neříkej, jak se mám k tobě chovat! A pokud mě hodláš oslovit, pak jedině uctivě a v případě nutnosti.“

Zadívám se na Habrovou vyčítavě, ale mlčky. Docela si na holku vylila zlost. No, mohla to udělat i horším způsobem, ale to bych už musel zasáhnout.

„Zřejmě bude nejlepší, když si navzájem půjdeme z cesty, paní Habrová,“ zachovává Polina bledost a dekorum. „Mimochodem, já nevím, jak stávající situaci vyřešit k oboustranné spokojenosti našich světů. To neví bohužel nikdo.“

„Pusťte nás ven a uvolněte lesy!“ zapiští rozcuchaný šotek a prosvíští po zábradlí jako blesk.

„To už tady bylo,“ zašeptá za ním Polinová smutně. Když se otočíme zpět k čarodějce, schodiště je prázdné.

„Pro mě je čarodějka výraz pro krásnou, příjemně zkaženou a vyvinutou osobu,“ povzbudím zaraženou Polinu a vykročím do schodů. Potřebuju se rozhybat, najednou se nějak nedokážu soustředit.

Je tu provoz. Nájemníci zásadně používají schodiště, nikdo se nesvěří výtahu, přestože si jezdí nahoru a dolů prázdný. Zkušeni tvorové.

Před byty pátého patra se rvou dva vlkodlaci na vodítkách, majitelé je krotí sérií kopanců a nadávkami. Na jedny straně zřejmě manželka, na druhý sokův synek. Jakpak to vyřeší, až se z chlupatých oblud stanou zase živitelé rodin?

„Doufám, že máte platný očkování,“ ptám se Poliny. Přikývne, nějak ju přešla řeč.

Použijeme žebřík a vylízáme na půdu. Kdosi hraje karty na rozbitý knihovně, v koutě se po sobě plazí dva výrostci, snad kluk a holka, těžko říct. Podle jistých městských představitelů by se měly na množení obyvatel Běsné vydávat povolenky. Podle mých zkušeností naprostá blbost zprvu zapadne, a za čas se může ujmout jako perfektní nápad. Vadila by mi likvidace Běsné? Je zabydlená ubohou, krvelačnou sběří, naskočí mi okamžitě odpověď. Kruci, zas mě bolí hlava. Asi stárnu, tohle se mi nestávalo.

Ve čtverce žebřík chybí. Seskočím z půdy a za sebou slyším měkký dopad Polinové. Že by nebyla čistej člověk? Nebo poctivě trénuje.

„Dáme svačinu?“ buším na dveře se zlaceným kováním. I tady se najde honorace.

Otevře plešatej tatík v bílým tílku s břichem jako duchna. „Ale, to jsou k nám hosti,“ promluví skoro bez pohybu rtů. Ustoupí, pustí nás dovnitř a rychle zavře. Ani on, Matys, nepsanej vládce bloku, nenechá zbytečně otevřeno.

Ve stísněný předsínce klopytáme přes boty. Mineme kuchyň a skoro poslepu dojdeme do pokoje. Polinová mě přestane bedlivě pozorovat a úžasem tichounce vydechne. Jo, tohle není obvyklej byteček průměrnýho obyvatele. Matys je kápo. Skoro čistej člověk s minimem podstaty nějakýho mága a čilej mozek. Nedělalo mu potíže skoupit celý patro a prostě je propojit. Teď stojíme v hale nebo obyváku, obrovský místnosti s okny na obě strany. Matys rád uchvacuje. Ne svým vzhledem, ten je mu fuk, ale bejvák stojí zato. Podlahu tvoří dubový parkety uprostřed krytý temně zeleným kobercem, jen před krbem se rozvaluje kožešina z pravýho medvěda. Nábytek si pan Matys nechal nakrást ze státem chráněných objektů. Nepřizná se, ale kdyby prý jo, krádež by to stejně nebyla. Beztak vše patřivalo tajemné větvi jeho rodu. No, co se nedá dokázat, jako by nebylo, takže se klidně složím do velkýho ušáku s výhledem na parkoviště. Polinová se nechá usadit do křesla s norkovým přehozem. Slečna sedí upjatě, nenápadně se rozhlíží a zřejmě neví, co si má myslet.

„Světlo,“ poručí měkce Matys a křišťálovej lustr se rozzáří tisícem světýlek. Žasnu taky, tohle minule neměl. Teda lustr jo, ale rozzínali ho malí, sveřepí trpaslíci. Teď se mezi křišťálovými ozdobkami míhají miniaturní víly s křídélky. Musel si je nechat dovézt ze Západu, u nás to nežije. Doufám, že blondýnu nenapadne učinit patřičnej zápis. Cizokrajný strašidla se k nám smí dovážet pouze na přísný povolení a rozhodně ne na Běsnou.

Tmavej mladík s jiskrnýma očima nese táč s čajem a sušenky. Polinová vytáhne svačinu v pytlíku. „Promiňte, pane Matysi, mám jídlo s sebou a na rozdíl od kapitána Sanka ctím směrnice a předpisy.“

Mafián na ni kouká, skoro čumí. Pak se rozchechtá. „Vaše věc, dámo, když neochutnáte. Ale pokud nemáte v termosce taky čaj, doporučuju Belzův znamenitej. Získal jsem výtečnýho kuchaře,“ otočí se ke mně, Polinová jej přestala zajímat, ignoruje ju. Černej mladík se polichocně usměje a zmizí v kuchyni.

„Dlouho jsem čekal, Sanku,“ posadí se Matys přímo přede mě, stíní okno.

„Pokaždý nevybyde čas,“ zamumlám a drtím v zubech sušenky, pomáhá mi to soustředit se, přemýšlet.

„Hm, tak jo. Hlavně, že už seš v pořádku.“

„Nikdy mně nic nebylo. Proto dělám tuhle blbou prácu, při slabým zdravím bych nevydržel.“

„Jo, kapitáne, seš fakt silnej.“

Dnes mě dráždí. Chodím si k němu oddechnout, načerpat novinky, ale teď prostě ryje.

„Kde máš paní, Matysi?“

„Někde tady je, znáš to.“

Ani nepřikývnu, znám to. Jeho žena je překrásná. Nejspíš proto se každému neukazuje nebo jen lehounce a letmo. Myslím, že jsem ji právě zahlídl. Usměju se směrem, kde se mihla jemná tvář s velkýma očima, štíhlá postava a možná náznak pozdravu, mávnutí bílé ručky. Nikdy ji nespátřím, když na ni chci hledět přímo. Ona je krása doplněná fantazií. Teď stojí vedle mě, vím to, ale pokud se otočím, zmizí. K zbláznění.

„Vypij ten čaj, Sanku!“ poroučí Matys a Polinová přiskakuje a pomáhá přiložit mi šálek ke rtům. Odstrčím oba.

„Ale kur..! Dáma promine, skoro jsem vypustil neslušnost, jenže ten blb mě polil horkým čajem!“ Matys poskakuje, tetelí se a napíná gumu v pase, aby vařící skvrna v citlivých místech přestala pálit. Přibíhá Belza, odvádí si ho do kuchyně. Fajn, nemusím vidět, jak mu chladí intimní partie. Navíc se mi nějak rozostřuje svět.

„Kapitáne? Kapitáne!“ blondýna mi klečí u nohou a kouká zespona jak vyděšený štěně. No co, nějak jsem se zamyslel, možná zaklimbal, a oni mě překvapili tím čajem.

„Vstaňte, podporučíku,“ zavrčím a posunu si křeslo blíž k oknu. Skokanka tam právě vystupuje na střechnu.

„Sanku, tys mně teda dal,“ vrací se Matys a krůček za ním Belza s nasupeným výrazem. Ten patří mně, znenáviděl policajta, co ublížil jeho pánovi. „Za to si musíme dát panáka, kapitáne. Musíš, nebo si začnu myslet, že to bylo schválně.“

Stojím u okna, opírám se rukama o parapet a čelo chladím o sklo. Teď mám dívku přímo naproti sobě.

„Na!“ zařve Matys a verve mi štamprdlí do ruky. Na hladině utrejchnu spatřím tvář jeho čarokrásný ženy. Nevím, co chce udělat Polinová, ale než se ke mně přiblíží, obracím panáka do sebe. Prostě jsem tu vílu vypil. Tak, Matysu, a je taky moje!

Posadili mě zpátky a chvílu zůstáváme mlčky, jen jsem zavřel oči. Nespím, ve službě nikdy. To Polinová strašně zdržuje. Otevřu oči a musím ju přímo vyhnat do práce.

Patra nad a pod Matysem jsou čistý. Tady si nikdo nedovolí překročit hranice běžný zločinnosti. Ale my scházíme níž.

„Kapitáne? Jste v pořádku?“

„Samozřejmě, podporučíku. A upozorňuju, že nahlouplý dotazy jak z ameráckejch filmů nesnesu. Jasný? Jasný?!“ Kouká jak tele. Vyvalený šedivý oči, pootevřená pusa. Teď by tě měli vidět na Ústředí, pohledná podporučice.

„Ano, pane,“ polkne, čímž se jí zavřou růžový rty a znovu získá ledovej výraz. Konečně! To by bylo příliš, vyfasovat za partáka nováčka babu a ještě s vyjeveným ksichem.

V klidu projdeme po ulici do pětky, zrovna se nepromítá, naskakuje novejš začátek. Po kolikátý dnes?

V baráku to žije od prvních pater, někdo pořádá soukromou diskotéku nebo co. Zábradlí brní do dlaně, vibrujou zdi. Polinová si na okamžik zakryje uši, ale pak se ovládne. Ukážu prstem směr, mluvit nemá cenu.

Není třeba vyrážet dveře, pohostinně zívajou na celou chodbu, zvou dovnitř. Překračujeme těla na zemi, uhýbáme před zavěšenýma na zbytcích lustrů a občas někoho odhodím stranou. Normálně by už řvali fráze o policejní brutalitě, ale dneska mi to kupodivu prochází, jen na mě tak divně koukají. Tady se fetovalo a to fest. Naznačím Polině šňupání a ona okamžitě pochopí. Vytahuje z kapsy soupravu na vzorky a sklání se k ležící dívce s čtyřbarevnými vlasy. Pokračuju dál, hledám zdroj kraválu. V bývalé kuchyni se to rozkládá. Aparatura, sestavená z několika souprav a mohutných zesilovačů, vyje. Stovky tónů se slívají v jedinejš, kolísavejš a rozbouřenejš jak

mohutnej tok jarní řeky. Vyplnil přilehlý patra a podle všeho dírama ve zdech i vedlejší barák. Ztlumím ten příval, musím několikrát otočit zvukovým knoflíkem, a skoro se mi v uších udělá podtlak.

„Co je?“ nastoupí na mě divoženka v chlapském vydání. Možná to býval ohnivěj muž, kdo ví.

„Kontrola na drogy, občane,“ ušklíbnu se. Nastane jekot. Sápou se, což mi nevadí, ale sakra, cosi se mi hlásí z podvědomí, něco musím udělat, ale oni mě nenechají přemýšlet. „Neotravuj, příšero,“ odhodím vyhaslýho ohnivce, a když se přidávají další, docela jim rozkopnu aparaturu.

„Ty hajzle! Ty že nás hájíš?“ řve bledej aristokrat s krvavým krkem, nejspíš sťatej za hrdelní zločin. „Seš stejnej jak ti ostatní!“ Tak na mě řve. Netroufá si přiblížit se, mám v ruce obušek, ale nenávisť zbledl a zprůsvitněl. Proč bych měl za ně vystupovat? Za nesvéprávný zmetky, co ani neví, proč jsou na světě?

Vracím se k Polinové. Dva přízraky ju drží u zdi, staly se z nich beztvary stíny po zásazích jejího pendreku, ale drogy a vztek je zbavily citlivosti. A zfetovaná sběh se přidává. Podporučici skoro nevidím, hradba nenávisť ju izoluje od ostatního světa.

„Ustupte!“ zařvu naplno. Ti, co jsou ke mně nejblíž, zmateně zareagují, otočí se a zírají široce otevřenýma očima. Neustoupí. A zvenku zaslechnu další salvu povzbuzování, někdo zase chce, aby dívka skočila ze střechy.

Určitě jsem nepozbyl smysly, za deset let u policie se mi to nikdy nestalo. Jen jsem stiskl pendrek a úměrně bezprostřednímu nebezpečí jím počal zpracovávat nepřizpůsobivý jedince. Šlo to skoro samo. Občas zahlídnou Polinovou, jak kolem sebe udržuje bezpečnej kruh. Chvilka práce a budu u ní.

Někdo křičí. To se stává při bolesti. Křik může odradit útočníka nebo přivolat pomoc, jenže jakej to má smysl tady, kde spousta sadistickéjch bláznů bolestivej jekot miluje?

„Sanku!“

To křičí Polinová. Zírá mi zblízka do tváře a drží mou ruku s obuškem. Někdo mě napadl zezadu a ona to musela vidět, pouští mě a nechává odvléct pozpátku ven. Usínám.

Hladí mě víla. Cítím les a prosluněnou mýtinu, někde blízko rostou jahody. Nebudu se probouzet, víla by zmizela, ony jsou takové. Pořád si je musíte domýšlet.

„Bude ještě chvíli spát, Matysi,“ slyším Polinovou. „Dala jsem mu silnějši prostředek, ten ve slivovici nezabral. Probral se jen na pár minut, než jsme došli do vedlejšího vchodu.“

Nespokojeně se zavrtím, víla zmizela, zaplašili ji. Určitě kvůli Matysovi, jak by mohla být rusalka šťastná s takovým tlust'ochem? Vezmu si ji. Bud' mi ji dá, nebo ať vrátí mou... Sakra, děsně mě bolí hlava.

„Mele se,“ přistoupí Matys.

Někdo mi přiloží ruku na čelo. Není to víla, to jen Polinová, člověk.

„Kapitáne?“ ptá se tiše, měkce, skoro jako... Sakra, co se mi stalo? Na něco si nemůžu vzpomenout! Ale dobře si vybavuju Polinové zradu v tom feťáckým doupěti. Určitě byla blízko výrobná, a ona nechce, abych ju našel a zničil. A pozabíjel každýho, kdo v tom jede.

Podložili mi hlavu a dali pít. Voda, ale kdo ví, když jsou zrádci. Vyprsknu to zpátky, Matys zařve. „Zas mi polil ga'ata!“

Otevřely se mi oči, vidím mafiána s mokřýma rukama, kape z něj a Belza mu vytírá utěrkou triko. Tlustý břicho se vlní jako peřina pod rukama šikovně pokojské, a já chci vidět vílu.

Posadím se, ale hodí mě to zpátky.

„Kapitáne, zůstaňte ještě v klidu, lék musí působit.“ Polinová se zbláznila, má mě za blbce. Nevěřim ani bývalému spojenci Matysovi, natož jí, vybrané těma idiotama na Ústředí.

Nikdo nestojí o pořádný vyšetření drogový kauzy. Jim vyhovuje, když se místní sperou a pak pochcípají, to je městská strategie. Pozabíjejte se, vytěkejte do vzduchu, rozložte se v zemi a co zbude, pozavíráme do terárií a budeme ukazovat faganům, ať vidí, proč nemůžou být strašidla

volný. No, dětičky, kdo by chtěl potkat tohle v lese? Nebo tamto v noci na ulici? Nikdo? Správně.

Oženu se, když se Polina zas přiblíží.

„Sanku,“ přisedne si Matys, „takhle Čiré nepomůžeš. To není dobrá cesta.“

Nemám vzduch. Zmizel kyslík nebo mi vyplivly plíce. Čirá, má krásná víla. Na ni jsem si nemohl vzpomenout. Díky, Matysu, už vím, proč jsem tady. Hledám Čirou. Nemůžu nechat takovou bytost v týchle stoce.

„Lež! Ležte!“ zaječí společně a stáhnou mě na pohovku. Nikdo nechce, abych našel svou vílu.

„Kapitáne, nadporučík Čirá je už měsíc mrtvá,“ drmolí Polinová, klečí mi u hlavy a vypadá jako vyblitej přízrak. Oženu se, ať zmizí.

„No tak, vždyť jste to už pochopil, zvykal jste si. Vzpomínáte na léčebnu?“

Slyším napjaté ticho. Matys i Polina čekají, dělají si naděje. Nejrádě bych je zklamal, ale zatraceně se mi vybavují bílé stěny psychiatrie, uklidňující injekce a údesnej zmatek v hlavě. Jo, Čirá už není a mě to skoro připravilo o rozum. Nezachránil jsem ji.

Pod krkem mi něco zachrčí. Polinová se rychle skloní, chce sama odpovídat. Přikryju vysílačku rukou a zahledím se jí výhruzně do očí. Odstoupí.

„Osmnáctka na příjmu,“ pronesu naprosto klidným hlasem.

„Dolní ústředí. Prošvihli jste pravidelné hlášení, osmnáctko. Je všechno v pořádku, Sanku?“

„Jo. Jen normální blbinky. Bruk s Mozem odvezli jednoho výtahovýho výtržníka.“

„To už víme. Kde se právě nacházíte?“

„V pětce,“ zalžu. Nemusí šéfovstvo vědět, že ležím u Matyse na kanapi a vrací se mi proklatá, shnilá paměť.

„Dobrá. A nezapomeňte se hlásit.“

„Rozkaz,“ vymodeluju co nejdokonaleji slovo, který bych nejrádě rozdrtil zubama.

Matys s Polinovou si oddechli.

„Já jsem tu od její smrti nebyl?“ ptám se koukám do stropu.

„Ne, pane. Moc vás to vzalo. Ta droga a tak.“

„Houby droga,“ zavrčí Matys, „regulérní jed.“

„Někdo ho dal Čiré,“ vzpomínám.

„Vám taky, kapitáne.“ Polinová mi zas vstupuje do záběru. Odkloním aspoň oči, ruší. „Pracovali jste na objasnění série sebevražd a přišli na stopu nebezpečného přípravku. Rychle rozloží divokou bytost i s vysokým podílem lidské podstaty. Vzbuzuje sebevražedné sklony.“

„Tam vedle?“ snažím se vstát a ukazuju směrem, kde se odehrává bujnej večírek.

„Ne, ne,“ sklání se Polina, „jen tancovali a pili místní utrejchy, úplně běžné. Tady na všechny silně působí i obyčejný alkohol. Jenže vám to zřejmě připomnělo tragédii s nadporučíkem Čirou.“

„Hodně jsem vyváděl?“

„Dost,“ zastoupí Matys Polinu. „Přiběhli pro mě, že Sank hodlá vyvraždit celý patro. Máš štěstí, že na tobě dost lidem záleží, jinýmu by to nechali vyžrat. To by byl tvůj konec.“

„Dost lidem...“ ušklíbne se Belza v pozadí.

„No tak divokejm,“ opraví se Matys, „lidem určitě ne.“ Polinová si významně odkašle.

„S jistými výjimkami,“ doplní tedy.

V hlavě se mi všechno motá. Zastřeně si vzpomínám na pobyt v léčebně, pomalý probírání z apatie, jakousi světelnou terapii a návrat k pocitu, že jsem policajt, a musím udržovat pořádek mezi krvelačnými bestii v Běsné. A vím, že mě dnes vypravili z Ústředí, poplácali po zádech a prohlásili za schopnýho služby. Strčili mi do auta podporučíka Polinovou a měl jsem úplně normálně provádět obchůzku a zaškolovat adeptku. Měsíc po smrti Čiré a sotva jsem vylezl z blázince. Jak to, že mi nic nepřišlo nápadný?

„Mohli byste mi objasnit, co se se mnou děje?“

„Chcou tě definitivně dostat, kamaráde,“ pokrčí Matys rameny. „Tenkrát to ještě nevyšlo,

tak pokračují. Pořád seš pod práškama a Polina tě má hlídat a udávat. Netrhej sebou, už by tě vezli, kdyby nebyla s náma.“

„Jsem psychiatricka se zaměřením na divoký lid,“ podotkne Polinová.

„Podporučíková má s sebou čisticí léky, teď jsme ti je píchli, takže se dostáváš do normálu, kamaráde. Ale nevím, jestli to za provozu zvládneš, popravdě ti tady už skoro nikdo šanci nedává.“

„Zvládnou, musím,“ zamumlám.

„Nebude to jednoduché, pane. Chtěli vás zlomit, zpracovat na poddajnou loutku. Dostala jsem se k vašemu případu teprve před týdnem, získala důvěru mocných a teď vás mám hlídat. Vlastně to dělám. Jen vysazuji jejich medikamenty a dodávám jiné.“

„Takže jsem se měl znemožnit a sám vyhodit od policie.“

„Myslím, že doufali, že buď službu nepřezijete, nebo definitivně skončíte v léčebně. Nevím, co přesně se vám v minulých týdnech snažili vložit do mozku, ale asi se jim dařilo, jinak by vás dnes se mnou do služby neposlali. Potvrdilo to naše přesvědčení, že s vámi někdo z Ústředí nehraje čistou hru.“

Zavírám oči. Před lety jsem na Ústředí nastoupil plnej ideálů. Soužití lidí s divokýma nevyšlo, skoro všichni souhlasili s oddělením a plnou kontrolou lesů. Postupně se podmínky přirostly. Instalovaly se hlásiče, lesy sešněrovaly neprůchodný paprsky, poslední divoci je museli opustit. Časem mizeli i neškodní nadpřirození z měst, selektovali se kříženci, povolenky ke vstupu na lidská území se skartovaly. Z divokých čtvrtí se staly vybydlený brlohy s narůstající kriminalitou. Po každé vzpouře přišla přísnější opatření. Přestal jsem se cítit jako ochránce práva, stal se ze mě obyčejnej biřic. Nebylo jednoduchý chránit zdejší obyvatele před nimi samými. Ale chtěl jsem opravdu pomoci tvorům v tomhle koncentráku...

„Matysi? Jak přesně zemřela Čirá?“

„Kdybys nebyl tak tajnosnubnej, Sanku, mohl bych ti teď říct víc. Jenže očitěj svědek kromě tebe nejspíš není. Byli tam dva zranění dealeri, ale záhadně nepřezili převoz.“

Marně namáhám paměť. Vzpomínky několik dnů před smrtí parťáčky a mým kolapsem překrývá hustá mlha. Rozehnat ji bolí. Z bílé tmy jen sporadicky vykukne náznak postavy, proběhne nejasnej děj, zastřeně zazní osamocená věta. Možná se mi kouří z hlavy, ale musím na to přijít. Není v pořádku, že právě tohle období mi vymizelo z mozku.

Odborníci z Ústředí dokážou ukrást paměť. Ti z Horního ústředí. Obrovskej černej kvádr budovy sedí uprostřed Brna a mlčí. Nepronikne záblesk světla, neotevře se okno, nezazní zvuk. My, obyčejní pěšáci, máme přístup jedinýma dveřma. Přízemí je naše, dovnitř může i veřejnost. V kancelářích dostáváme příkazy a pijeme kafe. Nikdo z nás nebyl v žádným z horních pater. Tuším, že do nich se vchází skrytými portály šéfovských kanclů nebo z okolí budovy utajenými vchody. Nevím, co tam sídlí a co se tam děje. Nelíbí se mi to, jsem podezřívavej zmetek.

„Podporučíku?“

„Ano, pane?“

„Dokážete mě dát během dnešní noci do pořádku?“

„Ehm...“

„Takže ne.“

„Pane, obávám se, že čisticí látky nezaberou okamžitě a v plném rozsahu. Na to vás měli v práci příliš dlouho. Byl jste zřejmě směřován k destrukční činnosti, nezvladatelnému nervovému výbuchu a...“

„Stačí, Polinová, chápu, a není třeba rozmazávat. Co se stane, když dnes dostatečně nezmasakruju nevinné?“

„Jste známá osoba, kapitáne, a odpor ke stávajícím pořádkům se rozmáhá i mezi lidmi. Nemůžou vás bezdůvodně zničit. Ale půjdou po vás dál a mě asi vymění, jsou nedůvěřiví.“

„Takže musíme aspoň dokončit pochůzku a chovat se nenápadně. Obávám se, že teď ale potřebuju krátkej spánek. Jste ochotná absolvovat formální prohlídku bloku s Matysovými hochy?“

„Pošlu s ní prověřený upíry a Jezevca,“ ozve se mafíán, „mají autoritu a dá se jim věřit.“

V danou hodinu tě slečna Polinová probere vysílačkou a ty se ozveš na Ústředí, co? Slyšíš, Sanku?“ Zamumlám, že jo a rychle předstírám polospánek.

Nelíbí se mi, že Polinová odchází sama, přece jen za ni cítím odpovědnost, ale Matys mě nikdy nezklamal. Využívá všechno kolem sebe do mrtě, ale nepřekročí hranici, po které bych po něm musel jít. Požívá úcty mezi svýma. Úcta, ne strach, to je vzácný tady v Běsné. Ale pár takových tvorů tu žije a mají velkej vliv.

Přikryli mě dekou a ztlumili světlo. Někdo mě hladí po spáncích tak dlouho, dokud jsou Matys s Belzou v doslechu. Pak mi jemná dlaň přejeđe po očích. Okamžitě se proberu a možná zahlídnu vílu. Vím, že můžu proklouznout, hlídá cestu.

Seběhnu svižně, nikdo mě nevidí. Na ulici se potlouká pár opilců, ale nevšímají si mě. Na parkovišti je klid, zpili se do němoty. Dívka padá tiše, hudba nehraje. Nebyla to Čirá, jen má chorá mysl ji v ní viděla.

Míjím hranatou stavbu bývalýho střediska služeb. Teď tam cosi kutí, pár místních se snaží vydělávat poctivě a nespólihat na milodary. Ušchlý stromy mi pomáhají vyhábat se nedůvěřivým pohledům. Těžko zakryju uniformu.

Prolítnu obchodní komplex s plytkou nádrží, ve který smutně zpívá osamělej vodník. Něco za mnou volá, ale nezastavuju. Znam ho, a nechcu nic vysvětlovat.

Minu školu, jednu z nejnebezpečnějších budov. Taky jsem tu sloužil a tvrdím, že není nic náročnějšího než držet pořádek ve společnosti těch, co vyrůstají v ovzduší křivdy a beznaděje.

Krokle. Táhne se Běsnou jako rozdrbanej rohlík. Protáhlá strž kupodivu udržuje zbytky zelenýho porostu, starý stromy a hustý keře. Párkrát se z Ústředí snažili celou vysekat, ale nepochodili. Osobně jsem sháněl místní kouzelníky, kteří zvládnou dřevorubcům hatit práci. Povedlo se, pily nepilovaly, harvestory nesharvestovaly. Nějakou dobu pak hlídal zamračeněj mág z Horního ústředí, kácení pomalu pokračovalo, ale ani jeho kouzla nestačila. Porost rychle regeneroval, co jeden den chlapi sundali, druhej narostlo. Mávli nad tím rukou, a Krokle zůstala. Nestalo se z ní semeniště zla a hřichu. Naopak. Sem chodí ti, kdo potřebujou klid. Tady staří učí mladé o tradicích, vzpomínají na prošlý časy.

Opatrně sejdu mezi zkroucenými akáty na samý dno. Koruny stromů zatáhly nebe, a odřízly měsíc i sporadický snahy několika lamp nahoře na ulicích. Přesto zde není absolutní tma. Na spodních větvích se drží chumáče svítivý mlhy, v korunách se prohánějí drobný světlušky a občas prokmitnou zářící bludičky. Krokle nádherně zní. Sovy lítají potichoučku, ale pak zahoukají nebo zanaříká sýček. V šumění listí slyším tajemnej šepot. Dokázal bych tady prožít kus života, jen občas zabolí připomínka, že tohle je přece strašně málo.

Vyšplhám zas do reálnýho světa. Přede mnou se tyčí tři věžáky. Musím do prostředního. Říká se mu proklatej a možná je proklatější než celá Běsná.

Suterén mlčí. Nikde žádněj pohyb, zvuk ani zápach. Jsem tu správně, něco není v pořádku. Položím ruku na zábradlí a cítím mrtvo. Tady mě potká smrt, někde blízko čeká celá dychtivá, jak to se mnou dopadne. Nebojím se jí. Kněžky krásné Morany nejsou zlé. Ony jen sklízí, co zasejou živí.

Stoupám pomalu, šetřím se. Nikdo neotevře dveře, mlčí oba výtahy, spí všechny byty. Mám uklizeno až nahoru. Musím na střechu jako tenkrát, když jsme sem přišli s Čírou.

Žebřík vzorně čeká na zdi, stropní poklop chybí. Před měsícem jsem ho otevíral násilím.

Čerstvá noc mě skoro porazí. Zhluboka se nadechnu a rozhlídnu se. Stojím na nejvyšším bodě Běsné, pode mnou se rozkládá celý Brno. Fouká tu, vzniká iluze svobody. Zvrátím hlavu se zavřenýma očima. Nádherná iluze. Jenže když oči otevřu, nemůžu přehlédnout zlatavý nitky bezpečnostního šněrování. Kříží celou oblohu jako hustá síť, odtud jsou vidět i drobná zajiskření tělíček neopatrných mūr. Nebo zoufalých? Tahle zábrana zadrží nejsilnějšiho mága, omračuje ptáky a drží zdejší svět z dosahu hodných lidí. Rozesměje mě to.

Běsná je nemocnej vesmír. Baráky jako černý díry z posledních sil poblikávají poloslepýma očima, než se dočista zhroutí do sebe. Nepravidelný náznaky ulic vedou chodce do temných zákoutí podél mrtvých lamp, a když zatajím dech, slyším sídliště chrčivě dýchat. Nemocnej svět. To Brno se předvádí hrdě a plnou silou. Krásné, sebejisté a vůbec se netváří provinile. Mělo by.

Pomalou procházím střechu. Tady jsme s Čirou hledali největší hajzly v dějinách Běsné. Dealery, kteří lacino prodávali cestu k rychlé sebevraždě. Denně vyváželi Bruk a jeho parta několik mrtvol. Z velitele transportního vozu se stal funebrák, podle jízlivejch obyčejnej ras. Přisahal jsem, že až dopadnu zmetka, co tohle vymyslel, vlastnoručně ho zabiju. A místo toho zemřela má Čirá a mě odvezli do blázince na další zpracování.

Znervózním, něco mi uniká. Přecházím po střeše, prohlížím budky výtahových šachet, překračuju svazky káblů s troskami satelitů a antén. Nakloním se přes okraj střechy a zkoumám okolí. Tma. Podivná, mrtvá tma. Tenhle barák dnes nejen nesvítí, on totálně ignoruje světlo jako budova Ústředí.

Zamrazí mě v zátylku, a odskočím stranou. Pár kroků ode mě stojí nehybná postava. Nejspíš muž, střední výška i statnost. Dramaticky se halí do dlouhého pláště, kryje si tvář. Jsem jen člověk, ale spolím na instinkty. Pěstuju si je a hýčkám. Tenhle si přeje mou smrt a bude z ní mít radost. Pokud mu to dovolím.

„Sanku, tak jsi přišel.“

„Vidiš.“

„Pachatel se vrací na místo činu.“

„A ty seš tady proč, zakuklenej srabe?“

Zaváhá, ale pak nechá plášť odvlát větrem. Podvědomě očekávám ostře řezaný rysy nebezpečného agenta, a on je to jen jeden z nenápadnejch pracovníků Ústředí. Pravda, mizel do horních pater a se mnou nemíval co do činění, ale jinak veskrze nezajímavá postava. Párkrát jednal s Čirou, prý běžná rutina.

„Proboš?“

„Tak, tak, známe se, kapitáne.“

„Takže ty máš prsty v těch sebevraždách?“ Tykám mu, přestože je hodnostně výš, ale nehodlám mu darovat náznak úcty.

Pokrčí rameny a ušklíbne se. „Já a sebevraždy potvor, co se považují za nesmrtelné? Zajímavé, nadpřirození se hromadně snaží létat. Chudáci.“ Odplivne si. Jako by si dovolil sprostě pohanit mou Čirou. Stojí mě spoustu sil nevrhnout se Probošovi po krku, jenže to by mu nahrálo. Nevidím na něm žádnou zbraň, ale jistě není bezmocnej. Docvaklo mně, že polomrtvej věžák jindy plnej života a ta úzkostná čern kolem jsou jeho dílo. A věděl, že právě sem dnes přijdu. Tohle je pravej obyvatel horních pater. Černokněžník, co nenápadně ovládá lidi i divoký.

„Jsi ubožák, Sanku,“ pomalu se přibližuje, „sprostý vrah, který zákeřně zabil svou krásnou přítelkyni. Chtěla zamezit tvým výbuchům vzteku, ochránit nevinné, jenže ty jsi pozabíjel všechny nešťastníky tady na střeše a nakonec dostala plnou dávku i ona. Nechápu takovou zvrhlost,“ přechází do vlezlých šepotu, „ještě se sem vrátíš a obviňuješ mě. Neměli jsme tě pouštět z blázince, jen tam můžeš dožít, když nemáš odvahu zemřít.“

Tak proto jsem tady? Přivedla mě podvědomá vina? Ale já bych ji nikdy nezabil! Nikdy jsem nikoho nezabil...

Musel vidět, s čím zápasím. „Jsi narkoman, Sanku, a nedivím se ti. Nikdo nevydržel v Běsné tak dlouho bez ztráty zdravého rozumu. Podívej se na své ruce!“

Očarovaně poslechnu a vyhrnu si rukávy. Vpichy nelze přehlédnout. Potřebuju čas a klid na přemýšlení, nebo se zblázním. Jsem vrah? Zklamal jsem sebe a všechny, co na mě spolíhali?

„Uklidni se, Sanku, uklidni, pomůžu ti. Pěkně se posad' tady na kraj, opatrně a poslouvej. Ty mě musíš poslouchat. Dívej se do mého světla a poslouvej.“

Mág přede mě pokládá bílou kouli. Svítí tiše a naléhavě. Noří se mi do ní pohled a za ním mysl. Skoro jsem se utopil.

„Sanku! Kde jste?! Sanku!“ Někde slabě křičí Polinová. Zalapám po dechu, pořád jsem napůl mimo tenhle svět, ale sevření na zápěstí cítím jasně. Proboš je teď pevně drží a druhou rukou se mi snaží vpíchnout jehlu do předloktí. Tak, jak to dělal skoro celý prošlej měsíc.

Ze sedu vykopnu oběma nohama jako k smrti vyděšené kůň, a chlap odletí. Hekne a sápe se po stříkačce. Skočím po něm, mlátím ho bez rozmyslu, párkrát trefím pěstí tvrdou zem, ale zatím bolest nevnímám. Snaží se mi vyklouznout pomocí kouzla, jenže na to mě cvičili a vybavili implantátem. Má velkou moc, ale já vztek. Asi ho brzo zabiju.

Nechce se nechat, a využívá mé zaslepené nepozornosti. Najednou mám drát kolem krku, táhne mi hlavu dozadu a bere vzduch. Musím pustit a odvalit se. V momentě vrací útok. Dýku si vyškubl zpod kůže vlastního boku. Tenoučká vražedná zbraň na vzduchu zocelověla a zírám jí z několika centimetrů na ostřej hrot. Proboš se těší, že za chvíli probodne oko jednoho vraždícího narkomana. Tak to bude prezentovaný a přesvědčí celou Běsnou i slovnutný Brno, že se nikomu nedá věřit. Nejmně těm, co se tváří, jako by chtěli pomáhat.

Sakra, měsíc jsem trčel v jediný místnosti, pumpovali do mě jedy a vymývali mozek. Ale nějakou sílu ještě mám! Lehounce povolím, hrot mi teď míří na ústa, Proboš se tváří vítězoslavně. Funí námahou, ale už se vidí s krvavou dýkou v ruce. Protočím panenky, skuhrám, moc nepředstírám, fakt melu z posledního, ale nechám mága vyhrávat postupně, švih jeho ruky bych nezbrzdil. Ted'! Kov cítím na rtech, rozevírám zuby a pevně ho stisknu. V okamžiku mám plnou hubu vlastní krve, ale trhnu hlavou a vychýleného Proboše odhodím. Vyprsknu směs krve, slin a možná i jedy a zasáhnu jeho tvář. Výborně. Plazí se poslepu po zádech, vytírá si oči. Mžourá a nejspíš moc nevidí. Zato mně se rozjasňuje.

Je to rovnej měsíc, byl úplněk, když jsme vyběhli na střechu s Čírou. Pronásledovali jsme dva dealery těsně po činu. Pracovali jako nájemní vrazi, nechali oběti dávku a jen se dívali, jak si malá, černovlasá vědma uvědomuje, že musí zemřít. Viděl jsem je z protější střechy, a plnej vzteku letěl po nich.

Nepřekvapili jsme je, byla to past. Měli policejní rušičku nastavenou na můj kód, vyzkratovali mi zbraně. Jenže já jsem se rval za dva a nedovolil, aby mě shodili ze střechy. Nebylo to jednoduchý, ale nakonec jsem je zneškodnil. Odpočíval jsem, když mi někdo zapíchl do krku jehlu. Instinkt mě nevaroval, vždyť za mnou stála jen má Čirá.

Vytrhl jsem si jehlu z těla, nestačila mi dát plnou dávku, ale pamatuju si, že jsem její líbeznou tvář najednou viděl snad tisíckrát. Usmívala se, ne, smála se. „Skoč, můj drahý, skoč, ty milovníku obyčejných bestíí. Nezasloužíš si mě!“

Držel jsem tu stříkačku v ruce a vím, že Čirá v první chvíli nevěřila, že to udělám. Ruka mi sama dokončila pohyb, stíkl jsem píst na doraz. Chtěla utéct, snažila se vrátit na schodiště, ale nemohla. Do poslední chvíle jsem jí hleděl do tváře, musela couvat a pak spatřila volný prostor plný měkké tmy. Váhala, bojovala, krok dopředu za smrtí, krok k životu, který brala druhým, krok ke smrti...

Mě zachránila noha zamotaná do drátů, mdloby a divocí, kteří vyběhli nahoru po pádu Číré. Před nima mě nemohli Probošovi lidi zabít. Odvezli mě do Ústřední léčebny.

„Nenávidím tě, Proboši, nutíš mě zabíjet, ale udělám to i tentokrát.“

„Vidíš a tak jsi zabil naši krásnou vílu, Sanku. Jsi vrah, maniak nebezpečný světu.“ Leží na zádech, opírá se hlavou o plechovej okraj střechy. Ještě neví, že jsem si na všechno vzpomněl díky jeho blbému světlu. Nemá je pořád používat.

Skočím po něm a ucítím v ruce pálivou bolest. Našel tu stříkačku. Bodá s ní a drásá, dokud ho malíkovou hranou neprašším do ohryzku. Chroptí a popadá dech, avšak svou jedinou zbraň nepustí. Chci mu ji vzít, ale hodí po mně plášť. Jsem oslepený, mág mě povalil na zem. Mlátím sebou, podaří se mi přikleknout mu ruku. Zaskřípe to, jak drtíme svými klouby injekci. Bleskurychle mně zatne obě ruce do krku. Škrtneme se navzájem, cítím pod jeho pravačkou zbytky

střepů, ale to je jedno, bolí mě už všechno. Temenem narazím do rantlu střechy. Zaberu rameny, prohnu záda, vzepřu se chodidly. Pár čísel nahoru, kousíček rovinky a nic. Jeden z nás bude následovat Čírou. Já za ní nechci, ať si ji nechá tenhle.

Převalím se půlkou těla přes střechu a odrazím se nohama. Už jednou mi zachránily život kábly. Tenkrát jsem se zapletl náhodou, teď mám ruku záměrně obmotanou svodem satelitu.

Visíme na něm oba. Proboš mi pomalu klouže po těle, v životě mě nikdo tak pevně neobjímal. Snažím se ho skopnout, ale nehodlá se zabít sám.

Srdce se mi zastavilo, naše váha vyrvala několik hřebů. Pěknej sešup dolů, kýveme se pod střechou a Běsná na nás zvědavě vzhlíží.

Je blbý umřít, když se člověku nechce, ale malá útěcha – bude to vteřinku po mým sokovi, možná ho ještě zamáčknu. Cítím, jak se mi drát zařezává do ruky, odumírá. Buď povolí svod, nebo já. Sbohem, děsná Běsná!

Fakt nevím, co přišlo dřív, jestli rána do mé zátěže a pak vtažení do nejbližšího okna nebo naopak. Prostě Proboša srazila ozbrojená ručka podporučice Polinové a stejně rychle mě s Jezevcem vtáhli dovnitř. Kamarádi mi zachránili život i ruku, tak jsem chlapsky omdlel.

Z nemocnice nebylo kam utýct, jinak bych to udělal.

Teď, po provedeném šetření a medializaci celého případu, nastala na Ústředí drsná čistka. Nejspíš jsem přece jen blázen, zůstávám u policie. Přesvědčili mě, že aby bylo v budoucnu kam utíkat, musím ještě udělat kus práce.

Polinová školí lidi, jak vyjít se životaběrnými a psychorozkladnými strašidly. Asi stoupne spotřeba česneku a amuletů.

Matys přeměnil suterény Běsné v lidový školy divokejch mravů. Učí mladý stavovský cti a úctě k životu.

Jsou ohromní, nadšení, mají výsledky. Aby taky ne. Podle mě neexistuje čistej člověk a snad každéj z divokých má lidskej základ nebo kousek podstaty. Jsme jedna sběř a musíme se s tím naučit žít.

Časy se mění

Něco mě nutí věřit, že všichni potají milujeme kýč. Všechny světy jsou totiž šíleně přehnané.

V tom prvním, který jsem navštívil, se rozkládal obrovský nachový oceán a obzor lemovala bojující mračna, válečné flotily nimbostratů po sobě metaly blesky a mezi nimi se k vzdáleným pevninám prodíral Kryštof Kumulus. V jiném světě byl celý prostor obrácen naruby a čas běžel pozpátku, takže výsledný dojem byl poněkud matoucí. A jeden svět tvořila pouze obrovská temná propast, v níž mohl člověk celé roky užívat volného pádu, protože postrádala dno.

Jenže s tím vším je teď konec. Nebeský hrad má zkrátka příliš pevné stěny na to, abych se z nich kdy mohl dostat ven. Zakázat Poutníkovi skákat mezi světy je jako zavřít ptáka do klece a ponechat mu pouze prchavý sen o svobodě. Upilovali mi křídla.

Když kolem sebe vidím všechnu tu krásu, ten přetékající pohár rajských rozkoší, občas si připadám jako poustevník, který se se zvrhlým potěšením vyžívá v askezi. Jsem mrtvola s mrtvolnýma očima a mrtvolným dechem. S propadlým hrudníkem a trnovou korunou - občas prostě mívám období, kdy se cítím jako mučedník. Mám na to ovšem právo. Viděl jsem věci, o kterých jim se nikdy ani nezdálo. Viděl jsem věci, které zůstanou navždy skryty všem, kteří zůstali

uvěznění pouze ve své vlastní hlavě. Viděl jsem věci a toužím je vidět znovu. Zatraceně moc.

Hřadoval jsem na vysoké mramorové římse a s nehybností a trpělivostí kamenného chrliče jsem shlížel dolů, na dění v Hlavním sálu. Ačkoliv už bylo po všem, členové komunity stále seděli po obvodu kruhu, který vymezoval bojiště, a nehýbali se. Jen jejich pohledy pronásledovaly odcházejícího vítěze. Nikdo Jackovi netleskal, ale já nepochyboval, že mu do mozku plynou desítky telepatických gratulací. Kráčel pyšně po šarlatovém koberci utkaném z ovací a slávy a sebevědomí člověka, který o sobě ví, že je nejlepší. Na hlavu si přikouzlil vavřínový věnec.

Ve středu kruhu zatím spočíval poražený a zlomený Terpelier, vystavený neviditelnému výsměchu. Stále na sobě nosil podobu obrovského zeleného pterodaktyla, i když nyní, se zkroutenými a polámanými končetinami, vypadal spíše jako havarovaný vrtulník. V očích mu doutnal hněv a mně bylo jasné, že tahle prohra nezůstane bez odezvy. Jack a Terpelier totiž kdysi bývali nejlepší přátelé.

Snesl jsem se z římsy a jako stín jsem následoval toho hrdinu davů, heroje, který nakrmí miliony hladovějících dětí, mého arogantního a vždy tak elegantního Jacka. Pýcha předchází pád, příteli, rezonovalo mi v uších. Měl jsem chuť k němu přiskočit a zakřičet mu tato slova do uší, ale nechtěl jsem se prozradit. Zůstával jsem zticha a kopíroval jeho chůzi. Dobře jsem věděl, kam ho jeho domýšlivost zavede, a nakonec se ukázalo, že jsem se nemýlil. Stanul před velikým zrcadlem a začal se obdivovat svému tělu.

Měli jsme toho vlastně dost společného. Oba jsme lpěli na jedné podobě a odmítali jsme se jí vzdát. Jack se mi jednou svěřil, že se narodil do špatného těla a to správné se mu podařilo nalézt až zde, ve virtuálním světě. Konečně vypadal tak, jak si jeho pokřivená mysl představovala ideál krásy.

Vyčníval tři metry do výšky a na tenkých čapích nohou působil značně vratkým dojmem - jako bříza, která se kymácí ve větru. Jeho pokožka měla speciální odstín modré. Aby ho Jack získal, strávil několik dlouhých dní jen ve společnosti obrovské palety a celého barevného spektra. Ústa jeho tvář zcela postrádala - zvykl si totiž, stejně jako většina členů společenství, komunikovat telepaticky. Absenci úst však plně vyvažovala ta nejnápadnější a nejpozoruhodnější část Jackova těla - prstenec očí, který se mu táhl po obvodu hlavy. Viděl díky němu do všech stran a dle vlastních slov pronikl do úplně nových smyslových dimenzí. Jsem si skoro jist, že mě tehdy spatřil, když jsem se za ním tajně plížil ve stínech. Vypadal jsem asi jako nesmělý ctitel a jemu to asi dělalo dobře.

Ó, Jacku, jak jen jsi dokonalý! Mimochodem, přinesl jsem ti květiny. Jsou to narcisy, příteli, cítíš tu vůni?

Když bylo všem lidem uděleno božství, vytvořili si své vlastní světy. Někteří se učinili krásnými - s až chorobně narcistickou pečlivostí odstranili každíčkou nedokonalost svých těl a pak se obklopili harémy ze svých ztracených či platonických lásek. Nechali se obsluhovat virtuálními obrazy slavných hereček a topmodelek - vždyť je stačilo pouze vylovit z hlubin databáze a naprogramovat jejich vědomí tak, jak to komu vyhovovalo.

Někteří se stali tyrany. Napodobovali a nebo se dokonce snažili překonat hrůzovlády těch nejhorších diktátorů a vyžívali se v popravách a mučení svých poddaných. Utápěli se ve svých odporných choutkách a prohlubovali své šílenství.

Někteří se sdružovali do komunit. Ať si každý říká co chce, člověk je tvor společenský. Poselství dávných pravěkých tlup se s námi nese až dodnes.

A někteří, včetně mě, se stali Poutníky, jejichž úkolem je probádat všechny světy. Brázdit nedozírné vody fantazie a spatřit scenérie, kterých je schopna pouze lidská obrazotvornost... Tou hlavní lahůdkou, jakousi vysněnou metou pro každého Poutníka, je dobýt některý z uzamčených světů. Jenže to s sebou vždycky nese určité riziko - může se totiž snadno stát, že Poutník v takovém světě zůstane sám na věky uzamčený.

Jsem průvodce v zoologické zahradě, zahradě kreatur. Pohlédněte nalevo, kde se nacházejí Milenci. Přišli do virtuálního světa spolu a připojili se ke komunitě virtuálních experimentátorů. Spočívají ve věčném objetí, v němž sloučili nejen svá těla, ale i své mysli. Dle mého už dávno zešíleli - pokud o nich tedy mohu ještě mluvit v množném čísle. Zkušenosti praví, že hazardovat s tím, co se ukrývá uvnitř, s lidskou myslí, se nevyplácí. Naproti tomu naše křehké schránky můžeme prznit jak chceme...

Nuže, nyní vstupujeme do pavilonu šelem. Zde jsou vysocí zlatokřídli andělé, jejichž zraky hledí do úplně jiných sfér a o nichž jsem vyrozuměl, že patří mezi zakladatele komunity. Dále například pětiruký Magog, skupinka kudlanek nebo skleněný chlapík, jemuž jsou vidět vnitřnosti. Cokoliv chcete.

Seděl jsem u dlouhého hodovního stolu a dráždil jsem své chuťové buňky. Místo koruny jsem měl věnec spletený z oliv a hroznového vína, místo žezla ohlodanou kost a místo jablka... zkrátka jablko. Ach ano, jsem konzervativní i v otázkách chuti. Ostatní se mi vysmívají, že nevím jak chutná oheň, nekonečnost či špatná nálada, ale je mi to jedno.

Převaloval jsem po jazyku doušek ušlechtilého vína, když tu jsem ucítil, jak mi kdosi vniká do mozku a snaží se rozplést jemné nitky mých myšlenek. Zamračil jsem se. „Nepoužívám telepatii, Jacku,“ procedil jsem mezi zuby.

Blankytný dlouhán se ke mně elegantně přitočil a uprostřed jeho tváře se zformovala ústa - tenká štěrbina beze rtů. „Já vím. Ale budu to zkoušet neustále do té doby, až tě konečně donutím se změnit,“ pronesl zpěvavým hláskem. Pak si přisedl po mé levici.

„Co ode mě chceš?“

Po Jackově tváři se rozlil nevyzpytatelný úsměv. „Prostě mi přijdeš zajímavý.“

„To jsem vskutku rád.“ Pokrčil jsem rameny a odvrátil se od něho.

S hmyzí neodbytností mi však jeho obličej znovu zakryl celé zorné pole. „Vypadáš jako stařec,“ vyčetl mi.

„A ty zase jako laciný emzák.“

Tentokrát přešel smích Jacka. „Nemáš pravdu,“ zapýřil se. „Jsem krásný. Kromě toho jsem se aspoň odvážil změnit do nějaké kloudné podoby. Proč ty sis vlastně vybral *tuhle* podobu?“

„Takhle jsem doopravdy vypadal - v reálu. A nejsem starý. Bylo mi sotva čtyřicet.“

Jack mi zřejmě zrovna chtěl nějak ostře odvětit, jenže potom se to stalo. Temnozelená masa se vzedmula se silou vlny tsunami, povalila mého drahého přítele a ptačí zobák začal klovat do jeho nádherného těla. Jackův řev byl jakotem sirény. Všichni se ihned seběhli k místu konfliktu a po chvíli se jim opravdu podařilo odtrhnout rozzuřeného Terpeliera od potřhané hadrové panenky, která kdysi bývala Jackem. Po zemi se povalovaly cáry modré kůže a prázdné, tupě zirájící oční bulvy, perly hozené sviním. Jack, podobný nyní zombii z béčkového hororu, se zvedl a zahleděl se do Terpelierových vyzývavých očí. Pak mu plivl do tváře. „Ty hajzle!!!“ zařval zesíleným hlasem a mně naskočila husí kůže.

Opírám se o masivní gotickou hradbu Nebeského hradu a pokušuji memfisky. Měl jsi pravdu, Jacku, jsem opravdu starý. Ale úporně proti tomu bojuji - pilně překrývám své šediny vrstvou nikotinu...

Jeden ze členů komunity, podobně nenechavý jako Jack, mě nedávno odchytl v hlavní chodbě a odvedl mě do svých komnat. Vysvětlil mi, že mám tu čest stát se pokusným králíkem pro jeho nový experiment. Mluvil chvatně, místy nesrozumitelně, a svou řeč zakončil apelem, abych už konečně ospravedlnil svou existenci. Pokrčil jsem tedy rameny a poddal se jeho plánům.

Nakonec se ukázalo, že se chystá pokořit mou vůli a přetvořit mě k obrazu svému. To se sice ještě nikomu nepodařilo, ale byl jsem poučen, že jakožto mentálně slabý jedinec jsem pro tento projekt přímo ideální. Kdyby se pokus vydařil, stal bych se nesvéprávnou loutkou v ruce svého

pána, neschopen vymanit se z jeho područí. Kdyby se pokus vydařil, nemohl bych se bez souhlasu svého pána ani nadechnout. Ale protože pokus se bohužel nevydařil, mohu nadále dýchat, chodit, křepčit, poskakovat, tancovat a zpívat jak se mi zachce.

Ne že by to byla bůhvíjaká výhra.

Jack se zregeneroval velice rychle. Zrcadlo si totiž detailně pamatovalo, jak vypadal předtím, než byl zničen a ochotně Jackovi poradilo. Nemusel tudíž znovu složitě hledat ten správný odstín.

Jako sup, který vyčkává, až jeho oběť konečně vydechne naposledy, kroužil kolem spoutaného Terpeliera a tenké nohy mu kmitaly sem a tam v nějakém rozpustilém tanci. Jeho škodolibá radost byla takřka hmatatelná. A já jsem ho chápal. Pomyslel jsem si, že ponížení a pokoření svého nejlepšího přítele musí chutnat dvojnásob a nic jsem Jackovi nezazlíval. Kdyby on byl přítlučen k pranýři, také bych se mu vysmíval do obličej.

Pohlédl jsem na svázaného ptakoještěra. Jeho oči vypadaly jako vyhaslé uhlíky, tato finální prohra z nich vyždímala veškerý vzdor. Nevěděl jsem, jestli ho mám litovat. Přece jenom trochu rozvířil nudu, která v Nebeském hradu poslední dobou panovala.

Když Jacka přestalo bavit provokovat ubohého Terpeliera, začal provokovat mě. S lhostejným výrazem jsem vstřebával jeho štiplavé filipiky, zatímco mě vodil za nos a já se nechal dovést až k velkému zrcadlu.

Opět se zadíval na své tělo a na chvíli se odmlčel. „Chystám se udělat velkou věc,“ svěřil se mi. „Viš, co je na proměňování nejtěžší?“ Nenechal mě, abych to zkusil uhodnout a sám si odpověděl. „Vrátit se zpátky do původní podoby. Najít v sobě tu vůli. A já, já jsem v tom vážně dobrý.“

„To bezpochyby jsi,“ přitakal jsem.

„Proměnil jsem se v rozkvétající květinu a vrátil jsem se. Proměnil jsem se v kámen a vrátil jsem se. Proměnil jsem se v prach a vrátil jsem se.“ Postupně začal zvyšovat hlas. „Proměnil jsem se ve vodu a vrátil jsem se. Proměnil jsem se v oheň,“ řekl triumfálně, „a vrátil jsem se.“ Cítil jsem na sobě upřený pohled všech Jackových očí. „Hodlám se proměnit ve volné vědomí oproštěné od břemene lidského těla. A hodlám se vrátit!“

„Věřím, že to dokážeš, příteli,“ pokusil jsem se o povzbudivý tón a poplácal jsem ho po zádech. Rád lákám ostatní do jámy lvové.

Jack se samolibě usmál a pak mi gestem naznačil, abych odešel. Abych jemu a jeho zrcadlu dopřál chvílku soukromí.

Jednou jsem vyšplhal na nejvyšší věž Nebeského hradu. Šplhal jsem vzhůru po hladké zdi z kamení jako plech s ostrými drápky, který nepotřebuje žádné úchyty. Šplhal jsem vzhůru, abych zase spadl dolů. A cestou jsem přemýšlel, v čí hlavě se Hrad zrodil. V čím lůnu spočíval, ukrytý v hebkých peřinách ostatních představ a myšlenek, než byl jako natrávená potrava vyvržen do zobáku ptačího mláděte? Zajímalo mě to, protože uvnitř komunity se o všem rozhoduje kolektivně. Svět virtuálních experimentátorů je řízen úlovým vědomím členů společenství. Jenže Nebeský hrad je stavba příliš komplexní, než aby jej utvářelo více myslí. Kdopak asi byl tím velkým Architektem?

Užíval jsem si ptačí perspektivy a díval se na svět. Na ohromný kamenný kolos, který proplovává oblohou jako líný, přežraný kytovec.

Najednou jsem pocítil touhu se změnit. Nechat si narůst křídla. Jen na chvíli. Cítil, jak mi proudící vzduch čechrá peří. Už jsem se připravoval, že skočím. Skočím a poletím. Přestanu být loutkou, se kterou si gravitace dělá, co se jí zamane...

Jenomže přesto všechno jsem starý paličák. Nikdy bych jim nedokázal přiznat vítězství. Radši zůstanu zatrpklý, stažený do svého nitra, jen abych nedopadl jako Jack.

Něco se stalo. Pohnuly se kontinenty a moře a oceány přehodnotily své záměry a vlily se do

zcela nových kotlin. V hluboké, temné tůni, jíž byla mysl mého drahého přítele, se cosi odehrálo. To jsem poznal ihned. Jack se totiž nesl ještě pyšněji než obvykle.

„Poutníku!“ zvolal rozkazovačně.

„Ano, má lásko, můj Vergilie, můj průvodce pekelný?“

I přes omezené mimické schopnosti Jackovy tváře jsem poznal, že ho moje oslovení mírně zaskočilo a zmátlo. Vzpamatoval se však rychle.

„Vyzývám tě na souboj!“ pronesl vítězoslavně.

Povzdychl jsem si. Už delší dobu jsem to očekával.

„Prozradím ti jedno tajemství, Jacku. Můžeš ukázat, co v tobě je, aniž bys přitom někoho pokořil v souboji.“

Jack vyprskl. „Jsi srab!“

„A také se tím netajím,“ přikývl jsem s lehkým úsměvem. Zapálil jsem si cigaretu a pohodlně jsem se uvelebil v křesle.

Můj přítel nevěřičně zavrtěl hlavou a odkračel. Tváří v tvář takové upřímnosti prostě musel ustoupit.

Těsně předtím, než celý ten tyátr odstartoval, vzal si mě Jack stranou. Sklonil se ke mně, pyšně nadmul svou hrud' a řekl mi:

„Víš, Poutníku, ty ubohá nicko, odpoutat svou mysl od těla není ve skutečnosti mým vysněným cílem. Až se vrátím, budu daleko ambicióznější, budu chtít mnohem víc. Vždyť přede mnou leží tolik možností! Proměním se ve Slunce, proměním se v samotnou podstatu prostoru a stanu se vesmírem! A nakonec, nakonec se proměním v čas, který plyne od Prvního zrození až do Soudného dne a na svých zádech nese břímě historie!“

Naslouchal jsem tomu pompéznímu přednesu a v duchu jsem se smál.

Když domluvil, vznášel se daleko, v hlubokých výšinách a já cítil, že bych ho měl vrátit zpátky na zem. „Jacku?“ vytrhl jsem ho z úvah o vlastní nesmrtnosti. „Hej, Jacku, kolik ti vlastně bylo let, než jsi se natrvalo připojil?“

Zavrčel jako poraněný tygr. Takhle se naposledy tvářil, když Terpelier zhanobil jeho krásné tělo. Řekl cosi nesrozumitelného, napůl telepaticky, napůl ústy, a odkračel.

Vyhlédl jsem si místo, odkud jsem měl všechno jako na dlani, a pozoroval jsem, co se bude dít. Jack se postavil doprostřed kruhového bojiště a já byl rád, že tam nestojím s ním. Jemu to koneckonců asi ani nijak nevadilo. Nemusel se totiž s nikým dělit o pozornost davu.

Užíval si, že na něj všichni zírají a tvář se mu zkřivila koncentrovanou soustředěností. Konečně se odhodlal.

Rozpřáhl ruce - a zmizel. Všichni strnuli, neboť jejich těla náhle prostoupila prázdnota a v jejich plicích zamrzl dech. Jako kamenné sochy, které čekají a vzpomínají na věci, které se ještě neudály, nyní zírali na prázdnou díru v prostoru, na tu jasnou nesrovnalost, která komolila význam věty, na místo, kde by měl být Jack. Nebylo to totéž, jako kdyby se stal neviditelným. Všichni poznali, že Jack je opravdu pryč.

Tak co, příteli, najdeš v sobě tu vůli, aby ses vrátil zpět?

Z oken jsou svěšeny černé prapory, neboť král odjel do boje a nevrací se. Komunita ho oželela. Pomalu zapomíná a jedinou památku na Jacka zachovává jeho věrné zrcadlo. Ať se před ně postaví kdokoli, vždycky mu ukáže Jacka, kterak zaujímá svou typickou pózu - se založenýma rukama a s jednou nohou lehce nakročenou dopředu. V jeho očích se zračí silné zalíbení a já si tam chodívám krmit své ego. Do té doby, než se iluze rozpustí, si připadám krásný. Do té doby, než si uvědomím, že Jack se svým zálibným pohledem dívá sám na sebe.

Femme fatale

I.

Špička nože pronikla kůží v ohbí palce a plynulým pohybem sklouzla napříč dlaní. Prsty druhé ruky do zivající rány vtlačily střípek katarského mramoru, dlaň se sbalila v pěst a natáhla do vzduchu. Tam se k ní přidaly další: pěstěná ručka rusovlásky skrývající tvář za paví maskou; jako lístek široká dlaň drobného muže s vlčím mákem za uchem a řetízem ostružin kolem krku; medvědí pracka s falickým symbolem čerstvě vytetovaným na rameni; jen ta poslední zaváhala.

„Skutečně to bude fungovat, Noe?“

„Záleží jen na nás, co si budeme přát!“

Dlouhovlasý mladík přivřel oči a zatímco pravačkou tiskl k srdci mohutnou knihu, levačku přidal k propletenci ostatních.

Kouzlo započalo. Nedoprovázely ho žádné zvláštní úkazy; hromový třesk, záblesky světél ani oblaka kouře se nekonaly. Z úst žádného z pětice nevyšlo jediné slovo, svět se nepohnul. Jen v jednom okamžiku se obrázkový sešit pod jejich spojenými dlaněmi otevřel a v tom dalším byl najednou prázdný. Kresby proměněné v oblaka barevné páry zavířily, pak v hlubokém nádechu pronikly dýchacími trubicemi do těl zúčastněných. Kruh se rozpadl, dlaně se rozpojily. Ovšem duhový vír se točil dál, dokud se bilion barevných částíček kouzla nerozptýlil ve vzduchu a neproklouzl do noci.

Bílá linka mramoru už pokrývala nejenom jizvu uvnitř dlaně, ale pokračovala dál, kopírujíc jednotlivé žíly směrem k lokti, kde se pomalu vytrácela. Všechny skvrnky zůstávaly necitelné a chladné, ať se Noe snažil sebevíc. Pokusil se pokrčit prsty, ale visely nehybně, jak se z jednotlivých vlasečnic stala mramorová síť.

„Šíří se to?“ zeptal se zdánlivě jen sám sebe.

„*Velice rychle*,“ odpověděl tenounký hlásek. Nevycházel z žádného konkrétního místa, přesto se zdálo, jako by ho zimní zahrada byla plná.

„Sežeň Damiena, musíme okamžitě začít se stavbou!“

„*Damien odjel z města. Neznámo kam.*“

„Co Ivan?“ vzpomněl si na tetovaného, jehož sídlo zdobily brokátové polštáře a regiment otrokyň.

„*Stále žije, obávám se však, že nebude chtít pomoci.*“

„Iluze už najde způsob, jak ho přesvědčit,“ pokýval hlavou a dál už nic neříkal. Oči však ani na okamžik nespustil z širokého francouzského okna. Za ním byl běžný slunečný den, na první pohled nic zvláštního, jen vysoko na nebi bylo možno spatřit zbytky barevného víru. Nezmizel, ten parchant nezmizel, ačkoli měl. Jako uchvacující polární záře zastíral oblohu, pohlcoval zemi a oni s každým nadechnutím vtahovali do plic další a další částíčky kouzla. Usazovalo se v nich a deformovalo křehká lidská těla daleko za hranice možností.

Nepotřeboval Damiena, aby si dokázal propočítat možnosti. Každá vteřina strávená ve vlivu jejich nevydařeného kouzla mu ukusovala kousíček toho, o co nejvíce stál. Jeho ruka toho byla jasným důkazem.

„Musíme začít se stavbou,“ zašeptal, zatímco pozoroval rej barev.

„Damiene?“ zaševelil ženský hlas a donutil muže za stolem zdvihnout hlavu. Dlouhými černými vlasy prokvétaly bílé prameny šedin, ale když se otočil k příchozí, nebyla to tvář starce, nýbrž ustaraného třicátníka.

Žena poklekla vedle jeho křesla, dosedla na paty a opřela předloktí o jeho stehno. „Dokončují tu stavbu, nezbývá nám už téměř žádný čas,“ řekla prostě.

„Vím, snažím se přemýšlet, ale nejde to. V hlavě se mi tísni příliš mnoho myšlenek.“

„Musí přece existovat způsob, jak to kouzlo napravit!“

„Napravit?“ pousmál se, „možná právě v tom je ta chyba, že se snažíme napravit něco, co funguje bez závady.“

„Ale říkal jsi, že kouzlo selhalo! Že mělo fungovat pouze v kruhu, ne se šířit jako lavina.“

Uchopil ji za bradu a palcem něžně obtáhl oblou linku čelisti. „Nejspíš jsem to zkazil já.“

Mlčela; po dlouhých dnech deliria měl konečně světlo chvíli, kdy byl sám sebou.

„To kouzlo nestálo pouze na kresbách. Noe mě nakreslil, jak vládnu veškerým věděním, a já si jako jeho symbol vybral knihu. Ale důležitá byla i naše přání. Nesmrtelnost, moc a světské radovánky – já jediný chtěl stejnou možnost zvolit si pro všechny. Proto kouzlo nezaniklo s rozpadem kruhu, ještě stále plní mé vlastní přání.“

„Ale proč, vždyť je nakažen každý!“

„Každý?“ rozesmál se. „Stále se rodí nové děti a dokud tomu tak bude, kouzlo samo nezmizí.“

„Ale jak? Jak se to Noe snaží napravit?“ Pevně mu stiskla dlaň, kůži měl rozpálenou jako v horečce.

„On se nic nesnaží napravit. O svět, kde má moc každý, nestojí. Pokouší se utéct, vytrhnout své město z vlivu kouzla i z mapy světa,“ zašeptal. Hlas mu slábl, jako by mu samo soustředění na rozhovor odsávalo síly.

„Co uděláme my?“ skoro křičela, ale on ji vnímal jen napůl.

„Nesmíme ho nechat odejít, potřebujeme jeho i ten stroj na obrázky. Bez nich nic nezmůžeme.“

„Prosím, co mám tedy udělat?“

Mlčel. Očima kmítal, jako by rychle pročetl neviditelné řádky, a rty se bezhlesně pohybovaly. Ano, všechno vědění světa v jediném lidském mozku si vybíralo krutou daň. Šílenství.

„Ivan,“ zachřel, „Ivan je nejslabším článkem, přes něho pronikneš do města. Získej ten stroj, bez něj je i Noe bezmocným. Než se vrátíš, budu už vědět co dál. A Andreo, cítím, že i tebe kouzlo změnilo. Dávej si pozor, jak jednou otevřeš dveře, bude těžké je zavřít.“

„Vrátím se brzy,“ přiložila mu prst na rty. Pak definitivně upadl do stavu, který není spánkem, jen stavem, kdy mozek donekonečna probírá jednotlivé informace, aniž by dokázal vytvořit vlastní myšlenku.

Neohlédla se, když odcházela. V tuto chvíli nebyl mužem, kterého znala, kterého toužila přitlačit k matraci a milovat až do svítání. Nyní byl jen počítačím strojem.

Ještě za tmy se Andrea dostala k mostu přes jezero. Uprostřed něho pak ležel ostrov, nyní změněn v prosperující město, které Noe vytvořil. Nejchudší pás okolo břehů byl tichý a temný, směrem k centru však světla jasněla, zdvihala se do výše a kropila vodu bludičkami odrazů.

Nemohla vědět, že v samém srdci toho města Noe právě přidal svou těžkopádnou zmrzačenou ruku k ostatním a zároveň si povšiml, jak děsivě se za tu krátkou dobu proměnili. Rusovláska se tyčila nad ním, kaskáda bronzových vlasů jí sahala do půli zad, a ačkoli tvář stále skrývala škraboška z pavích per, nyní nebyla jen maskou, nýbrž i důmyslným šperkem. Přesto, když

na ni nepohlédl zpříma a zachoval si pouze periferní vidění, obraz se změnil. Zář její kůže zmatněla a v záhybech šatů se objevil nezřetelný plazivý pohyb, jako by skrývala tajemství, jaká si žádný muž nedokáže představit. Ivan to nemohl vidět, nespouštěl lačné oči z úzké linky její šije, a když se k němu Noe přiblížil, ucítil jemný závan vodky a tělesné lásky. Roztržitě poplácal vnitřní kapsu, v níž skrýval posledního účastníka seance. Pak se jejich ruce spojily.

List s pečlivou černobílou kresbou osamělého města se maličko pohnul, ale Noe ho nesledoval. Zoufale doufal, že jejich touha bude podobně velká jako tehdy a kouzlo se vydaří.

Za oknem se porodními cestami noci prodíral nový den, nebe jasnělo, a teprve, když se sluneční kotouč vynořil za obzorem, ruce rozpojili.

Andrea v ten samý okamžik stanula uprostřed uličky v nejchudší části města; domy ještě zavíraly oční víčka rolet, ale jí už cosi říkalo, že úsvit něco změnil. Srdce se jí rozeběhlo, žaludek se propadal. Vytrhl jí dětský pláč. Světlovlasý chlapec seděl pod schody, obklopovala ho masa hnědavých krysích tělíček a on se k nim tiskl, jako by se podivného svítání bál. Uchopila ho do rukou, prostě z potřeby někoho se dotýkat, a oba naráz obrátili tvář k nebi. Jen blankyt, kam až dohlédli, barevný rej definitivně zmizel.

A město, které před nimi rostlo ve světle dne, už nebylo městem. Propojený systém domů a zahrad, polí i chlívů, plný lidí všech ras, tvarů a barev, se stupňovitě zvedal k obloze. Skoro by se zdálo, že dýchá i žije jako jeho obyvatelé.

Archa Noemova.

II.

Světlovlasý chlapec se krčil za oknem, kam se předtím se svou společnicí pracně vyšplhal. Kolena měl otlacená od římsy na níž klečel, přesto se pokoušel sedět v klidu a neupozorňovat na svou přítomnost. Dveře na opačné straně místnosti se otevřely a on přes veškerý strach opatrně nahlédl dovnitř.

Andrea až doteď nervózně polehávala v lenošce, nyní se pomalu zvedla a vykročila muži vstříc. Přestože byla vysoká, vedle něho působila drobně a křehce.

„Jste tu sami?“ zeptala se a sklouzla prstem po tetovaném rameni.

„Samozřejmě,“ zachraplal on.

Chlapec se neklidně ošil, pak jakoby pocítil, že se atmosféra v místnosti změnila, natáhl krk, aby mu neuniklo jediné slovo. Andrea se vytáhla na špičky a obtočila paže kolem mužských ramen, ale hoch měl najednou pocit, že se nedívá na ženu, kterou tak dobře znal. Vlasy jí ztmavly, vyklouzly z copu a jako živé se obtáčely kolem její tváře. Kůže na pažích, ramenou a krku mezi tou černí zářila jako leštěný mramor, pak Andrea pootočila tvář a chlapec zahlédl jiskru v černočerných očích. Takovou, kterou dychtíte následovat, aby vás nakonec utopila v bažinách.

Dlaně mu zvlhly, zatoužil vlézt do místnosti a dotknout se té kůže, ale podvědomě chápal, že tohle je divadlo, které není určeno jemu. Zato muži uvnitř klesala čelist, jak si mezi prsty natáčel lokny tmavých vlasů.

„Máš to?“ dýchla mu do tváře. Tetovaný se mohl přetrhnout, aby zalovil v kapse a vytáhl průhlednou lahvičku plnou purpurové tekutiny.

„Cokoli, dám ti cokoli...“ zablekotal a ani na vteřinu nepřemýšlel nad tím, co jí vlastně podává. Nedokázal ji pustit z očí.

„Myslím, že mi už nejsi k ničemu,“ řekla ona a silný pramen vlasů jí sklouzl z ramen, vystoupal po jeho hrudi a obtočil se mu okolo krku. Nijak se nebránil, když mu uzavřel přívod vzduchu; s modrající tváří klesl na kolena. Ona tiskla oční víčka k sobě, ale nepřestávala.

Nemohl se na to dívat.

„Nezabíjej ho!“ Chlapec otevřeným oknem seskočil do místnosti a Andrea polekaně trhla hlavou. Kouzlo však zastavila teprve ve chvíli, kdy se tetovaný definitivně sesul k zemi.

„Nemusela jsi ho zabít,“ pokračoval ublíženě chlapec.

„Myšáku,“ vzdychla ona. Byla znovu jen obyčejnou ženou, nepříliš krásnou, natož nebezpečnou. Její vlasy získaly normální délku i barvu, kůže zmatněla a třpyt v očích vyhasl. „Myslím, že tohle jsme si už vyjasnili. Ivan byl nepřítel, nemůžu dovolit, aby se nám objevil v zádech.“

Zahákl palce za kšandy. „To byla ona? Ta tvoje schopnost?“ ptal se, zatímco sledoval, jak si rozepíná horní knoflíčky své košile. Přes rameno a klíční kost se táhla krvácející rána, jako by kůže popraskala.

„Řekněme, že umím být doslova *okouzlující*, když chci. Ale příště,“ zvýšila hlas, „příště se neukazuj, když to řeknu! Je to pro mne mnohem jednodušší, jakmile cíl nikdo jiný nerozptyluje.“

Kšandy práskly přes hubený hrudník. „A bolí tě to?“ pípl. Pohled na krev ho vyděsil málem víc než mrtvola.

Její srdce vystrašeně poskočilo jako ptáče. „Tebe to nebude bolet, jsi jiný než já,“ Ihala. A aby to zamaskovala, věnovala mu téměř mateřský úsměv. Blondáček jí ho důvěřivě vrátil.

„Ale,“ vzdychl a znovu se vracel k desetkrát probranému tématu, „až přijdou na to, že je mrtvej, pověsí nás na kříž, rozpárají nám břicho a nechaj lidi, aby si vybraly naše vnitřnosti!“

„O tvoje vnitřnosti nikdo nestojí! Navíc, až ho najdou, cesta už bude otevřená. Budeme moci zmizet kamkoli nás napadne. Teď mi podej ručník!“

Myšák si útlou dlaní zakryl oči a natáhl se za papírový paraván. Škvírou mezi prsty nenápadně vykukoval, ale namísto holé kůže zahlédl plechové umyvadlo plné narůžovělé vody. Chroptivě vydechl.

„Neblbni a hlídej,“ vystrčila ho vlhká ruka.

Odšoural se ke zdi a odhrnul cíp rolety. Vyhlédl ven. Černotu noci pupínkovala naoranžovělá světélka ohňů. Pak se kdesi před nimi rozsvítila jiná světla. Bílá a zářivá, přitahující zraky podobně jako třepetavé můry.

Myšák hlasitě polkl: „Už to začíná!“ zachroptěl.

Dívka odhrnula paraván a rychle si znovu oblékla košili. Pod její dlouhé rukávy ukryla pouzdro s nožem na zápěstí. Purpurovou lahvičku zavěsila na jemný řetízek a nechala ji zmizet ve výstřihu.

„Andy,“ osmělil se Myšák, „tentokrát nebudeme nikoho zabít, že ne?“

„Samozřejmě,“ kývla dívka.

„Kudy?“ zašeptal Myšák a obezřetně vykukoval za roh. Čekali na tmu, aby se mohli vytratit z Ivanova sídla a teď se ukrývali mezi budovami, které tvořily vnější pás Archy. Pod žlutavou omítkou postával hlouček lidí, ženy si upravovaly róby z peří a drahých látek a zavěšeny do svých mužů způsobně proplouvaly dveřmi do místnosti plné stříbřitého světla. Myšák se ještě trochu přikrčil, div nesplýval s chodníkem, a vzrušením rval neduživou trávu z prasklin v betonu

„Bohužel nemůžeme jít hlavním vchodem.“ Uchopila Myšákovy štíhlé prsty do svých a krůček po krůčku se protahovali pod okny směrem do temnoty. Zadní strana budovy byla černá a tichá, tady žádná světla nesvítila. Andrea pečlivě odměřila kroky a zastavila se pod jedním z temných průzorů.

„Musíme až nahoru.“

„Tam?“ ukázal chlapec prstem k nejvyššímu z oken. „Tam se nikdy nevyškrábu!“ Široká římsa začínala dobře metr nad jeho hlavou.

„Neboj,“ odpověděla dívka a vytáhla nůž. „O to jsem se postarala.“ Pečlivě odpočítala

cihly, pak do jedné spáry zarazila čepel a vytáhla uvolněný kvádr.

„Jak dlouho...“ nakouzl Myšák, ale ona ho přerušila.

„Hlídej!“ sykla a pokračovala v práci. Možná se jí jen nechtělo vysvětlovat, jak týdny zpracovávala Ivana a po nocích pak postávala u téhle zdi, páčila z ní cihly, až jí prsty zalévala krev a čepele nožů praskaly, jen aby je tam okamžitě vracela zpátky a poraněnou zeď kamuflovala, jak nejlépe to uměla.

Do té nejnižší prohlubně zarazila nohu a vyhoupla se o kousek výš, pak ještě o kousek, křečovitě se přidržovala prsty ve spárách, ale nepodnikala podobnou cestu poprvé, takže nakonec přece vyhlédla přes okraj římsy. To horší však teprve přicházelo. Přitáhnout se až nahoru, když zdánlivě bezpečí bylo široké jako lidské chodidlo. Sevřela rty a držela je sevřené, dokud obě kolena nepřekonala oblou hranu a nespočinula v bezpečí.

Pak nahlédla do tmavého okna. Vedlo do malé spíže, to jí Ivan prozradil. S trochou trpělivosti se mezi obě jeho křídla dal prostrčit nůž a špička čepele pak dokázala vyháknout háček, který je spojoval. Ale co dál? Nikdo by jí ani v tom nejsilnějším poblouznění nedokázal prozradit, co tam na ně bude čekat.

Ozvalo se cvaknutí a obě okenní křídla od sebe odskočila. Andrea do nich šťouchla a za táhlého kvilu je otevřela dokořán.

Strnula. Zaplavil ji suchý vzduch a příjemná vůně jídla. Zaposlouchala se, ale místnost zůstávala stejně tichá a temná. Prázdňá.

Opatrně se otočila a shlédla dolů. Rozeznala světlou skvrnu Myšákových vlasů a dobře věděla, že chlapec je připraven utíkat jako o život, kdyby se něco zvirtlo.

„Polez,“ zašeptala. „Pomohu ti!“

Jeho úzká dlaň nahmatala tu její. Zaklonila se, aby chlapce vytáhla, ten tápal ve tmě, ale římsa byla příliš úzká.

„Snaž se trochu, nejsi přece pytel brambor!“ Andrea nepouštěla jeho ruku, jen se pokoušela posunout co nejdál, aby mu nechala více prostoru. Jakmile Myšák zaklesl oba lokty za okraj a začal se po břiše soukat dovnitř, ona se pokusila z okna opatrně sklouznout do místnosti. Špička boty zašmátrala, ale namísto na pevnou zem dopadla do čehosi houbovitého, noha podklouzla a Andrea letěla k zemi.

Křach!

Spousta předmětů se s kovovým třeskem rozkutálela okolo, dívka zůstala ležet a tiskla víčka k sobě i v naprosté tmě. Nad sebou zaslechla šustot zrychleného dechu.

„Pojď rychle,“ strhla ho k sobě a zatlačila do kouta. Zakryla ho vlastním tělem, těsně před tím, než se tušené dveře na opačné straně místnosti rozlétly. Dovnitř vešla postava, nerozsvítila, i v té troše stříbrného světla zahlédla spoušť na podlaze, rozkutálené tácy a chlebičky lísající se namazanou stranou k podlaze. Andrea ani nedýchala, křečovitě tiskla chlapce k sobě. Postava s klením proběhla okolo nich, nesnažila se nic uklízet, jen zavřela rozražené okno, pak za sebou bouchla dveřmi.

Osaměli. Cítila, jak se v černé tmě její společník chvěje. Povzbudivě mu stiskla prsty.

„Bojím se,“ špitl chlapec.

„Musíš mi pomoci, Myšáku! Jen jedinkrát, až řeknu, protože sama to nezvládnou, ale pak už tě nikdy nepřinutím! Slibuji.“

„Ty tam máš rodinu, vid’?“ Myslím venku,“ zašvelel jeho hlásek, možná zabarvený strachem, ale rozhodně ne zoufalstvím.

„Jo, mám tam někoho, na kom mi záleží. A udělám všechno, abych se tam vrátila!“

„Tak pojďme.“ Vyhlédl škvírou ve dveřích a proklouzl na teď už opuštěnou chodbu.

Strčila mu do ruky táč s chlebičky. „Podívej se pořádně, víš která to je?“

Myšák ještě jednou zamračeně vyhlédl přes zábradlí do sálu. Maličcí lidičkové se hemžili sem a tam, jejich barevné róby splývaly.

„Tamta!“ houkl. Bledá rusovláska byla oblečena do modrozelené, a když procházela uličkou, lidé před ní uhýbali.

„Dobře. Hledáme něco takového,“ Zamávala mu lahvičkou před nosem. „Bude azurová nebo žlutá, pamatuj si to, a velmi podobná téhle.“

Chlapec kývl. Dobře si na ni vzpomínal, pro tuhle věcičku přece zemřel Ivan.

„A musím jít? Nemůžeš to udělat ty, jako tamtomu?“ naznačí daleko za sebe, kde nechali ležet mrtvého muže.

„Tohle nezvládnou. Ona je žena, mnohem mocnější než já, takovou neokouzím iluzí krásy.“

Chlapec neodpovídal.

„Podívej, zkoušel jsi se někdy projít po městě? A kam jsi došel?“

Chlapec zpozorněl. „A kam bych měl dojít? Za mostem přece nic jiného není.“

„Právě, a tebe nezajímá, jaké je to jinde? Jaké by to bylo jít pořád dál, a dojít třeba k moři nebo k horám, třeba i někam, kde je věčně sníh nebo stále horký písek? Já si takový svět pamatuji, ačkoli ty jsi na něj zapomněl. Ale tyhle tři lahvičky jsou klíčem. Až je shromáždíme, otevřeme cestu domů a všechno bude jako dřív.“

„Domů?“ vypískl hoch.

„Jistě, přece jsi se nevylíhl v krysí díře!“ postrčila ho před sebe. Myšák narovnal záda a táč s chlebičky zabalancoval na špičkách jeho prstů. Pak opatrně sešel ze schodů.

Přidala do kroku. Jenom nikoho nepotkat!

Stříbromodrá mozaika dlažby hlavních chodeb zmizela. Stěny se připlazily k sobě a z mohutné promenády se stala uzounká chodbička. Schodiště, které následovalo, už nebylo z mramoru, nýbrž z neomítnutých cihel a kamene. Andrea zastavila, přitiskla záda ke zdi a pokusila se nahlédnout za roh.

Nic. Točité schodiště se provrtávalo ve spirále kamsi do útrov obřího komplexu. Nadechla se a pustila se po schodech přímo dolů; nuž z pouzdra přemístila do pravé dlaně. Pružně sestupovala ze stupně na stupeň, ale oblá stěna a strmé klesání jí nedovolily dohlédnout dál než na pár kroků dopředu. Potřebovala se dostat pod úroveň stříbrného sálu, ale ne hlavní cestou po širokém schodišti jako Myšák. Možná proto, že ji někdo dole mohl poznat, možná i proto, že pomsta nikdy není dosažitelná hlavním vchodem. Ne, ta si hledá vlastní pěšinky. A ona po jejím vzoru proklouzne do kuchyní nebo pokojů dívek, odtud už vedou cestičky do komnat samotného Noema.

A pak byla najednou dole, tak tak, že nezakopla o postavičku sedící na posledním schodu. Hladká rukojeť nože se svezla mezi špičky prstů, jak vždy jisté dlaně zalil pot. Vlasaté batole obrátilo očka vzhůru a z prstíků pomalu upustilo ožmoulané leporelo. Andrea ztuhla a ruka s nožem váhala. Pak se hladké dětské čelo zkrabatilo a chlapec začal ječet.

„René!“ Světlo vykouslo do stěny obdélníkovou díru, uprostřed se objevilo nejprve těhotné břicho až poté následované pihovatou tváří.

Oči mladičké matky sklouzly z ječícího caparta k tmavé postavě na schodišti, rozšířily se a ústa vykroužila poděšený otazník. Andrea věděla proč; její kůže byla příliš tmavá z ulice a nože mají tu nemilou vlastnost, že příliš přitahují pozornost. A tak udělala jediné, co mohla. Popadla dítě za košilku a přitáhla si řvouna do náruče.

„Zabiju ho, pokud začneš křičet,“ zasyčela. Chlapec natahoval ručky k matce a Andrea měla co dělat, aby udržela jeho zmítající se tělo dál od čepele.

Zatlačila dívku zpět do světla a zády zaklapla dveře. Stály v malé místnosti uprostřed pestrých barev a hraček. A dětí. Některé spaly, ale jiné obrátily oči k nově příchozí.

„Pomoz mi a neublížím vám!“

Pihovatá bledla, rukama si zakrývala břicho, ale oči nespouštěla z plačícího batolete. „S čím?“ špitla.

„Které dívky si Noe vybral na noc?“

„Já... nevím,“ vzlyklo děvče. Byla mladá, zatraceně mladá.

„Které?“ Andrea si přitáhla dítě ještě těsněji a odhalená čepel zasvítila blízko jemné kůže.

„Tanečnice! Se stuhami a třpytivými sukněmi,“ vyhrkla. „Jen mu neublížuj, prosím...“ Ted' už plakala doopravdy.

„Sežeň mi ty stuchy i to ostatní!“

„Ale...“

„Pokud je máš ráda, nějak to zařídíš.“ Andrea se významně rozhlédla; do usedavého pláče jejího prcka se pomalu přidávalo i fňukání ostatních. Děvče se také rozhlédlo, pak položilo dlaň na kliku.

„Nic nezkoušej! Jinak je po nich!“ Ale pihovatá jen natáhla prázdnou ruku do místnosti a lenivě mávla prsty.

Fňukání ustalo. Caparti, včetně toho v Andreině náručí, se stulili do klubiček a jeden po druhém usnuli; někteří v postýlkách, jiní jen tak na koberci. Těhulka vyklouzla na chodbu.

Andrea se zády opřela o zed' a obezřetně vyhlížela škvírou mezi dveřmi. Žaludek se jí tlačil kamsi do krku, paže našťestí zaměstnávala příjemná váha spícího těla. Přesto se nůž v prstech neovladatelně trásl. Zabít Ivana – to byla poprava, ale ublížit dítěti? Její srdce možná zůstalo v tom dalekém světě s Damienem, ale nepřišla o něj docela. Může jenom doufat, že mateřská láska té dívky nedovolí promluvit, protože pokud dojde ke konfrontaci, nikdy nemůže vyhrát, když bude chránit zároveň rukojmí i sebe.

Pihovatá se vrátila brzy. Osušila i slzy, když mohla živého chlapce vyměnit za štůček modré látky. Andrea nahradila své kalhoty a košili blýskavou sukni a tyrkysovým topem. Kromě širokého pásu břicha a ramen odhaloval i nezhojenou ránu nad klíční kostí. Stejně tak pouzdro na zápěstí bylo k nepotřebě, zastrčila je tedy za pas, tak nenápadně, jak jen to bylo možné.

„V jakém jsme podlaží?“ zeptala se, když si uvědomila její zkoumavý pohled.

„K Noemovi musíš o jedno níž,“ odpověděla dívka. Otrnulo jí, když mohla chlapce tisknout k prsům, naopak zvítězila zvědavost; nemohla zde vidat příliš neznámých tváří. „Myslím ale, že pro něho nechceš jenom tančit.“

„Ne, nebudu tančit. Noe mi něco vzal, tak si to ted' vezmu zpátky.“

Dívka skousla ret. „Můžu tě za ním odvést,“ řekla pak.

„Proč bys to dělala?“

„Všechny nejsou moje,“ zašeptala a rukou sklouzla přes oblé břicho. Andrea se rozhlédla a pochopila. Nejenom Ivan, ale i Noe si rychle zvykl, že záchrana lidstva leží v jeho rukou. A žádný odpor neexistoval, protože tady bylo jídlo a život, zatímco za zdmi Archy nebylo nic.

„Nemáš strach?“ Andrea se přede dveřmi zastavila, snažíc si krvácející místo zakrýt vlasy. Ale pihovitou jako by právě pohled na krev utvrdil.

„Chceš snad zničit Archu, chceš nám ublížit?“ zeptala se dívka.

„Ne, jenom nás chci vrátit do světa, který nám patří.“

„Pak nemůžeš být horší než on.“ Opatrně svésila lampu ze zdi a vykročila. Vedla ji chodbami, schodišti, koberci i zahradami, celým tím podivným komplexem, který byl kdysi městem. A potkávaly lidi, některé barevnou nemocí prožrané do morku kostí a změněné k nepoznání, jiné zdánlivě obyčejné; mladé i staré. S každým dalším krokem si Andrea uvědomovala svou vlastní pošetilost. Spoléhala na to, že se Noe neobklopí stráží, protože nebude mít strach. Ale Noe se obklopil něčím daleko horším. Městem a jeho obyvateli, přes které nemohl projít nikdo z toho úzkého pásu země, který Archu obklopoval, pokud neměl čím zaplatit. Ona neměla, pouze maska tanečnice a mladičká průvodkyně jí dovolily tvářit se jako místní, a to ji nutilo neustále zabíhat v myšlenkách k Myšákovi, kterého poslala za daleko větším netvorem, než si uvědomoval. Může to ten malý chlapec skutečně zvládnout, nebo ho strach nakonec srazí na kolena

a donutí políbit lem modrozeleného šatu?

Pihovatá se zastavila. Dvoukřídle dveře za jejími zády byly dokořán a odhalovaly halu plnou závěsů, polštářů a modrého saténu. Měkké světlo uvnitř nebylo elektrické, naopak, oproti stříbrnému luxusu v sále, působily plamínky důmyslně skryté v lampách ze střípků barevného skla tajuplně, mysticky a co víc, mezi těžkými závěsy nechávaly chuchvalce stínů.

„Nikdo tě nezastaví, dnes v noci jsi tou, která pro Noema tančí,“ řekla a do ruky jí vtiskla lampu. „Dávej na ni pozor, upadne ti a všechno skončí v plamenech. Puf!“ zašklebila se a postrčila ji před sebe. Andrea vykročila naznačeným směrem a olejová lampička ji hrála do rukou.

„Děkuji,“ obrátila se ještě ke dveřím, ale nikdo v nich už nebyl.

Polapila ji tma rozředená jen barevnými prasátky její lampy. Noe je někde tady, v srdci své stavby na svém soukromém večírku, a ona ho najde.

A za těžkými závěsy pohasly všechny zvuky.

Pravý palec zaháknul za kšandu, nad hlavou kývající se podnos, žabky hlasitě mlaskaly o paty. Myšák se proplétal sálem, zrychleně dýchal a modlil se, aby mu na veselém ubrousku zbyl alespoň jediný chlebiček, který by mohl nabídnout modrozelené dámě. Ze vzdáleného pódia, pod kterým rusovláska osaměle postávala, se linul plamenný řečníkův projev, ale chlapce nic nenutilo jej poslouchat. Co chvíli ho někdo zastavil a odebral další dobrotu ze ztenčujících se zásob. Myšák skousl ret, prosmýkl se mezi těly a s hlavou sklopenou zabrzdil před svým cílem.

Nebyla to látka, co halilo její tělo, nýbrž měňavá paví pera se zirájícími oky. Chlapec vylétl pohledem ještě o kousek výš, aby zahlédl korzet jejích šatů zářící safírem jemných peříček pavích náprsenek. Pak znovu sklopil oči a zabalancoval s posledním ulepeným chlebičkem před jejíma očima, ale ona jako by ho neregistrovala. Přetékala pohledem hned na jednu, hned zas na druhou stranu, ale chlapec jako by ani nebyl. Myšák usilovně přemýšlel, zda jí má oslovit, když jakýsi muž porušil bublinu ticha okolo nich, natáhl svou hrabivou ruku a narval si poslední dobrotu do úst.

„To bylo pro ni!“ vypískl chlapec dřív, než si uvědomil, že takový tón neodpovídá jeho postavení.

„Týý!“ rozmáchl se muž, rty stále zamazané ulepená drobkou, otevřenou dlaní po jeho tváři.

„Nechte ho,“ zarazil ho melodický hlásek, modrozelená dáma uchopila masitou paži do svých prstů a odvrátila ji stranou. „Nezaslouží si váš trest!“

Muž byl náhle o hlavu menší, scvrkával se ve svém drahém obleku a pomalu couval od usmívající se krásky. Poslední vyděšený pohled hodil po malém chlapci, jako by se ho pokusil varovat. Ten však nic z toho neviděl, kulil světlounké oči na paví háv, a když mezi duhovými pery zahlédl prosvítat kůži, hlasitě vydechl a o krok ustoupil.

„Líbíš se mi, chlapče,“ řekla ona a sklonila k němu tvář pod škraboškou, „jak se jmenuješ?“

„Myšák,“ špitl.

„Víš, že jméno předurčuje osud svého nositele? Je klíčem k podstatě tvého nitra.“

„A jak říkají vám?“ vylétlo z chlapce, než se dokázal zarazit. Lidé od nich pomalu couvali, ale on se zatím neohlížel, natolik ho fascinovala modrá a zelená jejích šatů i bílá a rusá její tváře.

Rozesmála se vysokým dívčím smíchem. „Abys věděl, někteří mi říkají Iluze.“

Myšák mlčel, náhle si nebyl jist ničím v podivné místnosti. Ostatní zvuky se staly tlumenými, i nekonečný projev k němu doléhal jaksi z dálky.

„Ty nejsi odtud, že? Nebyl jsi vybrán do Archy,“ šeptala mu do ucha.

Roztřásl se mu ruce a jako v odpověď zaslechl posledních pár slůvek projevu: „... *mnozí nebyli vyvoleni a pozváni do tohoto božího společenství a zůstali zamčeni ve starém světě. V tom, ke kterému už neexistuje klíč, protože nikdo z nás netouží po jejich společnosti. My všichni jsme byli obdarováni mocí, a proto znovu a ne naposledy poděkujme tomu, jehož magie nám ji poskytla. Sláva Noemovi! ...*“

Ano, toto mu Andrea kladla na srdce. Že nesmí selhat, protože je jediný, kdo může zachránit všechny ty lidi, které nepozvali do Archy. A on je prozrazen už na začátku! Pokusil se rozepnout horní knoflíček své košile, aby se snáze dostal pod ni, ale prsty se mu neovladatelně chvěly.

„Pojď se mnou, můžeme si promluvit v soukromí.“

Myšák se naposledy rozhlédl. Lidé od nich couvali jako kola na vodě. V první chvíli ho polapila hrůza, ale pak ho hladké dlaně uchopily v nadloktí a odvedly ho do hladových útroch Archy.

Maličko poodhrnula korálkový závěs a k jejím uším dolétl spletenec zvuků. Dech, šustot látky, šepot kůže o kůži. Zaváhala. Tohle nemělo být těžké, jen vejít, okouzlit a odnést si druhou lahvičku. Cítila, jak se chatrná dvířka v její hlavě otevírají a světlo se dere ven, přesto měla strach. Utéct a někde v koutečku dál doufat bylo mnohem snazší, než vejít a riskovat, že všechno ztratí.

Roztáhla závěs a proklouzla dovnitř. Nebyla tu okna a bulvu elektrické lampy stínil šátek, oči jí i v přítomnosti automaticky sklouzly k rozhozeným pokrývkám na obrovské posteli; nikdo v nich však nebyl. Noe seděl vedle v robustním kolečkovém křesle a ve tváři byl krásný jako antická socha. První orientálka stála za jeho zády, úzké dlaně mu opírala o obnaženou hrud' a skláněla se k jeho ústům. Druhá žena, sedíc mu v klíně nahá až po špičky prstů, teď otočila hlavu k ní a zaprskala jako kočka.

Ale nebyl to stud, co jí vehnalo červeň do tváří a s definitivní platností rozkoplo dvířka v její hlavě, aby ji zaplnilo vatou z mléčného skla. Byl to pohled na mrtvou kamennou ruku spojenou s živoucím tělem sítí mramorových žilek, rozlézajících se přes krk do tváře a skrz pravou polovinu hrudníku směrem k pasu.

Teď už neváhala, cosi za ni sebevědomě kráčelo vpřed, táhlo jí bradu vzhůru a ramena dozadu. Cítila, jak se jí kůže napíná a rána nad klíční kostí, kterou se zoufale pokoušela skrýt, znovu začíná krváčet.

„Tebe jsem si nevybral!“ okřikl ji Noe, aniž by spustil oči ze svých orientálních krás.

„Neodmítej dary, když tak ochotně přišly za tebou,“ odvětila a dala si záležet, aby krátká sukně odhalila velkou část stehna. Otřela se o jeho koleno a pár kapek té bílé záře ochotně sklouzlo k němu. Zatímco v její hlavě se vyjasnilo, jeho oči se zakalily. Mohla tančit, ale věděla, že nebude muset.

„Vypadněte!“ ohlédl se po svých společnicích a zdravou rukou si chtivě přitáhl Andrein bok. Oči měl rozšířené a v masce tváře se rozléval blažený úsměv. Černovlásky se však nemínily vzdát. Jedna ji uchopila za rameno a Andrea, soustředíc se na Noema, nechala bezděky trochu kouzla sklouznout i k ní. Světlo po oblém těle steklo jako slza a kočičí zorničky se stáhly do úzkých čárek.

„Ona čaruje, Noe, copak to nevidíš?“ zaprskala ublíženě. Muž trhl hlavou, jako by se probouzel, ale Andrea na nic nečekala. Strhla si z ramene kočičí dráčky a ranou loktem do hrudníku ji srazila k zemi. Žena vřískla a chystala se znovu zaútočit, když se vedle ní objevilo její dvojče. Konejšivě jí obtočilo ruku kolem ramen a nenávistně blýsklo zelenavýma očima po drzé sokyni. Pak obě zmizely ve stínech za závěsy.

Andrea se chvatně otočila. Nezbývalo mnoho času, nechtěla, aby Myšák dorazil dolů první. A pokud si ty dvě přivedou pomoc, ta síla, která za ni bezmyšlenkovitě zasazuje rány a nutí její prsty malovat osmičky na mužské kůži, ji neochrání. Nikdy nebyla dost silná, aby přesvědčila větší množství lidí.

„Kde ji schováváš?“ sklonila ústa až k jeho tváři a zlehka přejela kůží o kůži; nechala přitom purpurovou lahvičku vyklouznout z výstřihu, tak aby se mu mihla před obličejem. Zhlédl ji, jeho úsměv se smrskl a v očích se objevilo poznání.

„Kdes to...“ zamračil se, ale Andrea zesílila stisk. Kouzlo se z ní řinulo mnohem větším

proudem, než bylo potřeba na Ivana. Ten zpíval, zatímco Noe stále mlčel. Jedině šátravý pohyb zdravé dlaně vzhůru po jejích prsou dával znát, že proti její moci není úplně imunním.

„Kde to je, Noe?“ opakovala znovu, zatímco si ji hrubě tiskl k sobě a otáčel ústa za jejím hlasem. Pak jeho dlaň narazila na tu krvácející ránu, bolest donutila Andreu na vteřinu přerušit kouzlo, a karta se obrátila.

Její nadloktí se náhle ocitlo jako ve svěráku. Oči muže v kolečkovém křesle zjasněly a z antického modelu se stala tvář rozzlobeného boha.

„Co se stalo s Ivanem?“ zuřil, ale Andrea zůstávala klidná. Dveře v hlavě se znovu otevřely, a tentokrát silou nešetřila. Dala do toho všechno s touhou donutit ho připlazit se k jejím nohám, přesto narazila. Nebyl to muž z těch, které znala; plný krve, touhy a přání. Uvnitř Noema byl kámen, metastazoval do všech orgánů a tkání a měnil muže v předobraz dokonalé krásy a nesmrtelnosti. V mramorovou sochu.

„Okamžitě mi řekneš, proč hledáš ty lahvičky a co jsi provedla s Ivanem, nebo přísahám, že ti ublížím!“ Noe se zvedal ze svého křesla, pomalu, jako by se přeskupovala celá hora kamení. Stále ji držel za nadloktí a Andrea byla najednou unavená a slabá. Kouzlo ji vyčerpalo, potrhána kůže pálila a čírky krve kreslily do tyrkysu rudé květy. Neodpovídala, očima těkala a pokoušela se najít skulinku, kudy by mohla uniknout.

„Počkej, já tě znám!“ zalomcoval jí ramenem. „Ty jsi ta holka, co od nás odloudila Damiena!“ Jistěže to byla ona, starší, se sluncem osmahlou pletí a propadlými tvářemi.

„Odešel sám, poté, co jste se rozhodli perly všech civilizací ukrýt do Archy a zbytek nechat napospas vašemu nepodařenému kouzlu!“ sykla. Konečně mu pohlédla do očí se vší tou nenávistí, jež si po léta střádala.

„Neříkej, že se tu celou dobu někde schovává a teď poslal cestu ven otevřít svou holku?“ pousmál se, ale na jeden kratičký moment jeho oči kmitly, jako by si skutečně myslel, že Damien vystoupí ze stínů, aby pohřbil jeho milované dítě, jeho Archu.

Andrea neváhala, cosi se v ní zvedalo jako had, ale tentokrát to nebylo kouzlo, jen její vlastní nenávist a zloba. Cukla celým tělem, látka rukávu se rozerval a přerostlé nehty se zaryly do kůže, přesto se vytrhla. Noe ji nedokázal znovu zachytit, a ačkoli byl podstatně silnější, s kamennými kostmi a krví naplněnou mramorovým prachem mu každý pohyb činil potíže. Skrčila se a ladným pohybem mu potrhla nohu. V bývalém životě by se jí ho nikdy nepodařilo přemoci, ale teď mu napůl mrtvá pravá polovina těla nedovolila udržet rovnováhu a on padal k zemi. Pokusil se zachytit kolečkového křesla, ale prsty se po něm jenom svezly a postrčily ho ještě dál. S bolestnou grimasou dopadl na zmrzačený bok, pokusil se vstát, ale nedokázal to. Jen si bezmocně přitahoval své kolečkové křeslo.

Andrea konečně měla čas nahmatat za pasem nůž. „Nejsi nesmrtelný, nejspíš tě stále ještě můžu zabít, když mi nepovíš, kam jsi ji schoval.“ Snažila se tvářit odhodlaně a drsně, ale kolena se jí podlamovala. Bez možnosti použít svou moc byla unavená a slabá a Noe to nejspíš věděl.

„Nenajdeš ji,“ zachroptěl. „Schoval jsem ji dobře!“

„Dobře vím, že je někde tady, Noe. Potřebuješ ji mít stále na očích, stejně jako tu mezi všemi těmi závěsy a zrcadly ukrýváš vchod dolů. Musíš mít stále jistotu, že tvé plány vycházejí.“

„To ti řekl Ivan?“ ptal se a zdravou ruku stále natahoval ke křeslu.

„Ivan mi celé týdny vyprávěl různé věci,“ odpověděla. Přibližovala se k němu opatrně, ten malý nůž jí nepřipadal proti kamenícimu muži jako skutečná hrozba. Přesto ji chvat a strach z prozrazení tlačil kupředu. Neměla už moc času.

Noe využil její nerozhodnosti, prsty najednou vystartoval mnohem rychleji, než by očekávala, a cosi na levém boku křesla cvaklo. Pak už v dlaních svíral šestiranný Colt Detective a neomylně jí mířil na hlavu.

„Karta se obrátila, myslím, že můžeš odložit ten nůž.“ Pomalu se soukal do sedu, ale ruka s malým revolverem se ani jednou nezachvěla.

Záda jí zalil ledový pot, z paralyzovaných prstů vyklouzl nůž a naprosto nehlučně zmizel

mezi vysokým vlasem koberce. Kohoutek se pomalu natahoval, jak Noe tiskl spoušť.

Pak se poprvé ozvaly ty zvony. Blízké i vzdálené, kostelní velikáni i maličké zvonkohry se rozezvučeli v šílené kakofonii prozrazení. Noe zdvihl obočí, jako by chtěl říci, že teď už ji nic nezachrání, a Andrea udělala to jediné, co mohla. Malíkovou hranou sekla přes prsty obepínající rukojeť a pokusila se mu vyrazit Colt z ruky. V dlani jí křuplo, jako by vši silou uhodila do zdi, a než revolver skutečně opustil jeho prsty, roj bílých peříček ze zmrzačeného polštáře prozradil, že výstřel ani nezaslechla. Skočila po opuštěné zbrani, Noe ji stačil chytit za kotník, ale to už Colt svírala oběma rukama a mířila na něj.

„Kde je, Noe? Sám víš, že nejsi nesmrtelný.“ Skutečně byla ochotná vystřelit, stejně snadno jako uškrtila Ivana.

„Tam,“ kývl a pustil její nohu. Andrea se ohlédla. O pelest se opírala robustní hůl, do masivního kovu hlavice byla zapuštěna skleněná bublina. Natáhla se pro ni a praštila jí o sloupek postele. Sklo explodovalo a uprostřed ocelové klece skutečně ležela tyrkysová sestra lahvičky, která jí už visela kolem krku.

„Nikdy nezískáš poslední barvu od Iluze! Teď už po tobě půjdou,“ zašklebil se Noe, když po ní dychtivě sáhla. Zároveň se kdesi za ní rozevřel jícen koráلكových dveří a ve hře se opět objevila kočičí dvojčata. A nebyla sama. Noemův úsměv se rozšířil.

Neměla čas vystřelit a zničit ten úsměv, právě včas se rozeběhla ke dveřím na opačné straně, ven na chodbu přímo k ústí tichého schodiště. Jiná cesta odtud nevedla, jen ten strašidelný tunel do tmy. Bolavou rukou svésila jedinou lampu a jala se sestupovat dolů. Smrtelně nebezpečný kus kovu tiskla k prsům, přesto jí zuby drkotaly. Noe si svůj tajemný stroj jistě pojistil, ale ani Ivan nevěděl jak. Navíc tu někde stále byl Myšák, ztracený, zraněný, či mrtvý, a s ním i poslední lahvička, bez níž tohle všechno stejně nemělo cenu. Roztřásla se.

Nyní již prázdný podnos mu vypadl z rukou, ale ona si toho nevšímalá. Komnata, do níž ho zavedla, byla kruhová, rozetnutá na dvě dokonalé poloviny dveřmi a něžným balkónkem utopeným do fialové černi noci. V levé půli se nad rozložitým sofa proháněli olejoví gondoliéři v tmavorudém rámu, vedle pak barevné rybky plavaly za sklem akvária, ta pravá však Myšákovi vyrazila dech. Na perleťové tapetě s jemným vzorkem vinné révy visely masky. Desítky zpitvořených barevných obličejů lidí i zvířat se šklebily vstříc chlapci a mezi nimi bez jakékoli viditelné opory stál kříž, natočený tak, aby na něho byl z pohodlné pohovky co nejlepší výhled. A mezi tím vším proplouvala ona, paví šat nabýval odstínu nejhlubší modři, stával se oceánem a hrozil chlapce pohltit.

Na konferenční stolku ležela souprava na fondue, Iluze natáhla prsty a uchopila vidličku. Nabodla jednu z akvarijských rybiček a ještě mrskající se tělíčko s úsměvem ponořila do vroucí tekutiny.

Myšákovi se sevřelo hrdlo a dech se změnil v pískot. Prsty stále bojovaly s knoflíčky košile, klouzaly, když látka zvlhla potem, třásly se, ale oči ne a ne opustit děsuplnou podívanou a pomoci jim v jejich počínání. Byly jako přikovány.

Pokynula mu a on naprosto jistě postoupil vstříc dřevěnému monstři ze svých snů. *Andy, Andy, Andy*, opakoval si v hlavě jako modlitbu, zatímco podivně zchromlá ruka stále bojovala; sledoval však jenom rusovlasou. Na bílém rameni se jí náhle objevil jako pěst velký štír a jal se sestupovat po natažené paži směrem k dlani, kterou chlapci nabízela. Myšákovi tělem prolétl osten štítivého strachu, když se odnikud objevovali další a další štíři, hemžili se po obnažené kůži a lísalí se k její tváři, jako by to byli krotcí domácí mazlíčkové.

Děs definitivně uzavřel jeho plíce a chlapec se konečně zastavil. Zalupal po dechu, pak se rozplakal. Andrea byla daleko, všechny ty věci, které mu říkala o odvaze také, zatímco on byl zde, ve stínu svých dětských děsů. Iluze k němu sklonila tvář, nechala své vlasy splynout až k jeho ramenům, přesně tak, aby mezi nimi zahlédl první kokon. Ten praskl a můra rozvinula svá křídla.

Desítky dalších pak vylétaly do vzduchu z rudozlatých hlubin a vrhaly se k Myšákově tváři. Otíraly mu slzy šupinatými křídly i tlustými těly, lezly mu po tvářích a pletly se do vlasů. Chlapec tloukl rukama okolo sebe, ale oblak mūr stále houstl. Bezmocně sklouzl na kolena, hrůza ho donutila nehty zatínat do hrudi, než látka konečně povolila.

Vykutálela se malá píšťalka. Chlapec ji poslepu nahmatal a do prstů se vlilo teplo. Nesl ji k pěvně sevřeným rtům, a když je s veškerým sebezapřením otevíral, na okamžik pocítil fantómové tření křídel a pohyb nožek i uvnitř úst. Na vteřinu uvažoval, že bude zvracet, že se snad zblázní, ale pak už hrál.

Nebyla to píseň, spíš obraz vyjádřený hudbou, spletený ze všech živoucích těl. Teď, s píšťalou mezi rty, už se nebál; jejich vědomí bylo i jeho vědomím a on jim mohl poručit cokoli. Mohl je donutit odejít, sloužit mu, či překonat mramorové zábradlí balkónu a volným pádem letět dolů.

„Co to děláš?“ zachvěla se rusovláska, když ji kouzelné tóny zahalily do županu cizího chtění. Její iluze jí náhle nepatřily, to ten malý árijec se stal jejich pánem.

Myšák nemohl odpovědět, jeho píšťala to však udělala za něj. Uchopila jednoho štíra, přiměla ho sestoupit k okraji jejího korzetu a potopit se mezi modrozelená peříčka. Když se znovu objevil, svíral v klepítkách lahvičku se žlutou barvou.

Paví žena ztuhla. Nemohla dělat nic, když se její vlastní paže natahovala a podávala ji chlapci. Jeho píseň tu stále byla a mařila veškerý její odpor.

„Prosím, nepoužívej ji!“ vzdychla, jako by to bylo to jediné, co měla.

Myšák se přinutil přestat hrát. Odtrhl píšťalu od rtů a místnost se náhle prosvětlnila. Všechny iluze zmizely, včetně obřího kříže; zed' za jejími zády byla neposkvrněně bílá jako obří projekční plátno.

„Já chci domů,“ řekl prostě a převalil to poslední slovo na jazyku, chutnalo přesně, jak tvrdila Andrea; sladce.

„Poprvé v životě jsem narazila na někoho, kdo dokázal vzdorovat byt' jediné z mých iluzí. Vyzobávám je z cizích hlav, nechávám je ožívat, stávám se jejich součástí. Nemohu si pomoci. Ale ty jsi jiný, dokážeš je ovládnout, aniž ony pokoří tebe. Dovol, abych ti něco nabídl.“

Myšák nepromluvil, mezi rty stále cítil rozpálený kov píšťaly. Nevěděl, co říct, možná právě proto, že ji chápal. Připadal si jako virtuóz, který právě dokončil koncert; toužil hrát a hrát, dělat to jediné, co doopravdy umí, až do skonání světa. Co na tom, zda se jednalo o splétání hudby, falešných představ, nebo o okouzlení lidských smyslů, vše bylo stejné. Jak jednou ochutnali, nedokázali dělat nic jiného, i kdyby proto potlačili všechny ostatní vlastnosti či schopnosti, i kdyby se z nich měl stát někdo jiný.

„Necháš mě všechno ti vysvětlit,“ pokračovala žena. „A já tě za to vezmu dolů. Nikdo ti neublíží.“

Myšák olízl tu horkou linku mezi rty. „Proč bych vám měl věřit?“ zeptal se.

„Máš tu lahvičku,“ šeptla, „a já ti do rukou vložím i celé své bytí.“ S těmi slovy opatrně sejmula škrabošku ze své tváře. Čekal, že konečně zahlédne ji samou, nezastřenou žádnými maskami, ale neviděl nic. Zmizela, jen škraboška z pavích per se mu snesla k nohám. Opatrně se pro ni shýbnul.

„Vidíš,“ zašumělo mu v uchu. „Já sama nejsem bez masek a iluzí ničím. Teď mě vyslechněš?“

Kývl. Dole už určitě čekala Andrea. Jeho Andy, která znala odpověď na všechno a vždy si věděla rady.

Někde daleko se poprvé rozezněly zvony.

Na posledním schodu se opatrně zastavila. Oproti luxusu vyšších pater se malá komůrka

tvářila jako jejich chudý příbuzný. Na prostých dřevěných parketách stál stolec, jinak tu bylo prázdno a pusto, i stěny byly holé. Na všem ležela letitá vrstva prachu, vzdych byl suchý, jako by ho už roky nikdo nedýchal. Andrea ostražitě posvítla na desku stolu a konečně spatřila stroj, který se jí tak dlouho zjevoval ve snech.

Neveliká černočerná krychle se v mdlém svitu lampy šklebila stříbrnými očky tlačítek, plazila jazyk a z otevřeného chřtánu jí visel napůl spolknutý štos papírů. Horní část hlavy měla otevřenou, Andrea opatrně nahlédla dovnitř a okamžitě pochopila, kam přijdou lahvičky s barvou, šémy, jež mají oživit podivného netvora, chrlícího obrázky. Kdyby od něho nevedli dlouzí hadi kabelů, možná by pochybovala, že se skutečně dívá na stroj.

Opatrně otřela vrstvu prachu a odhalila systém symbolů. Věděla, že své kresby Noe ukrývá uvnitř, jsou čtyři, pro každou světovou stranu jeden. To všechno jí prozradil Ivan, ale jak je Noe vytváří a ukládá do svého stroje, to bylo kouzlo, které znal jen on. Odložila si lampu a třesoucí rukou vmáčkla obě lahvičky na jejich místa. Jakmile kresby dostane ven, bude mít vyhráno.

„*Přestaň!*“ zasyčel podivný hlas.

Andrea nadskočila a revolver jí málem vyklouzl z ruky. Vyděšeně zkontrolovala místnost, ale nikdo tam nebyl. Teprve na druhý pokus zahlédla něco, čeho si napoprvé nevšimla, kameninový květináč krčící se ve stínu obrázkového stroje. Červená hlavička vlčího máku vylétla vzápětí, kývala se nad přihrádkou pro poslední šém jako rozzuřený býk.

„*Odejdi!*“ vrčela květina.

Mohla se začít smát, ale s otékající rukou, přecitlivělou kůží plnou povrchových prasklin a únavou z neustálého strachu, jí to nepřišlo zábavné. Připadalo jí, že se ocitla v obrovském kaleidoskopu; sklíčka se přeskupila, ale nevylezlo nic krásného, jen další zrůdnost. Další zdeformovaný lidský život.

Vztekle se po kývajícím květu ohnala revolverem, nebyl by uhnul, kdyby se pod jejíma nohama nerozkývala země. Zhoupla se poprvé, podruhé, pak už Andrea jen v hrůze sledovala, jak protějščí zeď praská. Vznikající štěrbinou se cosi plazilo, Andrea sotva natáhla paži s Coltem před sebe, když vylétl ostružinový šlahoun, obtočil její kotníky a strhl ji k zemi.

Padl výstřel, následován dalšími dvěma. Betonové zdivo se tříštilo v oblacích prachu, kráterem se přesto protlačil lopatkovitý list. Vystřelila počtvrté bez sebemenšího účinku do monstrózní rostliny, pak revolver vztekle odhodila a pokusila se servat šlahoun obtáčející kotníky. Drobné ostny se jí zarývaly do dlaní a po vteřinách úporného snažení rozedřely prsty do krve. Puklina ve zdi se stále rozšiřovala, dovnitř se rvalo mnoho prutů a tří i vícečetných listů. Jeden z nich jí zastínil výhled, pak se pokusil zaútočit na nechráněnou kůži obličej a krku. Pevně sevřela oči a ohnala se po něm předloktím. Nijak to nepomohlo, šlahoun ji prostě uchopil v pase a lačně se přisál ke kůži. Andrea se zoufale zachytila nohy stolu, když pocítila, jak ji společnými silami přitahují ke zbytku rostliny. Pokusila se o stůl zapřít, aby se vytáhla alespoň do sedu, když nahoře nad deskou znovu zahlédla nápadně červené květenství. Vlčí mák sebou roztomile pohupoval, jako by sledoval nejzajímavější tenisové utkání světa.

Dostala vztek. Zoufalý, bolavý a o to víc bezbřehý. Pustila se stolu a ve vteřině, než jí mohl ostružiník znovu smýknout o zem, uchopila do krvácejících prstů lampu. Vlčí mák zasyčel, když se hromada rozpáleného skla, kovu a petroleje otřela o jeho okvětní lístky. Svázán svým květináčem však nemohl uhnout příliš daleko.

„Pusť mě!“ štěkla. „Pokud ji rozbijí, všechno tu shoří.“ Všechno, dřevěné parkety, stůl a několik stop nad nimi svět plný koberců, krajek a hedvábných závěsů. Z Archy by nic nezbylo.

Pochopil. Ostnaté šlahouny se stáhly a nechaly jí na kůži rudé pruhy hlubokých škrábanců. Lampu však neodložila, dál vzdychající květ týrala jejím žářem.

„Neubližuj mu,“ známý hlas zazněl za jejími zády. Noe opatrně sestupoval ze schodů, zdravou ruku opíral o rozbitou hlavici hole, na opačné straně ho přidržovala ta těhotná dívka, která jí tak nenadále pomohla.

„Proč bych to neměla dělat?“ Nesklonila lampu, jen chodidlem zašátrala po odhozeném

revolveru.

„Jenom díky němu se rostlinám tak daří. Bez jeho pomoci nejspíš všichni v Arše zemřou hladu.“ Noe už stál na posledním schodu a tvářil se jako dobrotivý strýček, jenž pro své děti dělá všechno na světě.

„Už ho nebudete potřebovat, dnes v noci otevřu cestu zpátky.“ Vystrčila bradu mnohem sebevědoměji, než se ve skutečnosti cítila.

„A jak to uděláš? Bez žluté tě tiskárna poslouchat nebude. A Iluze ji nikdy nevydá.“

„Přineseš mi ji,“ vydechla. Na vteřinu jí prolétlo hlavou, co všechno se mohlo Myšákovi stát, ale přinutila se na to nemyslet.

„Myslíš? Jsi tu v pasti, nemáš žádnou páku, kterou bys mohla použít.“

Opatrně se shýbla pro revolver, zároveň stále svírala lampu nepříjemně blízko vystrašeného vlčího máku. „Pořád tě můžu zabít, nebo alespoň jeho.“

„Tak si posluž, hlupačko. Venku nás stejně nečeká nic jiného. Zemřeme tam, ty i já.“

„Tak to není!“ Do hlavy se jí draly vzpomínky na šílenství v Damienových očích, na chvíle, kdy přes veškeré vědění, které mu kouzlo dalo, nedokázal vytvořit vlastní myšlenku, ale sama sobě nechtěla uvěřit.

„Na tobě to možná není vidět, ale podívej se na mne,“ Noe opatrně prohmatával necitlivou síť bílých linek na své tváři. „Nemusím dělat nic, přesto kouzlo postupuje. Tady se to zastavilo, ale jakmile se vrátíme, bude pokračovat. Proč by to u vás mělo být jiné? Protože to není na první pohled vidět? Čtu ti v očích, že by jsi nejradyji byla znovu tou všehoschopnou kráskou jako nahoře, ať ti to působí jakoukoli bolest.“

Dech se jí zasekl v hrdle. Prošla peklem, aby udělala, co považovala za správné; teď už nemohla přestat, z žádného důvodu. Někde blízko, téměř nadosah ruky, čekalo ráno, vlastní postel a známé vláčné tělo v ní.

„Mlč už!“ vřískla.

Zakroutil hlavou. „Prý jsi se seznámila s dětmi,“ pokračoval a lehce pohladil těhotné břicho. „Víš, co na nich bylo zvláštního?“

Cosí se jí tlačilo do očí. Zavrtěla hlavou, jako by nechtěla nic slyšet.

„Tak jí to řekni,“ postrčil Noe děvče.

„Jsou normální,“ pípla pihovatá. „Nemají žádnou schopnost svých rodičů. Není to dědičné.“ Andreje konečně vystoupily slzy do očí.

„Ještě si myslíš, že existovala jiná možnost? Koho teď chceš zachraňovat? Je to pět let, podívej se na nás, Damien nemohl přežít tak dlouho.“

„Neříkej,“ vzlykla, „neříkej, že jsi Archu stavěl pro ně, že ti záleží na tom, co s nimi bude!“

„Ne, mně ne. Ale vím, že tobě ano.“

Chladné tělo revolveru tlačilo olámané ostny z ostružiníku ještě hlouběji do ran, ona ho přesto tiskla, co jí síly stačily. Jediná rána mohla vyléčit veškerou bolest.

„Andy?“ pípl z horního schodu tichý hlásek. Myšák sestupoval dolů, košili na prsou měl roztrženou a k holé kůži tiskl svou pišťalu spolu s podivnou paví maskou. Noe ho nezastavil, zíral na modrozelený klenot v chlapcově vlastnictví a na okamžik vypadal poděšeně. „Andy, je pravda, co říkali? Že venku všichni umřeme?“ Krabatil čelo a na prstě pohupoval poslední lahvičkou.

„Myšáčku,“ vzdychla ona. Zdálo se, jako by v ní něco umřelo, ale s prvními tóny jeho hlasu byla ta zdánlivě ztracená možnost na šťastný konec znovu tady. „Přines mi tu lahvičku!“

„Ale...“

„Neposlouchej je! Konečně máme to, co jsme chtěli. Prosím, podej mi ji.“

„Ale co když to není správné?“ Naklonil hlavu stranou, jako by poslouchal ještě někoho dalšího.

„Věř mi! Já bych neudělala nic špatného.“

„Zabila jsi Ivana.“

„To bylo nutné, vždyť to sám víš. Ale pro tebe chci jenom to nejlepší! Proč jim věříš víc než

mě?“

Chlapec v prstech protočil paví masku. „Mám v rukou její život, nevím, proč by mi měla lhát,“ řekl a natáhnul škrabošku do vzduchu. Na vteřinu tam visela bez opory, pak se za ní vyloupala rusovlasá žena, stejně krásná a děsivá, jako by nikdy nebyla poražena.

Andrea ztuhla, dech se znovu zasekl v hrdle. „Myšáku,“ zasípala, „co ti to jen provedla! Měl jsi ji zastavit a ne jí naslouchat. Tohle je zlatá klec, nenech je, aby tě tam zavřeli!“

Iluze vystoupila a zakryla chlapce svým tělem. „Nikdo ho nenutí, aby nám věřil. Myslím, že všechno pochopil mnohem lépe než ty. Všichni jsme otroci svých tužeb a přání. Zde se jimi můžeme opájet, venku nás však zabijí. Promiň, ale i taková zlatá klec je lepší než nic.“

Andrea zavrtěla hlavou, pomalu a naprosto zoufale, ze strany na stranu. Dveře v její hlavě se otevíraly, tentokrát ne s rozvahou nebo strachem, teď je zloba rozrazila a vyrvala z pantů. Nesoustředěná síla mířila ke všem v místnosti, Andrea cítila, jak se její kůže napíná a vlasy jako hadi šplhají po zádech k zemi.

V centru toho všeho stála Iluze, naprosto bez hnutí, protože jí ta zoufalá dívka vlastně nedokázala ublížit. Nemohla okouzlit někoho, kdo byl pouhou tvárnou slupkou.

„Vidím ti do hlavy.“ Rusovláska jí kráčela vstříc. „Máš tam jen sebe a toho muže, Damiena. Nevím, proč tak bojuješ, vždyť se vlastně ani tolik nelíšíme.“

Kůže praskala, otevíraly se stále nové a nové rány. Andrea cítila, že už nemá žádnou sílu, kterou by mohla použít, Iluze však stále stála, netečná k čemukoli. Tak udělala to jediné, co mohla: přestala spoléhat na magii a vystřelila.

Iluze se ani nepokusila uhnout, kulka jí prolétla, aniž by zanechala jedinou stopu na bělostné kůži.

„Nemůžeš zabít něco, co není živé,“ řekla a ustoupila. Myšák stál pořád za ní, v jedné ruce svíral svou píšťalku, druhou si tiskl k ráně v hrudi. Tvářil se nechápavě, dokud se kolena nepodlomila a on nesklouznul k zemi.

„Myšáčku!“ křikla Andrea a klesla na parkety. Dvířka v hlavě byla stále otevřená, ale už za nimi neexistovala žádná síla, kterou by mohla použít. Vyčerpala všechny zdroje, každá část těla ji bolela a kůži měla v jednom ohni. Připlazila se k chlapci.

„Myšáčku,“ opakovala a přitáhla si jeho hlavu do klína. „Promiň, tohle jsem vážně nechtěla!“ Poslední opuštěná lahvička zůstala ležet vedle jeho těla, ale teď už nebyla důležitá. Stále svírala revolver, a zatímco chlapec v jejích rukou umíral, přiložila si ho k hlavě.

Svak! Svak! Svak!

„Ať ji nerozbije! Jednou se chci vrátit domů!“ zavelel Noe odněkud z dálky. Žlutý šém odkopla nožka pod pavím šatem daleko z jejího dosahu.

Svak!

Andrea naposledy vzhlédla, když pochopila, že v tom prokletém revolveru už nezbyla žádná kulka. Setkala se s očima té pihovaté dívky. Četla v nich pochopení, ale jejich přání byla příliš rozdílná, než aby u ní mohla hledat pomoc. Zahlédla jen její prsty, spleťly se a zase rozpleťly, a jí se najednou chtělo spát. Neviděla už Iluzi, jak se k ní sklání a vybírá si z její hlavy nejsladší drobečky děsů, aby si teď, když ji zlomili, vychutnala své vítězství.

Hosté vítáni

Vlak odjel. Bezmyšlenkovitě žmoulám použitý lístek a cítím se prázdný, orazítkovaný a bezcenný, jak jen člověk může být. Nevnímám příjemné teplo srpnové noci, nevnímám lehký větřík

ve vlasech; jako bych byl ostrov ničeho uprostřed neznámého moře šumů, šedi, kolejnic a sloupů; jako bych už nebyl, protože duše zůstala kdesi daleko, pryč odsud v anonymním zapadlém krematoriu, kde jsem před pár hodinami pohřbil, co ze mě ještě zbývalo. Jako by se jedna má část oddělila, zůstala na místě, objala lavici a odmítala se hnout. Byl jsem neúplný, z úlomků a střípků složený obrys člověka, který pozbyl smyslu.

Stojím tu, tělo bez náplně, nade mnou hučí dráty. Šeptají, jak to všechno bylo.

Neposlouchám.

Co se mi pokoušejí sdělit, není pro mě...

Jako ve snu procházím ulicí ke svému domu – je prázdná. Celé město a celý svět jsou prázdné, lampy nesvítí, v oknech je zhasnuto, auta se zastavila tam, kde stála; bez řidičů a spolujezdců, opuštěná jako po konci světa. Z apatie mě vytrhává chraplavý hlas. Protíná tmu ulice a vrací se sérií ozvěň bůhví odkud. Ozvěň tlapkání malých nožiček, skřípění pantů, rozbíjených cihel.

„Musí tady bejt... Eště nedávno tu byla!“ Ženština v otrhaném baloňáku, nečesaná, šedivá, nasáklá letitou špínou; přes levou půli obličeje táhne se spletenec tetovaných ornamentů, písma a čar. Kolem krku se jí houpe náhrdelník z kostí a havraního peří. Tahá mě za rukáv a ukazuje na spáru mezi dvěma těsně přiléhajícími domy. Dívá se zakalenýma očima, sípe a rukou drápe omítku - jako by se snažila od sebe domy oddělit, rozervat a projít skrz. Snad mě vůbec nevnímá, snad ani neví, že tam stojím. V tomto setkání byl jsem jen svědek, divák představení bez pointy a bez šťastného konce.

„Úplně na konci je barák a v něm chlápek. Myslela sem, že chcípnu, ale von mi dal najíst a nechal mě přespat. Teď tady ta ulice není...“ Kroužila kolem, rozhazovala rukama, zuřivě gestikulovala a donekonečna opakovala „Byla sem tam, byla... Přesně mezi těmahle dvěma byl začátek...“ Její oči jsou vyhaslé, z tváře se nedá vyčíst víc než léta mezi odpadky. Tetování na tváři dávno zapomnělo svůj vlastní příběh.

Je mi z ní špatně - z jejích prázdných očí, z jejího krouživého tance, z toho, jak mě tahá za rukáv a ukazuje na spáru; a úplně nejhůř z toho, že k ní cítím sympatie a že bych si s ní nejraději vyměnil místo. Chtěl jsem uniknout tomu, co mi viselo na krku jako rezavý řetěz a co mě neustále táhlo zpátky; chtěl jsem naráz zapomenout, obléknout rozervané hadry a zbytek života strávit v zapomnění. Ostrým střepem bych si do tváře vyškrábal varování před sebou samým.

Hrábnu do kapsy, hodím na zem hrst drobných, vytrhnu se a běžím pryč. V tom gestu neutíkám jen jí – snažím se utéci od sebe a od celého světa, od vlastní, skrz naskrz jehlami probodané minulosti... Než vejdu do domovních dveří, otáčím se zpět; pohozených peněz si ani nevšimla – stále nehty drápe zeď, mechanicky opakuje svou beznadějnou mantru „byla sem tam, byla...“

Kousek od ní se v hromádce spadaného listí hrabe malá černá kočička, tlapkami vyhazuje lístky a mňouká.

V životě lidském nastávají chvíle, kdy vše, na čem záleželo, změní se v prach. Takové ty momenty, kdy už je na všechno pozdě a vám je to vlastně jedno, kdy jen tak tupě zíráte na zeď, zpíjíte se lacinou vodkou a donekonečna si opakujete, jak je všechno v hajzlu.

Kdy něco rituálně pohřbíváte a čekáte, až se duše zvedne z popela.

Potom, když už z vodky zbývá jen něco na dně, řeknete si, že se vlastně nic neděje, že život jde dál a že teď máte šanci začít znovu a lépe; že co bylo doted, byla vlastně jen zkouška na to, co bude pak. Další tři sklenky, než usínáte s blaženým výrazem ve tváři a máte rádi celý svět; o dvanáct hodin později probudíte se ve strašné kocovině a s náladou začít znova pít. Pořád dokola...

Seděl jsem ve svém křesle, poslouchal ozvěnu tlukoucího srdce a byl někde v poločase mezi tím, kdy už splín ztratil na významu, ale kdy na nový rozlet ještě nebylo dost síly nebo alkoholu v

krvi; kdy už jsem si začal říkat, že bude všechno dobré, ale kdy jsem tomu ještě sám moc nevěřil. Così přešláplo na okenním parapetu, zdvořile odkašlalo a zatřukalo na sklo.

„Mene tekel, havrane!“ zartikuloval jsem přiopile (a trochu tragicky) a sledoval, jak se okno otevřelo a do bytu mi skočil divný dlouhán v kostkovaném obleku a s cylindrem na hlavě. V tu chvíli jsem věděl, že se něco pokazilo. Že už to nikdy nebude jako dřív.

Bydlím totiž ve čtvrtém patře.

„Budiž pozdraven, kdo v dobrém vcházíš!“ bodře pronesl dlouhán, jako bych to byl já, kdo právě vešel oknem. Z jeho vystupování sálala nonšalance a samozřejmost – i jeho příchod se rázem proměnil v cosi všedního a nehodného pozornosti.

„Dobrý den,“ odpověděl jsem zmateně a pak neopomněl dodat: „Co tu chcete?“

Návštěvník se usadil naproti mně do křesla, usmál se, z ramene smetl žlutý březový lístek, hodil nohu přes nohu a ze stolu vzal můj mobil. Udělal to natolik bezprostředně, že jsem se sám sebe začal ptát, co dělal jeho mobil na mém stole v době, než se jeho majitel objevil. Jen málo jiných osobností disponuje takovým kouzlem a všechny mají společné jedno – jejich příchod do vašeho života sklídí již rozdané karty, zamíchá je a rozdává znova. Že přitom švindlují, nikoho ani nenapadne. Druhá věc, kterou je u podobných lidí třeba zmínit, je stará pravda: *Objeví-li se na obzoru, utíkej!*

„Haló? Dovezli byste dvě lahve toho nejstaršího koňaku, co máte na skladě, krabičku doutníků (takových, co na fotkách kouřil Churchill), kyblík s jahodami a nějaké občerstvení k tomu? ... Jistě, vím, že je noc a že nejste dovážková služba, ale jsem ochoten si připlatit. ... Hraniční ulice 436. ... Děkuji, platit budu kartou.“

Suverénně mobil zaklapl, načež se dlouze a soucitně podíval nejdřív na mě a pak na lahev vodky na stole. „Jak to můžete pít?“ pokrčil nos, popadl vodku a s odporem jí prohodil zavřeným oknem.

„Pane, vaše návštěva nepřišla příliš vhod!“ zkusil jsem důrazněji, ovšem bez viditelného výsledku. Dál seděl naproti a očividně se dobře bavil. Chtějí-li tito lidé přijít, mají k tomu důvod, který nás, pouhé hostitele, nemusí zajímat. Však oni odejdou, až uznají za vhodné. Společenská etiketa a dobrý mrav jsou jim ukradené, neboť jsou to oni sami, kdo je tvoří.

„ZAPOMĚŇTE na smutek, máte-li v domě hosta!“ zahalekal cizinec, až se stěny otřásly.

Nezmohl jsem se už na jediné slovo. V jeho vystupování bylo cosi, co by komukoli znemožnilo jakékoli námitky, i kdyby vzal kýbl barvy a počal stěny bytu natírat kanárkově žlutou. A já s jeho slovy skutečně ZAPOMNĚL. Così ve mně se odlepilo od podkladu a s neslyšitelným trhnutím odletělo pryč.

„Nechcete zatím uvařit čaj?“ prohodil naprosto bezvýznamně a pak vstal, přešel ke knihovně, vytáhl antikvární Otrantský zámek a jal se číst. Já jsem prozatím přestal existovat.

Půjdu uvařit ten čaj...

„Jistě, pan Walpole má své kouzlo, ovšem kam se hrabe na Claru Reeovou! Celé budoucí pokolení spisovatelské i Evino může jí tiše závidět!“ Jeho přednes hořel opravdovou vášní, zaníceně gestikuloval a mával přitom zmíněnou knihou. V podobné monologické debatě o anglickém gotickém románu setrval už notnou dobu. Vlastně od chvíle, co se od knihy odtrhl, aby mohl jít otevřít poslíčkovi s koňakem, doutníky, jahodami a přílohou. S odzbrojující jistotou zašátral v náprsní kapse mé bundy, vyňal z peněženky kreditku a strčil jí do poslíčkovy přenosné čtečky. Všechny papírové bankovky, co v peněžence byly, šoupl doručiteli do kapsy jako spropitné, načež se uklonil a se dvěma balíčky v podpaží zamířil zpět ke stolu.

Teď si povídal sám se sebou, upíjel koňak, kouřil v pořadí druhý doutník a pojídal chlebičky. Připadal jsem si ve svém bytě poněkud trapně, tak jsem radši pil a kouřil také.

„Co naplat, budu zase muset jít,“ řekl, když začalo svítat a obě lahve byly prázdné. Poslední dvě hodiny jsem nejspíš spal, protože koňaku na mě bylo už moc. Dlouhán vstal, protáhl se a zamířil k oknu. Těsně před tím, než na něj vyskočil, sebou lehce trhnul a s teatrálním t'uknutím si do čela zadeklamoval: „Málem bych zapomněl na cíl své návštěvy!“ Zvuk jeho hlasu mě na chvíli probral z deliria.

„To bych tomu dal, odejít a opomenout tak důležitou věc... Přišel jsem vám říci, abyste ode mě pozdravoval pana Kryse, až ho uvidíte. A že se mu omlouvám.“

Pokusil jsem se vstát z pohovky – marně... Byl jsem namol a nohy mi nesloužily. Jeho slova létala okolo, zachytil jsem jen každé třetí nebo čtvrté.

„P... P... Pana Kryyyse?“ dostal jsem ze sebe s vypětím všech sil a dojemně přepadl kupředu. Kvalitní koňak vážně dokáže divy...

„Vy neznáte pana Kryse? Nevadí, nic se nemá předbíhat. Ale teď už opravdu musím běžet, povinnosti volají!“ Lehce se uklonil, vylezl na topení a odtud do okna. Pak se zase otočil a podruhé si zaťukal na čelo. „Já hlava děravá, málem bych si jí odnesl s sebou,“ řekl omluvně a hodil po mě malou černou kočičku. „Celkem mi za tu krátkou návštěvu přirostla k srdci. Nashledanou!“ ozvalo se už zpoza okna, než definitivně zmizel.

„???“ pokusil jsem se zašeptat k prázdnému oknu s kotětem v náručí. Já přece nemám kočičku!

Věci se mění, musím se s tím smířit.

Probouzím se.

Pominu-li i devítipalcové hřebíky držící mi oči v lebce, hnízdo úhořů v břiše a strop, co ve zběsilém kymácení každou chvíli hrozí spadnutím, je mi celkem dobře. Po předlouhém pobytu v koupelně a třetím černém čaji začal jsem se rozpomínat na události včerejšího večera. Vybavuji si, jak jsem o půlnoci dopil vodku a pak ještě chvílku četl Otrantský zámek; asi jsem u toho usnul. Obojí – kniha i láhev vodky – leží na stole. Jenom nechápu, kde se na mém tričku vzaly ty drobné černé chlupy. Celkově jsem si připadal, jako bych na něco zapomněl, ale jak už to většinou bývá, nemohl jsem si zaboha vzpomenout na co. Že bych si předsevzal návštěvu obchodu a doplnění spíže?

„Lituji pane, Vaše karta je prázdná, nebo zablokovaná.“ Důraz na velkém „V“ z tlusté a brýlaté pokladní vyzařoval jen o něco méně než škodolibá radost, že mě může před celou tou dlouhou frontou dokonale ztrapnit. Usměji se na ni, vrazím jí tašku do klína a odcházím směr nejbližší bankomat. Vystojím svou druhou dnešní frontu a pozoruji, jak karta nenávratně mizí v bankomatních útrokách. Když smůla, tak se vším všudy.

Chtěl jsem začít řvát a mlátit přístroj pěští, když kdosi za mnou zavolal: „Hej, pane, máte chvíli?“

Mám všechny chvíle světa, pomyslel jsem si a otočil se na luxusní bavorák zaparkovaný hned u chodníku; zpoza napůl stáhnutého okénka vykukovala prasečí očka tuctového čtyřicátníka v propoceneném saku. „Jestli byste náhodou nevěděl, kde najdu Hlodavčí ulici. Blbej název, co? Byl jsem tam už dávno a zapomněl, kudy se jede. Mapu se mi kvůli tomu kupovat nechtělo.“

„Hlodavčí?“ V tomto městě žiji už dlouho, ale o Hlodavčí ulici slyším prvně. „Nevíte alespoň jméno nějaké ulice poblíž?“

„Ale jo... poblíž je nějaká Hraniční. Odtud už bych to moh' najít.“ poškrábala se prasečí očka na pleši.

„Hmmm... tam bydlím, můžu jet s vámi.“

„Fajn, lezte dovnitř.“

Usadil jsem se do pohodlné kožené sedačky a už už chtěl zabouchnout dveře, když...

„Tu kočku tam necháte?“ podivil se chlápek a mžoural skrz okno ven. Předě dveřmi seděla roztomilá černá kočička s obojkem a vodítkem, jehož konec jsem najednou jaksi záhadně třimal v ruce.

„Koč...“ sakra! „Co už s tebou...“

Zastavili jsme na začátku Hraniční ulice, asi padesát metrů od místa, kde bydlím. Řidič tvrdil, že už to tady poznává, ale že Hlodavčí ulici nikde nevidí. Že prý předtím byla někde tady, řekne a ukáže mezi dva domy. „Lituji,“ řekl jsem mu několikrát, než pochopil, že nepochodí a odjel. Zůstal jsem sám s kočkou.

... a s klíči a mobilem zapadlými někde v sedačce bavoráku. „Kurrrr...“

„mňau?“ ozvala se kočka, sekla mě drápkem a zmizela.

„...va!“

O několik hodin později jsem se procházel nočním městem a hlavou mi vířily vzpomínky. Možná to ani nebyly vzpomínky, ale jen něco, co mi do hlavy vložil někdo jiný se slovy: „Tohle je tvůj život, tak to ber na vědomí a moc se nevztekej, protože to stejně nezměníš.“ Viděl jsem dlouhé monotónní roky, iluze roztrhané na kusy nárazníkem vlaku, ženštinu nehty rozdirající omítku, nějakého pána v kostkovaném obleku. Viděl jsem spoustu divných věcí a nechápal, kde se ve mně berou. Byl jsem zase v tom stádiu, kdy už je na všechno pozdě. Představte si, že beze smyslů zíráte pod sebe na chodník a je vám jedno, kam jdete, protože ať se vydáte kamkoli, nakonec stejně vždycky skončíte ve stejné ulici, budete se opírat o okapovou rouru a s tupým zadostiučiněním zírat na omláčenou omítku. Pak, aniž byste o tom nějak moc uvažovali, odlepíte se od zdi a projdete za roh, do úzké uličky mezi dvěma domy; do uličky, která se jmenuje Hlodavčí a ještě včera tam zaručeně nebyla. Bude vám to jedno.

Jen co noha nohu mine, pokusíte se jít tou ulicí stále podél zdi, projdete alejí stromů s listím barvy rezavého železa, zachumláte se do košile, abyste se ubránili chladnému větru, a ani si nevšimnete, že čím jdete dál, tím jsou pouliční svítlny starší a tím víc se zářivkové vrnění mění v příjemné hučení plynu. Všimnete si, že v téhle ulici, na rozdíl od zbytku města, už dávno začal podzim; že lavičky, které míváte, jsou zpola zasypané tím rezavým listím, že máte po kotníky bláta a že obloha nad vámi hrozí každou chvíli znovu prasknout. Najednou se zastavíte, protože chodník dál nevede.

DŮM PANA KRYSE

Hosté vítáni!

stálo na oprýskaném štítku na brance úplně na konci ulice. Spíš než dům byla to starobylá vila s malými okny, s věžičkami a vysokým litinovým plotem s řadou podivně kroucených sloupků se soškami ptáků na vrcholcích. Většina oken byla temná - jen ve dvou, ve druhém patře úplně vlevo, se svítilo matným oranžovým světlem petrolejových lamp.

Prošel jsem rozvrзанou brankou, na zápraží si očistil boty a několikrát nesměle zaklepal.

Ticho, jenom v zahradě šuměly stromy.

Zaklepal jsem znovu a vstoupil.

Přivítala mě rozlehlá parketovaná místnost s velkými, nahlas tikajícími hodinami - starými pendlovkami, co je dnes můžete vidět jen v muzeu. Mé kroky se tlumeně rozlévaly a já šel středem místnosti až na úplný konec, kde začínaly schody. Všude bylo příjemné, trochu mrazivé šero. Venku začalo pršet.

Schody vůbec nevrzaly a já se, dosud nikoho nepotkav, dostal do druhého patra. Znovu chodba, znovu parkety a znovu nikde nikdo; po paměti jsem se vydal směrem, odkud bylo zvenčí vidět světlo. Skutečně - na konci chodby stály dveře, zpod nichž to naoranžověle blikalo a do kterých jsem po dlouhém uvažování (a dalším rozpačitém zaklepaní) přeci jen vešel.

Na ošoupaném křesílku s nohama stylizovanými do lvích tlap, přesně uprostřed dvou stojacích petrolejových lamp, kousek od okna a ne moc daleko od rozpáleného krbu, seděl ve fialovém domácím županu obrovský krysák a bafal z dýmky. V klíně držel noviny a starodávným inkoustovým perem vyplňoval křížovku. Na stolečku před ním se kouřilo z otevřené konvice.

„Dobrý večer, posad'te se tady na tu židli a poslužte si čajem,“ řekl laskavě krysí hostitel a ukázal na prázdnou židličku. „Můj dům nechť je pro tuto chvíli i vaším domem, se vším komfortem z toho plynoucím. Záchod je na druhé straně chodby, ložnice pro hosty hned naproti,“ dodal a podíval se na mě svými krysíma očima.

„Pozdravuje vás pán v kostkovaném obleku a moc se omlouvá,“ vykoktal jsem první věc, která mě v tu chvíli napadla. Nevím, odkud se vzala ani jak mě napadla zrovna teď. Skoro jako by jí do mě někdo vložil jako děrovací štítek s příkazem, že má být vyslovena ve chvíli, kdy uvidím obrovskou krysou s dýmkou a novinami; „...a dobrý večer,“ špitl jsem zdvořile pozdrav, protože jsem na to předtím zapomněl. Je zvláštní, že mě dobré vychování neopustilo ani v těch nejstresovějších chvílích – že by za to mohla atmosféra domu?

Domácí pán si poposedl, odložil noviny i inkoustové pero, přisunul si křeslo, podal mi prázdný hrnek a cukřenku a pak tím nejpříjemnějším hlasem, jaký bych od hlodavce čekal, pověděl: „Děkuji za vyřízení. Můžete vzkázat, že všechno odpustím, když se staví osobně.“

Usmál se, nalil mi nádherně voňavý čaj a já se konečně trochu uvolnil. Seděl jsem na židličce, usrkával Earl Grey a nevěděl, co mám říci dál. Hostitel to naštěstí vyřešil za mě.

„Jsem to ale nezdvoračák... Jmenuji se pan Krys a lidi nežeru. Vlastně vůbec nejím maso. Říkám to jen pro formu, abyste se nebál. Víte, spousta návštěv uteče hned, jak pozdravím. Vy ale vypadáte rozumně, takže věřím, že tu v příjemné konverzaci strávíme krásných pár hodin, než přejde déšť a než vy přijдете na jiné myšlenky. Máte rád skořicové sušenky?“

Když se po mnoha a mnoha čajem, sušenkami a rozhovory s panem Krysem strávených hodinách dostávám těsně před svítáním zpátky před dveře svého domu, sedí na zápraží černá kočka a na mašli kolem krku jí visí přivázané klíče.

„Díky,“ zašeptám, rozvážu mašli, pohladím ji a odemknu. Kočka zamňouká a odběhne pryč.

Doma si napouštím vanu a už trochu v polospánku přemýšlím nad tím, jak má zmatkem a stresem zmítaná mysl pracuje poslední dobou víc než by měla, a jak si vymýšlí všechny ty všudypřítomné kočky, pány v kostkovaných oblecích, noční párty ve vlastním bytě, neexistující ulice a mluvící krysy... Takové nesmysly! říkám si, když za prvních ranních paprsků odkládám zubní kartáček, uléhám do postele a usínám, slibuje si, že od zítřka začnu nový život.

Někdy v poledne, když mě ze sna vyruší lehké zaťukání na okno, ještě se zavřenými očima zabroukám: „Máte se někdy stavit, že prý vám všechno odpustí.“ U okna to zašustí, tiše se zasměje a tlumeně, abych snad nebyl vzbuzen, špitne: „Minule jsem si u vás nechal kočku; docela se mi po ní stýská, tak se snad nebudete zlobit, když si ji vezmu zpět...“

Převrátím se na druhý bok, přitáhnu si peřinu víc k uším a znovu usnu. Zdá se mi o tom, jaké to bude, až se probudím. Jak se nastěhuji do nového bytu, jak budu na všechny hodný a jak, jestli mi při tom všem zbude alespoň chvilka času, navštívím zverimex a koupím roztomilé černé koťátko.

IGNIS ANIMATUS

Fernando byl mrtvý.

Tělo v černých šatech leželo nedaleko mola. Vrah se ani neobtěžoval zakrýt svůj zločin, klidně ho nechal ležet všem na očích. V pravé ruce stále svíral své oblíbené stiletto, jehlová čepel se vlivem neskutečného žáru zkroutila v bizarní kovový blesk. Zpod těla se linul tenký proužek kouře.

Ismael poklekl k mrtvému Bratrovi, aby se pokusil najít tep, poslední zbytečné gesto pro padlého přítele. Když místo chladné kůže nahmátl zuhelnatělé maso, tiše zaklel. Chytil mrtvého za rameno a obrátil ho na záda. Při pohledu na jeho krk ztěžka polkl.

Na hranici límce se do těla vpálily dva otisky dlaní, prsty se prodraly skrz krkavici až k páteři. Stejně zranění hyzdilo i zápěstí, z látky obklopující ránu se stále kouřilo. Dýmala i košile roztržená do půli hrudi.

Tohle nemohl udělat žádný Nakažený. V tělech Nakažených hoří jen slabé jiskry, vzdálené odrazy moci jejich tvůrce. Ne, žár, který způsobil tyhle rány, plane jen v jediném těle.

Fernando našel netvora, kvůli kterému přijeli do Lisabonu, střetl se s ním bez pomoci a prohrál.

„Proč jsi jen nemohl chvíli počkat,“ povzdechl si Ismael.

Pečlivě prohledal oblečení mrtvého, ale nenašel nic, co by pomohlo. Stačil by pouhý náznak, jediné vodítko, které by ho nasměrovalo na správnou osobu, ale Fernando si na poznámky nikdy moc nepotrpěl, vždy se spoléhal jen na svou paměť. Teď kořist ví, že Bratrstvo dorazilo do Lisabonu, a Ismael ztratil svého jediného průvodce neznámým městem.

Zbývala poslední věc, kterou musel udělat. Ismael rozhalil košili a při pohledu na holou hrud' zalapal po dechu

Amulet byl pryč!

Ismael se zoufale rozhlédl po okolí, pátral po kovovém odlesku v přístavní špíně. Neuvědomil si, že přes košili chytil svůj vlastní medailon a pevně ho svíral v dlaní. Bronzový přívěšek starší než věčný Řím se mu zařizl do dlaně a trochu zmírnil jeho obavy. Pokud netvora nenajde včas, bude to jeho jediná naděje na přežití.

Měsíční paprsky mu sice nenapověděly, jestli tu amulet leží, zaleskly se však na něčem úplně jiném. Na nedalekém molu stála mladá žena s dlouhými světlými vlasy, jindy je možná nosila spletené do copu, dnes v noci je ale nechala rozpuštěné vlát ve větru. Byla vysoká a trochu širší v ramenou, ale ne tlustá nebo zavalitá, pas měla úzký právě tak akorát.

Seveřanka, odhadoval ji Ismael, možná Polka, podle kvalitního oblečení z rodiny obchodníka nebo nižšího šlechtice. Co žena jako ona dělá po půlnoci v přístavu?

Ismael si uvědomil, že se dívá přímo na něj, na muže v černém oblečení skloněného nad mrtvolou, a mlčí. Nekřičí o pomoc, nedovolává se stráží, ani se nesnaží uniknout, jen se dívá.

A možná se nedívá, ale kochá svým dílem. Nepřítel má mnoho tváří, může to být děvče ze Severu stejně jako přístavní dělník nebo hospodský rváč. Jediný člověk, kterému mohl v Lisabonu věřit, mu ležel u nohou.

Vstal a zamířil k ní.

Dívka se otočila a pomalu odcházela směrem do města. Stále se chovala tak klidně, ale Ismaelovi neuniklo, že každý druhý krok je o trochu svižnější než ten předchozí. Přidal, po hromadě naskládaných beden hbitě vyšplhal na kamenné molo. Pokud nezačne utíkat, dostihne jí.

„Pomozte mi, prosím, pro lásku boží, pomozte mi!“

Ženský hlas z postranní uličky plný nefalšované hrůzy. Ismael se zastavil a otočil do uličky, ale ve stínech nikoho neviděl. Seveřanka zatím prošla přístavem a blížila se ke stájím, za kterými začínalo město.

„Neubližujte mi, pane, dám vám vše, co budete chtít!“

Ismael zoufale těkal pohledem mezi uličkou a vzdalující se ženou. V uličce někdo určitě bojoval o život a Seveřanka jen možná byla zodpovědná za smrt Fernanda. Na druhou stranu pokud opravdu nechá uniknout vraha, nebude zítra záležet, jestli v uličce někoho zachrání. Svou nezodpovědností jí pouze koupí pár hodin života navíc.

„A co když budu chtít tvou duši?“

Pár slov a chlad, který se mu při jejich tónu rozlil po páteři, rozhodly. Ismael se naposledy podíval za vlajícími zlatými vlasy mizejícími za stájemi a rozeběhl se do uličky. Ve stínech na jejím konci se praly dvě postavy, žena ležela na zemi a zavalitý muž se skláněl nad ní.

Tasil scimitar a rozeběhl se k nim.

Temnotu v uličce prozářilo světlo ohně. Ismael se zastavil, scimitar svěšený podél těla, a bezmocně sledoval proud plamene, co vytryskl z mužových úst a prorazil si mezi rty cestu do ženina hrdla. Hromotluk ji pustil a otočil se k příchozímu.

„Copak, chlapečku, přišel sis taky pro Raoulovo požehnutí?“ zasmál se a mezi křivými zuby mu tančily plamínky. „Chceš ode mě polibek nového života, nebo si počkáš tady na Teresu?“

Ismael mlčky sledoval ženu v šatech, které nosily přístavní děvky, jak se kroucí bolestí, když se jí nečistý oheň šířil krví. Tiše sténala a v doširoka otevřených ústech se spálenými rty to žhnulo jak v kovářské výhni.

„Ne, ty nebudeš čekat na Teresu,“ zasmál se znovu Raoul, když Ismael pozvedl svůj meč. „Pojď, Raoul ti ukáže správnou cestu života.“

Hromotluk vyrazil do útoku jako býk, snažil se využít své váhy a nepřítele povalit. Ismael klidně počkal, až se přiblíží nadosah, s lehkostí toreadora uskočil stranou a probíhajícího Raoula seknul po krku. Hromotluk vykřikl a klesl na kolena, mezi prsty přitisknutými na otevřenou tepnu se valily plameny. Ismael k němu zezadu přiskočil a rychle ho bodl do šíje. Raoul ztichl, mrtvé tělo sklouzlo z čepele na zem, kde z něj s prskáním unikal životodárný oheň.

„Snad tu nemáme ještě jednoho lovce!“ Teresa se opřela o stěnu a pomalu se drápala na nohy. Po spáleninách nezůstala jediná stopa, její rty byly znovu rudé jako krev. „Dopadneš stejně jako tvůj přítel v přístavišti, lovče, nás nemůžeš zastavit!“

Další výhružky umlčel plamen tryskající z proťatého hrdla.

* * *

Bratr Wilhelm se utábořil v kopcích za Lisabonem. Téměř padesátiletý Sas seděl u skomírajícího ohně a zdálky si prohlížel přístavní město. Portugalsko zažívalo díky zámořským koloniím zlatý věk a bohatství země se vždy nejlépe poznalo na vzhledu hlavního města. Nejslavnější stavitelé Evropy se předháněli, kdo v Lisabonu zanechá výraznější stopu svého génia.

Od města se blížil jezdec. Wilhelm předstíral, že ho nevidí, a pod pokrývkou pevně sevřel nataženou kuši. Kůň se zastavil na okraji tábořiště, světlo ohně ozářilo snědou tvář pohřbenou v kápi. Wilhelm se uvolnil a kývnul jezdcí na pozdrav.

„Vítej, Ismaeli. Kde je Fernando?“

„Mrtvý,“ odpověděl Ismael a seskočil z koně. „Ignis ho dostal.“

„To špatné, moc špatné,“ zachmuřil se Wilhelm. „Fernando měl v Lisabonu hodně dobrých kontaktů, bez něj Ignise nikdy nechytíme včas. Bože, jak já doufal, že to dokážete. Víš, Ismaeli, nerad jsem poslem špatných zpráv, ale Papacharisovi se podařilo přesvědčit Radu. Ráno použijí Mísu.“

„To přece nemůžou udělat!“ vybuchl Ismael. „Všichni přece víme, jak to dopadlo na Krětě. Obětovali celý ostrov a Ignis stejně uprchl!“

Wilhelm si povzdechl. Z pláště vylovil čturu a pořádně si přihnul pálenky. Ismael mu dnes jeho tekutého utěšitele svědomí upřímně záviděl.

„Lisabon není Kréta, Ismaeli, a tehdy není teď. Ostrov se uhlídá snáze než město na prahu Evropy. Jen díky Boží prozřetelnosti jsme ho našli dřív, než se v ní ztratil. Jestli ho nezastavíme tady, Nakažení se rozšíří Evropou jako stepní požár. Papacharis je sice bezohledný parchant, ale možná opravdu není jiná možnost než Mísa.“

„Ignis má Fernandův amulet.“

Wilhelm vyprskl pálenku, rozkašlal se a vytřeštil na Ismaela oči.

„Víš to určitě?“

„Když jsem ho našel, už ho u sebe neměl. Fernanda mohli klidně po smrti okrást zloději, ale já raději počítám s tou horší možností.“

„Pak ale Mísu použijí úplně zbytečně! Ismaeli, o tomhle se musí dozvědět Rada. Ještě je čas, můžeme je zastavit!“

„Ne, Wilhelme, ty je zkusíš zastavit.“ Ismael pomohl Sasovi vstát a vtiskl mu do dlaně uzdu. „Já se vrátím do Lisabonu. V přístavu jsem viděl jednu ženu, která by mě mohla dovést k Ignisovi.“

„Jsi si tím jistý?“

„Jde vůbec říct Ignis a jistota v jedné větě?“ zasmál se hořce Ismael a vydal se pěšky zpátky do Lisabonu.

* * *

Wilhelm měl pravdu, Lisabon nebyl jeho město, jedna věc ale platila o všech přístavech, ať se mluvilo o Lisabonu, Bagdádu nebo Petrohradu.

Měly své oči.

Zkušenost Ismaela naučila, že je téměř nemožné projít přístavem, aby vás někdo nezahlédl. Hlídky na lodích, námořníci vracející se z hospody, žebráci pospávající ve stínech, děvky vyhlížející zákazníka nebo zloději číhající na nehlídaný náklad, i v na první pohled prázdném přístavu se ukrývala spousta zvědavých očí. Stačilo k nim jen najít dostatečně hovorná ústa.

„Vysoká a světlé vlasy?“ zopakoval žebrák a nespouštěl oči ze stříbrné mince, kterou Ismael protáčel mezi prsty. Pěstí při tom nervózně bubnoval na dřevěnou nohu. „Viděl jsem ji, ano, Domingo zná vaši zlatovlásku. Chodí sem hlavně v noci spolu se starším obchodníkem, co bydlí nedaleko nové opery. Některé kšefty mají rády, když je pěkně přikryjete tmou.“

Žebrák se významně odmlčel, oči upřené na lesknoucí se stříbro. Určitě by se po malém povzbuzení rozpovídal o temnomilných obchodech, ale Ismael neměl zájem. Ať si obchodník klidně prodává vycpané hlavy misionářů z Batávie, jeho zajímal jen zlatovlasý doprovod.

„Kde ta dívka bydlí?“

Domingo mu popsal patrový dům nedaleko nové opery Fénix. Popis cesty byl trochu chaotický, ale samotný dům popsal dokonale. Stříbrná mince zazvonila o dno plechové misky a žebrák Ismaela vyprovodil záplavou díky a proseb o božské požehnání snědému cizinci.

Všude kolem vládl obvyklý ruch a shon, ale Ismaelovi po cestě přístavem neuniklo pár znepokojivých detailů. U zábradlí snad každé větší lodi stáli námořníci a v davu někoho hledali. Obchodník vztekle řval na svého sluhu, kde jsou přístavní dělníci, které si najal na nakládání zboží. Kromě jednonohého Dominga viděl jediného žebráka, starce s očima zakrytými špinavou páskou, zato nezahlédl žádnou ze spoře oděných žen, co touhle dobou obvykle číhaly na připlouvající námořníky.

V přístavu se ztráceli lidé a nebylo jich málo. Pokud Ignis dostal šlapky, zajistil si tak přístup k desítkám námořníkům, co si chtěli užít trochu potěšení po dlouhé plavbě. Místo toho se teď skrývají někde v temných zákoutích Lisabonu a mezi zuby jim tančí plameny.

Dům světlovlase dívky našel snadno. Budovu nedávno čerstvě nabílili a pod oknem tlustá trhovkyně prodávala ovoce, přesně jak říkal Domingo, ale nejbezpečnějším poznávacím znamením

byli dva vysocí Seveřané s téměř bílými vlasy, kteří hlídali vchod. Když někdo potřebuje přikrývat obchody tmou, musí si přes den důkladně hlídat záda.

Ismael se zastavil u stánku s ovocem a zatímco se s trhovkyní dohadoval o ceně mísy hroznů, nenápadně z ní tahal informace o majiteli domu. Obchodník se jmenoval Eric Olsdal, pocházel ze Švédska a zbohatl na obchodu s vínem z Portugalska a Španělska. Světlovláska byla jeho neteř, sirotek jménem Kirsten. Do Lisabonu se přistěhovali loni a právě se strýcem nakupovala někde ve městě.

Cena za hrozny se nakonec ustálila na nepříliš příznivé částce, ale Ismael už dostal vše, co potřeboval. Zaplatil, naproti domu se opřel o žebříňák a přemýšlel, jak se dostane dovnitř.

* * *

Setmělo se.

Ulice se pomalu vyprázdnila, trhovci naložili své zboží na káry a odtáhly je pryč. Ismael se stáhl do temného průčelí a sledoval známou postavu se zlatými vlasy, jak vystupuje z kočáru. Strýc, mohutný muž o dobrou hlavu vyšší než jeho neteř, jí pomohl z vozu a galantně podržel dveře. Ismael počkal, až se v jednom pokoji v patře rozsvítí a v okně se objeví jeho cíl. Vyklouzl z úkrytu.

Vyšplhal se po kostře stánku se staženou plachtou a vytáhl se na ozdobnou římsu. Na okamžik strnul, rozhlédl se po ulici a pootevřenou okenicí se protáhl do domu. V duchu se musel smát, jak snadno se do domu dostal. Dva strážci před vchodem vypadali, že by dokázali odrazit útok menší armády, vaz jim však zlomila jedna nezavřená okenice, kterou Ismael našel při odpolední prohlídce.

Temný pokoj s velkou postelí a skromnou knihovnou byl prázdný. Ismael nechal scimitar v pochvě a z pochvy u opasku vytáhl dlouhou dýku. Tiše jako kočka seskočil z parapetu, zlehka přešel po zrádných parketách. Od pokoje, kde viděl Kirsten, ho dělily pootevřené dveře orámované světlem svíček.

Trhnul za kliku a s připravenou dýkou vtrhl dovnitř.

Kirsten nebyla Ignis.

Ignis by nikdy nelezl do vany plné vody a jak se mohl Ismael přesvědčit, než se rychle zakryla ručníkem, dívka na sobě neměla žádný amulet.

„Vy jste byl v přístavu.“

Žádné kdo jste, co chcete nebo křik o pomoc, jen prosté konstatování. Kirsten Olsdalové nehořel v krvi prokletý oheň, té tam musel kolovat led z její daleké domoviny.

„Vy také. Co jste tam v noci dělala?“

„Doprovázela strýce. Občas mě používá, abych svou přítomností rozptylovala jeho obchodní společníky.“ Její kamennou tvář na okamžik poznamenal znechucený výraz. „Tentokrát s nimi strýc jednal sám a mě nechal čekat u mola.“

Falešná stopa.

Naděje, které do nalezení světlovlásé dívky vkládal, se rozptýlily jako hrst pouštního písku hrozená do větru.

„A můj přítel, co víte o jeho smrti? Viděla jste vraha?“ chytal se Ismael pomyslného stébka.

„Jen vás, když jste ho našel.“

„Pak je všechno ztraceno,“ hlesl Ismael a sklonil dýku. Otočil se k odchodu.

„To je všechno? Vpadnete se zbraní do mého pokoje, položíte mi dvě otázky a odejdete?“ Kirsten vylezla z lázně a ukázala na Ismaela obviňujícím prstem. „O co tady sakra jde?“

„O mě, má drahá Kirsten.“

Ismael se rychle jako blesk otočil ke dveřím, zbraně se mu v ruce objevily jako kouzlem. Ve dveřích na chodbu se tyčila mohutná postava Erica Olsdala. Švéd se zasmál, v ústech lemovaných světlými vousy do rudě zažhnulo. Kirsten vyděšeně vykřikla. Ismael jen přimhouřil oči a pevněji sevřel jílce.

„Ignis?“

„Správně, bratře Ismaeli, i tak mě můžete nazývat. Ale ano, znám vás, váš přítel z přístavu mi sliboval, že si mě najdete. Patetická poslední slova, ale nakonec se ukázala docela příhodná.“

Ignis si rozhalil košili a poklepal prstem na masivní bronzový disk zavěšený na hrudi.

„Zabiju tě!“

„O to se už pokoušela spousta lidí ale jak řekl Legie Ježíši Kristu – nás je mnoho,“ zasmál se Ignis a ustoupil zpátky na chodbu. Ismael chtěl vyrazit za ním a useknout mu tu jeho arogantní hlavu, ale Ignis neustupoval. Jen uvolnil místo dalším.

Do pokoje pomalu vstoupili dva strážní od dveří, kočí, služebná, dokonce i shrbená stařena, asi kuchařka, která ve vrásčitých rukou svírala dlouhý nůž. Kirsten zůstala neposkvrněná, ale zbytek Olsdalovy domácnosti takové štěstí neměl.

„Sbohem, bratře Ismaeli, už se nepotkáme!“ zavolal Ignis odněkud z chodby. „A vy, mí přátelé, zkuste moc nepoškodit drahou Kirsten, mám s ní velké plány!“

Pět proti jednomu a nejméně pro dva protivníky to nebude první bitka. Nakažení překypovali sebevědomím, pobaveně se usmívali a pohrávali si se zbraněmi. Kočí se usmíval i ve chvíli, když se mu do čela zabodla vržená dýka.

Ismael vykryl seknutí jednoho ze strážných, kopnutím do hrudníku ho srazil ostatním pod nohy. Ležící muž se zoufale kryl na zemi a čekal na smrtící úder, ale Ismael místo toho chytil okraj vany a převrátil jí na bok.

Strážný a služka stihly uskočit, stařena a sražený muž ne. Voda se vyvalila přímo na ně.

Stařena zaječela a s hrůzou se dívala na své ruce. Na kůži se jí objevovaly žhavé linky, které jako by kopírovaly její vrásky, a stále se šířily. Strážný na podlaze sténal, jeho tělo žhnulo jako popraskaná pec a světlo sílilo s každým úderem jeho srdce.

Ismael se rozeběhl ke Kirsten, chytil ji v běhu kolem pasu a vyskočil s ní z okna. Stánek před domek zmínil jejich pád mnohem méně, než doufal. Tvrdě dopadl na dlažbu.

„Co se to tady děje?“ rozplakala se mu v náručí Kirsten.

Slova útěchy přehlušila hromová exploze a ze všech oken Olsdalovy vily vyšlehly plameny.

* * *

„Nesmíte použít Mísu, je to příliš riskantní!“

Wilhelm přes noc málem uhnal koně a sám sotva dýchal, ale přesto velmistrovi Papacharisovi ochotně odpověděl na každou otázku. Řek se uchýlil do kláštera v horách v bezpečné vzdálenosti od Lisabonu a klidně si dopřával pozdní večeři, zatímco se ho Wilhelm snažil přesvědčit, že se chystá udělat největší chybu svého života.

Zatím marně.

„Je jisté, že má amulet Ignis?“ zeptal se klidně Papacharis, když dožvýkal sousto ze slanečka.

„Ismael ho neviděl, ale je téměř jisté...“

„Téměř jisté?“ Papacharis odstrčil talíř a utřel si ubrouskem svůj majestátní plnovous. „Celá Evropa si byla tisíc let téměř jistá, že je Země placatá, dokud jim Magalhães *in memoriam* nedokázal opak. V Lisabonu se dnes hraje partie o osud Evropu, Wilhelme, a Mísa je náš jediný trumf.“

„Takže ji použijete, i když to možná bude úplně zbytečné,“ zašeptal zdrceně Wilhelm.

„Zbytečné? I kdyby Ignis amulet měl, určitě to nebude zbytečné! Podle našich odhadů je teď v Lisabonu nejméně stovka Nakažených, ale spíš jich bude víc a ty Mísa zničí určitě. Bez nich zůstane Ignis nechráněný a Bratrstvo ho snadno dostane.“

„Ale za jakou cenu!“

„V tomto případě je každá cena přiměřená.“

Zavržaly dveře a do místnosti vstoupili dva mniši. Při pohledu na bronzovou mísu zdobenou

stylizovaným vlnobitím, kterou mezi sebou nesli, Wilhelm ztěžka polkl.

„Velmistře, zapřísahám vás při Bohu, nedělejte to!“

„Právě Bůh dnes bude řídit mé kroky, Wilhelme. Teď prosím odejdi, musím se soustředit. Audience skončila.“

* * *

Kolem hořícího domu se shromáždil dav lidí, utvořili řetěz k nejbližší kašně a pokoušeli se uhasit požár. Ismaelovi zatrnulo při každém vědru vychrstnutém do okna, ale žádný Nakažený se zatím se smrtonosnou vodou do kontaktu nedostal. V davu dobrovolných hasičů a přihlížejících by exploze způsobila neskutečná jatka.

„Co se stalo se strýcem?“ ozvala se mu za zády Kirsten.

Dívka se oblékla do šatů, co si Ismael vypůjčil z opuštěného koše pradleny, která teď spolu ostatními sledovala plamenné divadlo. Byly jí sice velké, ale pár uzlů je proměnilo ve snesitelný oděv, i když elegance se mu příliš nedostávalo.

„Zemřel. Pravděpodobně včera v přístavu, možná dříve.“

„Zemřel? Ale to... ta věc vypadala jako on a služebnictvo taky. Co se s nimi stalo? A kdo vůbec jste?“

Otázky a další otázky.

V Bratrstvu jim vždy kladli na srdce, že utajení je tím nejdůležitějším. V Evropě jednoho Boha nebylo pro tajné organizace místo, zvláště když lovily stvoření, na které většina kléru ani upřímně nevěřila. Kdyby se ještě dozvěděli o koketování Bratrstva s magií, v Evropě by mohly znova vyrůst hranice jako za časů Torquemady.

Na střeše lisabonského domu s dívkou, jejíž minulost o kus dál stravovaly plameny, to Ismaelovi bylo jedno.

„Ta věc má mnoho jmen v mnoha jazycích, většinou odvozených od míst, která zničil, ale dnes se jí říká *Ignis animatus*. Je to relikv davných časů, nečistý oheň, který ovládne tělo a zahubí mysl. Zůstane jen prázdná skořápka, pouhá loutka plnící jeho příkazy. A Bratrstvo, jehož jsem členem, se ho dnes v Lisabonu snaží zastavit.“

„To pracujete pro církev?“ zeptala se Kirsten opatrně.

„Pracovat pro tu římskou sebranku? Ti by nanejvýš utopili všechny místní porodní báby a pak upálili pár náhodně vybraných kacířů,“ ušklíbl se pohrdavě Ismael. „Bratrstvo je společenství bojovníků, co dokážou vidět za dogmata dnešního světa a lovit věci, na které nikdo nevěří. Jsme bývalí vojáci králů i žoldáci toho, co nabídl víc. Jsou mezi námi kněží, kteří se vymanili ze svazujících pravidel zkostnatělé církve, i assassinové jako já.“

„Assassinové už neexistují, Mongolové je přece vyhladili.“

Nejen chladnokrevná, ale i vzdělaná. Historie Blízkého Východu nepatřila mezi obvyklé znalosti obchodnických dcerek.

„Mnoho nás zahynulo, ale někteří přežili. Bratrstvo se nás ujalo, poznalo potencial našeho řádu. Stejně jako později templářům nám dali nový smysl života a nepřátele, o jakých se nám nikdy ani nesnilo.“

„Takových věcí jako ten Ignis je víc?“

„Četla jste někdy řecké báje nebo severské legendy? Trollové, sirény a spousta dalších netvorů, na které už svět zapomněl. Většina z nich dávno vymřela, ale pár jich tu pořád je a zapomenutí číhají ve stínech.“

„A dokážete strýce zastavit?“

„Jestli to nedokážu já, přijdou jiní. Ignis se z Lisabonu nedostane, ať to stojí cokoliv.“

* * *

Mísa byla prastará, možná starší než samotné Bratrstvo. O jejím původu se nevědělo skoro nic, o jejím jediném známém použití se vyprávěly legendy. Zkáza, kterou před víc jak třemi tisíci lety na Krétě rozpoutala, se zapsala do historie světa popelem a krví.

Bratrstvu se nikdy nepodařilo zjistit, jak jí Ignis vlastně dokázal uniknout a kde se celá ta léta schovával, ale Středozemní moře bylo plné Bohem zapomenutých skalnatých ostrůvků a Ignisovi stačila jen malá jeskyně a tělo, ve kterém mohl prospat následující milénia.

Papacharis lehce přešel prstem po jejím okraji, břicho ukazováčku poskakovalo po bronzovém vlnobití.

Bronz studil, neohřála ho blízkost hořícího krbu ani kruh planoucích loučí. I kdyby Mísu nechali celý den na slunci, stále by zůstávala chladná jako mořské hlubiny.

Papacharis zdvihl ze stolu džbán vody nabrané u pobřeží a naplnil Mísu po okraj. Potom si vzal sáček s hlínou a vysypal jeho obsah u pravého okraje. Přestože byla Mísa plná vody, hlína zůstala suchá. Papacharis do ní zabořil prsty a s očima upřenými na mapu před sebou upravoval okraj malého ostrova. Když skončil, v Míse se rýsovaly obrysy Hispánského poloostrova a severní Afriky, po chvilkovém zaváhání k nim přibyl i nejjihnější výběžek britských ostrovů.

Podíval se na střed Mísy, na tmavou nehybnou vodu. Na Krétě využili nedalekou sopku, tentokrát bude muset stačit mořské dno.

Uchopil bronzovou palici zavěšenou na podstavci na boku Mísy.

„Nechť se všichni svatí, kterým je zasvěcen dnešní den, smilují nad obyvateli Lisabonu,“ pomodlil se a udeřil palicí do středu Mísy, až se hliněné portugalské pobřeží zhroutilo do bronzem ohraničeného moře.

* * *

Země se otřásla.

Lidé ztuhli, vědra se jim třásla v rukou. Nechápatě se rozhlíželi kolem jako hejno poplašených holubů.

Pak se zřítíl první dům, jedna stěna se zhroutila a střecha se sesunula do ulice. Po dalších se rozběhly stále se rozšiřující praskliny. Ohněm oslabené trámy a stěny v Olsdalově sídle povolily, celé patro se zhroutilo v oblaku jisker.

Lidé pochopili a začali utíkat. Do přístavu a ven z města, daleko od domů, které se kymácely jako stromy ve větru. Na ulice a lidi v nich se sypal déšť trosek. Zvony v třesoucích se věžích kostelů a chrámů odbíjely poslední soud.

Jen Ismael ležel přitisknutý na střeše, bez hnutí sledoval hroutící se Olsdalův dům a snažil se nevnímat trhliny kolem sebe.

„Tohle si vezmi a za žádnou cenu ho nesundávej!“ otočil se na Kirsten a hodil jí svůj amulet.

Dívka se tiskla ke střeše, oči jako vyplašená laň a její zbroj ledového klidu se zemětřesením drolila jako dům, kde se ukrývali.

„Co se to děje?“ kvílela. „To taky dělá on?“

„Ne, to my.“

„Cože?!“

„Není čas vysvětlovat, drž se za mnou!“

Oknem Olsdalova sídla vyskočila hořící postava. Z trzných ran i větších šrámů se draly plameny, z oblečení zbyly jen zuhelnatělé cáry. Někdo popadl na zemi ležící vědro se zbytkem vody a chtěl uhasit domnělou oběť požáru. Olsdal mu jedinou ranou zlomil vaz. Na okamžik se zahleděl k přístavu a rozeběhl se proti davu uprchlíků, kteří se před ohnivým démonem rozestupovali jako Rudé moře před Mojžíšem.

Pamatuje si Krétu, usmál se krutě Ismael. I s amuletem má z Mísy strach.

Ismael se rozeběhl a přeskočil na sousední budovu. Olsdal mířil nejkratší cestou pryč

z města. Kdo se mu neklidil z cesty, skončil sražený na zemi a s řevem se snažil uhasit hořící oblečení. Ismael skákal z budovy na budovu, kličkoval na propadajících se střeších a nespouštěl oči z Olsdala.

Otřesy ustaly.

Někteří si toho všimli, zastavovali se a rozhlíželi po okolní zkáze. Další se dál pokoušeli dostat do relativního bezpečí přístavu a planin kolem Lisabonu. Proud uprchlíků se zpomalil, tříštil se o ostrůvky váhaců. Vznikaly první tlačence, vypukly první šarvátky.

A lidé si konečně uvědomili, že mezi ně zavítal démon.

První se Olsdalovi postavil halapartník, asi strážce šlechtického sídla, který ani při útěku před zemětřesením neodložil svou zbraň. Hrot se Olsdalovi otřel o bok, Ignis strážci halapartnu vytrhnul a zabořil mu ji do hrudníku.

Pak mu někdo o záda přerazil dřevěnou lať.

Vržený kámen ho zasáhl do hlavy.

Lisabonští zuřící nad zkázou svého města našli obětího beránka, na kterém si mohli vybit zlost, beránka, jehož skon nikoho nepobouří, ba právě naopak, a jak řekl kdysi Legie Ježíši Kristu, bylo jich mnoho.

Zadýchaný Ismael se zastavil na blízké střeše a pozoroval zmenšující se kruh kolem Olsdala. Stále dýmající Švéd se točil v kruhu, uhýbal ranám, hledal cestu pryč. Když žádnou nenašel, zaklonil hlavu a vykřikl. Z úst vyšlehl plamen vysoký dobré dva metry. Vyplašení útočníci ustoupili stranou, roztřesené prsty vyťukávaly na čelo a hrud' znamení kříže. Olsdal využil jejich chvilkové strnulosti a protlačil se davem do postranní uličky.

Únikovou cestu po pár metrech přehrazoval překocný vůz se senem. Olsdal ho přeskočil, seno vzplálo od jeho ran. Pronásledovatelé se zastavili před hořící barikádou a z bezpečné vzdálenosti ho proklínali. Olsdal se jen hlasitě smál a utíkal pryč.

Ismael se ho držel jako stín, skákal ze střechy na střechu a hledal příležitost, jak se Olsdalovi dostat na kobytku. Ta se naskytl v podobě kočáru přistaveného u kolářské dílny. Ismael na něj seskočil, odrazil se od dřevěné stříšky a s napřaženým scimitarem skočil.

Zasáhl.

Špička šavle se Olsdalovi otřela o zátylek, sjela po krku a na zádech otevřela hořící šrám. Olsdal vykřikl a upadl na zem. Rychle se odvalil a vyskočil na nohy.

„Ty to prostě nedokážeš vzdát, lovče!“ zasyčel jako vodou politá pec.

Ismael se jen ušklíbl a zaútočil.

* * *

Moře ustupovalo.

Stovky lidí, kteří v přístavu hledali útočiště před hroutícími se budovami, fascinovaně sledovali mizející moře. Jako bájná Atlantida se z něho vynořovaly prastaré lodní vraky pokryté řasami, zatímco jejich mladší sestry pomalu dosedaly na bahnité dno. Kostra vpletená do sítě s dělovými koulemi se šklebila na lidi na molech.

Dvě služebné, matka s dcerou, stály na samém okraji přístavu. Když mladší za šaty chytila špinavá ruka, vyděšeně vykřikla.

„Jedeš odtud, neřáde!“ okřikla matka dotírajícího žebráka a odstrčila ho od dcery. „Nic nemáme, všechno jsme musely nechat v domě, když nám padal na hlavu!“

„Nestojím o vaše peníze,“ mávl rukou Domingo. „Jen jsem vám chtěl dát dobrou radu.“

„Nestojím o tvoje rady, zmiz!“

Domingo se otočil a ukázala na odhalené mořské dno.

Galeona *Perla Karibiku* se právě naklonila na bok a rozdrtila pod sebou rybářskou bárku, v bahně se mrskaly dusící se ryby a moře stále ustupovalo k obzoru.

„To moře se brzy vrátí, dámy, a vrátí se hodně rozzuřené, to vám mohu potvrdit, jako že po

odlivu následuje příliv. Být vámi, rychle bych utíkal pryč od pobřeží, dokud je čas.“

„Je to pravda, mami?“ zeptala se vyplašeně dcera.

„Klid, Mercedes, kdyby to byla pravda, tak by tu neobcházel a dávno by si zachránil vlastní špinavý krk.“

„Utekl bych, ale nemůžu.“ Domingo si strhl nohavici a odhalil dřevěnou nohu. „Žil jsem hříšný život, milostivá, ale když dnes zachráním pár duší, snad nade mnou nahoře přimhouří oko. Těšilo mě, dámy, a vezměte si mou radu k srdci.“

Matka se nadechla, asi chtěla poslat žebráka k čertu, ale rozmyslela si to. Popadla dceru za rameno a zamířila zpátky do města. Než zmizely Domingovi z dohledu, už běžely. Starý žebrák se jen usmál a pokračoval k další skupince uprchlíků, aby si vysloužil svou cestu do nebe.

A daleko za obzorem se moře zastavilo a rozzuřené se vracelo zpět.

* * *

Zasypal ho údery, ocel se zakusovala do znesvěceného těla. Olsdal ustupoval před deštěm ran, odrážel je jen holýma rukama, které už plály jako dvě pochodně. Ať se Ismael snažil sebevíc, k trupu nebo hlavě se dostat nedokázal.

„Musíš se víc snažit, Ismaeli,“ smál se Olsdal. Jestli mu rány působily bolest, nedával to znát. „Už brzy se bude opakovat Kréta a Lisabon zmizí ze světa. Raději uteč, dokud je čas!“

Uhnul další ráně a zakopl o kámen. Zamával rukama, snažil se udržet rovnováhu a Ismael využil příležitost a jediným sekem mu odřal pravou ruku kousek pod loktem. Že se chytl do pasti poznal až ve chvíli, když ho Olsdal chytil druhou rukou za zápěstí a strčil mu sršící pahýl před obličej.

„Ten meč už nebudeš potřebovat,“ usmál se Olsdal.

Prsty sevřené kolem zápěstí se rozpálily a zařízly do masa. Scimitar vyklouzl z ochromené paže. Ismael zkrivil obličej bolestí.

„Žádná poslední slova, Ismaeli? Žádná výhrůzka nebo příslib spravedlivého trestu? Ten v přístavu měl větší smysl pro dramaticklost.“

„Mám jen jednu otázku,“ zasípal Ismael.

„Ano?“

„Neztratil jsi něco?“

Bolestní sevřený obličej se zkrivil v krutý úsměv a Ismael významně kývl za Olsdalova záda. Švéd se otočil a za ním stála Kirsten. Zadýchaná dívka se opírala o kočár s rukou nataženou ke svému prokletému strýci. Mezi prsty držela přetržený řetízek, na kterém se pohupoval bronzový disk, jehož dvojče ukrývala pod košilí na své hrudi.

„To ne,“ vydechl Olsdal. Pustil Ismaela, který se zhroutil k zemi jako hadrová panenka, a marně zašátral na hrudi po ochranném amuletu. „To ne!“

Rozeběhl se ke Kirsten.

Ismael se na zemi natáhl po scimitar, sekl a hrotem Olsdalovi přeřal šlachy nad kotníkem. Švéd padl na zem. Ismael se rychle zvedl a zarazil mu meč mezi lopatky, než stačil znovu vstát.

„Chceš vhodná poslední slova?“ zašeptal Ismael a zapřel se o scimitar. „Co třeba tohle? Slyším přicházet moře.“ A zarazil meč až po jílec do Olsdalových zad.

Kirsten udělala pár nesmělých kroků ke strýci, který se na zemi kroutil jako nabodnutý brouk a snažil se dosáhnout na meč, který ho přišpendlil k zemi. Kalená ocel se pomalu rozžhavovala doběla.

„To je konec?“ zeptala se.

„Ne,“ zvedl se Ismael ztěžka na nohy. „Začátek konce a my musíme běžet. Rychle!“

* * *

Když doběhli k opeře Fénix, vzduch byl cítit mořem a z dále k nim doléhalo blížící se hřmění. Štít s reliéfem bájného ptáka vstávajícího z popela podpíraly sloupy z žilkovaného mramoru.

„Opři se o ten sloup, Kirsten,“ řekl Ismael a neustále se otáčel směrem k přístavu. „Snad bude dost lana pro oba.“

„Lana?“

Ismael si vyhrnul košili. Kolem břicha měl obmotané tenké hedvábné lano. Amulet je možná ochrání před utopením, ale co jim bude platný, když je vlna bude vláčet troskami Lisabonu jako hadrové panenky. Rychle odmotal lano a začal s ním obtáčet mramorový sloup. Po chvíli k němu posadil Kirsten, přivázal ji ke sloupu a nakonec se sám nacpal za pevné smyčky hedvábného lana a na hrudi ho svázal směsicí těch nejpevnějších uzlů, co znal.

Země se znovu třásla a rachot se k nim blížil neskutečnou rychlostí, jako by se na ně od moře řítilo obrovské stádo splašených býků. Kirsten poplašeně kroutila hlavou ze stranu na stranu a pokoušela se zahlédnout zdroj ohlušujícího hřmění, ale budova opery milosrdně bránila pohledu na blížící se zkázu.

Z postranní uličky vyběhl shrbený muž, z úst mu stoupal dým a rozeběhl se k uvázané dvojici. Kirsten vykřikla, Ismael jen se zaťatými zuby pevněji sevřel lano na své hrudi. Nic víc dělat nemohl, scimitar zůstal zaražený v Olsdalových zádech.

Nakažený se k nim rychle blížil, ale pak se najednou zastavil a s hrůzou v mrtvých očích zíral na za budovu. Přes operu se převalila obrovská přívalová vlna, nejprve se prohnala kolem jejích boků, pak vytryskla okny a nakonec se zpěněný vodopád přelil i přes štít s reliéfem bájného ptáka. Protichůdné proudy se spojily na okraji sloupoví, jejich nespoutaná síla se pokoušela zmocnit dvou slabých bytostí přivázaných ke sloupu. Lano se jim přes oblečení zařízlo do kůže, ale pevné hedvábí vydrželo.

Když se jich vodní živel nedokázal zmocnit, spokojil se alespoň s Nakaženým, který se marně pokoušel uniknout své zkáze. Vlna ho strhla s sebou, zmítající se tělo odvěkla dál do města, kde vybuchlo v kouli jasného plamene.

Kirsten po jeho boku zoufale zadržovala dech a očima rozšířenýma hrůzou sledovala trosky domů a lodí, mršiny zvířat a lidí, někteří mrtví, jiní zoufale bojující o život s posledním zbytky vzduchu v plicích, jak hnaní proudem proplouvající kolem. Ismael se k ní natáhl jedinou volnou rukou a vlepil jí políček. Překvapená nečekaným útokem se nadechla a pak ještě překvapější vytřeštila oči, když jí do plic pronikl čerstvý vzduch. Magie krétských amuletů i po třech tisících letech splnila svůj účel. Umožňovaly jim dýchat pod vodou a být na jejich místě Ignis, ochránily by i jeho zkažené tělo před očistnou silou vody.

Chtěla něco říct, ale přerušil ji další otřes, možná ještě silnější než původní zemětřesení. Okolí zaplavil oslepující jas, světlo se rozlévalo po širokém okolí a za ním přišly plameny. Oranžové jazyky se jako inkoust vyplašené chobotnice šířily vodou, natahovaly se s Ismaelovi a Kirsten, zoufale se snažily dosáhnout jediného bezpečného místa v celém Lisabonu... a pomalu se rozptylovaly v proudící vodě.

Ignis animatus, zkáza minojské Kréty a portugalského Lisabonu, konečně opustil pozemský svět.

Kirsten zabořila Ismaelovi tvář do ramene, slané slzy se mísily s mořskou vodou. Objal ji volnou rukou a trpělivě čekal, až proud vody ochabne a rozběsněné moře se pomalu začne vracet zpět do Poseidonova království. Potom z boty vytáhl z boty dýku s širokou čepelí, přeřezal lano a společně s Kirsten vypluli na hladinu.

Pyšný Lisabon už neexistoval. Moře zaplavilo jeho ulice, strhlo většinu zemětřesením oslabených budov a zahubilo jeho obyvatele. Těch pár vysokých staveb tyčících se nad hladinou zachvátily požáry, jak se v nich Nakažení marně pokoušeli ukrýt před přívalovou vlnou a pak spolu se svých mistrem vybuchly a zapálili promočené domy. Dokonce i opera Fénix hořela, za kamennými plameny na vstupním štítu se střechou propalovaly jejich skutečné předobrazy.

„To je to tvoje ať to stojí cokoliv?“ křičela na Kirsten, tloukla ho pěstmi do hrudi a nakonec se mu znovu rozplakala na rameni.

Chápal ji. Bratrstvo, které se před mnoha tisíci lety pasovalo na ochránce lidstva, mu dnes přineslo zkázu, která nemá v historii Evropy obdoby. Portugalsko se možná z činů Bratrstva nikdy úplně nevzpamatuje. Tisíce lidí zahynulo, aby miliony mohli žít.

Jak jí to ale tady uprostřed zničeného velkoměsta mohl vysvětlit?

Kúsok nebies alebo Hapčišmukov pochod

Je málo známym faktom, že maliari sú v skutočnosti neuveriteľne škodoradostní bastardi.

Špeciálne portrétisti. Práve oni patria do úzkej skupiny povolání, ktorým ľudia platia nehorázne peniaze za aktivity, pri ktorých títo „umelci“ naplňajú svoje skryté sadistické chůtky.

Zaujímavosťou je, že v spleťom kolobehu dejín sa len dvom osobám podarilo objaviť „Puertovu zradu“. Tento matematický vzorec má slúžiť na výpočet dĺžky trvania tvorby portrétu. Je pomenovaný podľa najslávnejšieho z portrétových maliarov a zhodou okolností aj podľa oboch objaviteľov. Treba len dodať, že obaja Puertovia zomreli násilnou smrťou krátko po odhalení hrozivej pravdy. Strojcom smrti vraj bolo maliarske náčinie.

Puertova zrada jasne udáva, že rýchlosť práce portrétových maliarov klesá priamo úmerne s hmotnosťou predmetov v rukách ich objektu, a taktiež so zložitnosťou a nepohodlnosťou polohy, v akej sa nachádzajú. Jednoduchými výpočtami teda zistíme, že portrét nebožtíka bude hotový v priebehu niekoľkých minút, zatiaľ čo obraz dvoch artistov v Kenoppovom zdvihu balansujúcich s tuctom závaží, bude vznikať približne šesť rokov.

Muž kráčajúci galériou nikdy v živote o Puertovej zrade nepočul. Nemal teda najmenšiu šancu pochopiť, prečo gróf Debon, pôvodný majiteľ zámku, na svojom obraze neustále menil výraz tváre z hnevu na utrpenie. Ak by sa svižne kráčajúci muž na moment zastavil a zohnal si dostatočne dlhý rebrík, určite by sa pobavil aj nad skutočnosťou, že niekto veľmi dômyselne zoškrabal posledné písmenko grófovho mena na ráme. Premenovaný gróf Debo mal tak na svoj výraz o dôvod viac.

Mladík v elegantnom, i keď trochu výstrednom odevu sa zastavil a zhlboka sa nadýchol. Upravil si našuchorené rukávy, prekontroloval účes, vyhrnul límec a kývol na uvádzača. Staručký pán sa prekvapivo hlboko uklonil a spýtal sa na meno. Následne sa s ťahavým zachrčaním zhlboka nadýchol, okázalo otvoril dvere a zdobenou palicou dvakrát tresol o zem.

„Kapitán Nathaniel Haddam z jedenástej kráľovskej jazdnej divízie, veliteľ siedmeho a ôsmeho útočného krídla špeciálneho určenia so základňou v Berašských horách, reprezentant ozbrojených síl jeho veličenstva, poverený plukovníkom Von Brichte!“ oznámil zvučným hlasom bez jedinej prestávky, nikto v sále mu však nevenoval pozornosť.

Nathaniel sa v bezpečí chodby poškríbal na zadku. Prestúpil z nohy na nohu, napravil si pančuchy, ktoré sa mu zarezávali neprijemne hlboko do citlivých miest a ladným krokom vykročil do oslňujúceho svetla.

*

Kontesa Aelinn bola najmasívnejším živočíchom, akého Nathaniel vo svojom živote stretol. Keď ju videl prvýkrát pri vojenskej prehliadke v centre Brišpolku, zdala sa mu ešte väčšia. Vtedy v nejakom rozhovore zachytil aj jej meno a napriek vskutku krátkemu trvaniu toho stretnutia

by ju rozhodne spoznal aj potme. Niekoľko dní po stretnutí ešte stále premietal, ako taká obrovská žena mohla nosiť také jemné meno. Jediným vysvetlením sa zdalo byť, že zjedla niekoľko desiatok elfiek.

Stála pri jednom zo stolov s občerstvením a tvárila sa nasýtene. Pohľadom prechádzala po okolí, zrejme sa chcela uistiť, že sa na ňu nikto nepozera predtým, ako sa pustí do chlebičkov.

Nathaniel nestihol uhnúť pohľadom a kontesa sa na neho široko usmiala. Na kapitánovo zdesenie sa živá masa dala do pohybu a presúvala sa smerom k nemu. Stalo sa to, čoho sa najviac obával - žena si vyložila jeho pohľad ako výzvu na rozhovor. Nemal čas nájsť únikovú cestu, v dave nezahliadol nikoho, ku komu by sa mohol rozbehnúť. Zhlboka sa nadýchol a z hĺbky pamäte vylovil neformálny úsmev.

„Nááádherný bál, nemyslíte?“ zatiehla Aelinn a predpažila jednu ruku pred seba. Jej pohyb bol napodiv ladný a elegantný, čo prispelo k celkovej miere zmätenia, ktorú Nathaniel nedokázal spracovať. Žena sa očividne čosi pokúšala naznačiť.

„Čo som komu urobil?“ zaplakalo jeho vedomie. „Ospravedlňte, prosím, moje spôsoby,“ zalovil kapitán v pamäti, „mnohé roky na bojiskách a v táboroch mi nedali veľa...“ zarazil sa, pretože si nepamätal presné znenie tej vety. Pamätal si ako asi vyzerala napísaná a čítal ju najmenej trikrát, ale aj tak mu jej koniec unikol. „Ééé...“ dostal zo seba a kontesa dvihla obočie. „Veľa príležitostí zoznámiť sa so spoločenským bombónom,“ doimprovizoval a spokojne pre seba prikývol. Viac si toho z brožúrky „Petit etique“ nepamätal. Lepšie povedané, viac si toho nestihol prečítať, papier ešte v ten večer použil oveľa nehygienickejším spôsobom.

Kontesa sa zachichotala.

„Ospravedlnenia nebudú potrebné,“ pokračovala a začervenala sa. Nathaniel s hrôzou zisťoval, že sa mu žena napriek svojej obdivuhodnej veľkosti zdá veľmi príťažlivá. Navyše do jej výstrihu by pokojne mohol zabodnúť halapartňu a už nikdy ju nenájst. „Ak vám dáma takto podáva ruku, jemne ju uchopíte za prsty a naznačíte bozk na hánky.“

„To by som ich musel najprv nájsť.“

Nathaniel vzal ženu za prsty a pokúsil sa zopakovať jej inštrukcie. Polohu hánok mohol len odhadovať. Pristihol sa však pri tom, že mu celý pohyb pripomína vojenskú paralyzačnú techniku používanú pri boji muža proti mužovi. Tam sa tiež pracuje s prstami nepriateľa.

„Čo predstavuje váš skvostný kostým?“ pokračovala Aelinn v rozhovore.

„Môj čo?“ preletelo mu hlavou.

Nathaniel otvoril ústa, ale neprehovoril. Netušil, že šaty, ktoré si bol nútený obliecť, predstavujú kostým. Dávalo by to zmysel, nakoniec, všetci v sále boli taktiež v maskách.

„Skúste hádať,“ vynašiel sa a kontesa zaplieskala rukami. Doslova.

„Výýýborne!“ potešila sa.

Nathaniel si k jej reakcii proti svojej vôli priradil slovo „rozkošná“ a taktiež slovo „tuleň“. Kontesa sa odsunula asi o krok dozadu a celého si ho prezerala. Zložitý účes prešpikovaný kovovými ozdobami, košeľa s našuchorenými rukávami a naúzko zapnutá vesta, na páse pripomínajúca korzet – obe vo farbách zapadajúceho slnka. Tmavočierne nohavice s vyšivávaným vzorom na stehnách a vysoké čizmy s tuctom praciek na lýtkach. Nespočetné pierka a rôzne detaily odevu by nedokázal vymenovať ani jeho nositeľ. A bol presvedčený, že ani jeho tvorca.

„Oheň!“ zvolala víťazoslávne kontesa a s nádejou zdvihla zrak.

Predtým ako Nathaniel stihol odpovedať, okolitý dav zachvátila panika. Ľudia začali pobeňovať rôznymi smermi, snažiac sa dostať čo najďalej od domnelého požiaru. No keďže žiadny požiar nikde nebol, ľudia len behali, zrejme aby nadobudli pocit bezpečia a úniku pred nebezpečenstvom.

Niekoľko členov služobníctva sa objavilo v dave, nesúc vedrá s pieskom a vodou. Dvaja z nich sa pripravili na hasenie a nebezpečne si premeriavali kapitána z kráľovskej jazdnej divízie. Predtým ako jedného z nich napadlo obliať pestrofarebne oblečeného vojaka, tento reagoval zamávaním rúk a krikom:

„Nehorí!“

Na čo sa ozval ktosi z davu zvolaním:

„Kde?!“

„Nikde!“ odpovedal Nathaniel, ani sám nevedel prečo.

„Sláva hrdinovi!“ dodal ten istý hlas a ľudia sa pomaly začali upokojovať.

Kontesa Aelinn sa červenala a pozerala do zeme. Slovo „rozkošná“ znovu drzo preletelo Nathanielovi hlavou.

„Ďakujem vám,“ zašepkala, keď sa sála vrátila do svojho pôvodného stavu.

„Za čo?“ dvihol kapitán obočie a so zakoktaním dodal: „Madam?“ dúfal, že titul trafil správne.

„Za odvedenie pozornosti...“ žmurkla naňho. „Máte u mňa jednu láskavosť. A nebojte sa, ja nezabúdam,“ usmiala sa.

„Ďakujem...?“

„Nemáte vôbec začo,“ mávla rukou. Nathaniel by prisahal, že ho pri jej pohybe oviol závan vetra. „Ešte to môže byť jeseň.“

„Prosím?“

„Vaša maska.“

„Moja...“ zarazil sa. Aelinn zrejme nadväzovala na ich predošlý rozhovor.

„Uhádla som?“

„Svojím spôsobom,“ prikývol kapitán. Nechcel aby hádala ďalej, druhú paniku by možno nestihol zastaviť včas.

„Takže toto je váš prvý bál?“

„Svojím spôsobom,“ prikývol znovu.

„Páči sa vám?“

Nathaniel sa hryzol do pery a potlačil tak nutkanie odpovedať: „Svojím spôsobom.“ Namiesto toho zo seba dostal:

„Je to iné, než som čakal.“

„Som si istá, že tanec vám ide dobre,“ zmenila tému.

„Ééé,“ reagoval obratne a s hrôzou sa pozrel na tanečný parket. „Nemal by som, zranenie ... kolena ... mi to veľmi sťažuje.“

„Rozumiem,“ prikývla sústrastne. „Nechcete hádať, čo som ja?“

„*Strelivo do katapultu*,“ preletelo kapitánovi hlavou a v jeho predstavách rovnako preletela vzduchom aj kontesa.

„Netrúfam si hádať.“

„Poradím vám,“ zachichotala sa, našpúlila pery, vydala niekoľko mľaskavých zvukov a svoju nápovedu zakončila žmurknutím.

„*Tuleň!*“ presvišťalo Nathanielovým vedomím. Potriasol hlavou a preletel pohľadom po jej odeve. Ak by bola celá zelená, vyzerala by ako šalátová hlávka. So zdesením však zistil, že jeho pohľad sa príliš často vracia do výstrihu šľachtickej.

„Neodvážim sa to vysloviť,“ dostal zo seba.

„Správne!“

Nathaniela zamrazilo. Aelinn pokračovala.

„Nebojte sa, nezoberiem to ako urážku,“ žmurkla znovu. Nathaniel pri pohybe jej viečok podvedome očakával jemný závan vetra. „Je zo mňa podarená konkubína, nemyslíte?“

„*Ó bohovia!*“ „Fantastická.“

„Vidím,“ pokračovala potešene a jej prsia sa pri chichote natriasali. Tento dôležitý komický detail si kapitán predtým nevšimol. „Že najdôležitejšia súčasť mojej masky funguje.“

„Prepáčte,“ vyjachtal zo seba kapitán. „Ne...“

„Netreba sa ospravedlňovať. Zvykne priťahovať zrak.“

„Ja...“

„Častejšie však zrak žien ako mužov, nežnejšie z nás predsa len vedia lepšie oceniť jeho krásu. A veľkosť. Nezabúdajme na veľkosť.“

Kapitán zabudol prehľtať.

„Viete,“ pokračovala kontesa, nevšímajúc si mužove rozpaky a naklonila sa k nemu bližšie. „Aj mne je oveľa príjemnejšie, keď si ho prezerá žena. Viete, jej dovoľím dotknúť sa, hladiť... A verte alebo nie, nájde sa nemálo takých, ktoré by rady vtisli jeden či dva bozky.“

„Čože?“ zapívalo zúfalo mužovo vedomie.

„Mužské prsty sú často príliš mastné, tuhé, neobratné, málo láskavé,“ vymenúvala Aelinn a Nathaniel strácal farbu.

„Kam som sa to dostal?“ zapípal hlások v jeho hlave zúfalo.

„Rozumiem,“ vyjachtal. Jeho oči hľadali únikovú cestu.

„Ak chcete, dovoľím vám pohrať sa, poťažkať...“

„Nôž! Potrebujem nôž!“ letelo mu hlavou. „Neviem, či je to vhodné...“ zahmkal a odkašľal si.

„Rozumiem vašim rozpakom, ale nebojte sa, to sa tu deje skoro stále. Musíte si uvedomiť, že ste na bále. Tu niečo také nie je zriedkavé.“

„Možno keby som proste prestal dýchať...“ „Ja...“

„No tak, nehanbite sa...“ usmiala sa a siahla do svojho výstrihu. Hlboko zalovila a vytiahla odtiaľ belasý drahokam, veľký ako päšť. Nathaniel do tohto momentu ani len netušil, že kontesa má na krku nejaký šperk.

„Bože,“ vydýchol s úľavou a položil si ruku na hrud’.

„Viem,“ prikývla pyšná majiteľka, „môj Kúsok nebies. Vezmite ho do ruky. Aj počas zimy hreje...“

Ochromený kapitán vzal drahokam do dlane. Naozaj hrial. Ale vzhľadom na to, kam bol doteraz vnorený, to naozaj nebolo prekvapivé.

„Tá žena má prsia väčšie ako môj zadok,“ prechádzalo jeho hlavou. „Nádherný kúsok.“

„Má väčšiu cenu ako celý tento zámok,“ usmiala sa Aelinn. „Pomenovala som ho podľa jeho farby.“

„Odkiaľ je?“

„Nevidel si? Teraz ho vytiahla zo zadku na svojej hrudi...“

„Spadol k nám z neba...“

„Nádherný...“ predstieral nadšenie. Zrejme úspešne.

„Viete, teraz by bol vhodný moment na vaše predstavenie?“

„Čo som cirkusant?“ „Pardon?“

„Vaše predstavenie, meno, titul... Rozumiem, že toto je váš prvý bál a etika vám robí menšie ťažkosti, tak sa vám to snažím uľahčiť. Kdesi som počula o maličkovej brožúrke ktorá zahŕňa všetky podstatné veci. Mali by ste si ju zohnať, veľa vecí by vám uľahčila.“

„Mal som, uľahčila. Skončila na dne latríny.“ Nathaniel bez slova prikývol.

„Takže?“ nedala sa grófova dcéra.

„Pardon, bol som mysl’ou kdesi... „V latríne.“ ... Inde.“

Aelinn sa usmiala a zo stolíku si vzala drobulinkú paradajku. Distingvovane sa do nej zahryzla, ofrkala pri tom misu s ovocím a zahanbene sa poobzerala. Nathaniel si odkašľal, mierne sa uklonil a zopakoval svoje meno: „Nathaniel Haddam.“

„Ale, ale...“ zavrtela hlavou. Alebo urobila niečo, čo sa na to mimoriadne podobalo. „Buďte hrdý na svoje zásluhy. Musíte sa predstavovať aj s titulmi.“

Nathaniel potlačil chuť povzdychnúť si a prevrátiť očami.

„Kapitán Nathaniel Haddam z jedenástej kráľovskej jazdnej divízie, veliteľ siedmeho a ôsmeho útočného krídla špeciálneho určenia.“

„Aelinn Debon,“ mierne znížila ťažisko. Zrejme simulovala úklon. „Otec Henrich Debon, starý otec Roderik Debon, prastarý otec Ulmein Debon.“

„*Fantastické zásluhy!*“ komentovalo kapitánovo vedomie.

„Priama nástupnícka línia až po Manfreda Debon, pôvodného majiteľa tohto zámku,“ dokončila hrdo.

„*Über z mena posledné písmeno,*“ navrhlo Nathanielove vedomie a on ledva zadržal smiech.

Netušil však, ako odpovedať. Rozhodol sa pre uznanlivé prikývnutie a úsmev. Zrejme si vybral správne, kontesa Aelinn sa milo usmiala a zrejme sa začervenala. Bolo celkom ťažké presnejšie to určiť, zdalo sa, že sa zadýchava aj pri bežných pohyboch, takže rumenec v tvári mohol mať viacero príčin.

„Čo keby ste sa poprechádzali a naplno si vychutnali tento večer?“ navrhla a pohľadom preletela z urasteného vojaka na stôl s občerstvením. „Ak dostanete chuť na ... priateľský rozhovor, budem niekde v okolí.“

„*Stolov s jedlom,*“ doplnilo Nathanielovo vedomie.

„Dobrý nápad, madam.“

„Nezabudnite, pri dáme bozk na hánky, pri mužovi stačí jemný úklon,“ vypočítavala na prstoch. „Ak sa prihovoríte väčšej skupinke, najprv oslovte mužov, potom ženy. A nenechajte si ujsť vystúpenie Sheilalie, myslím, že sa vám bude páčiť.“

„*Koho?*“ „Ale samozrejme...“ prikývol, mierne sa uklonil a s obrovskou úľavou sa stratil v tancujúcom dave.

*

Z toho mála informácií, ktoré mal Nathaniel o plesoch, bálach a slávnostiach vyšších vrstiev, bola najdôležitejšou táto:

„Nikdy, za žiadnych okolností, ani ak by to bolo otázkou prežitia nejakého živočíšneho druhu, sa nenechajte zatahnuť do tanca známeho ako „Hapčišmukov pochod“. Ak vás o tento tanec požiada ktokoľvek, utekajte, skryte sa, vyhovorte sa na žalúdočné problémy, staré zranenie z vojny, alebo simulujte srdcový záchvat. Urobte čokoľvek... Hlavne nebuďte na parkete, keď sa ozvú tie štyri údery...“

Štyri údery dirigenta na kratučký moment utišili celú sálu. Počas tohto okamihu, ktorý by nestačil ani na plnohodnotné žmurknutie, prebehla kapitánovi v mysli nasledujúca myšlienka:

„*Do riti!*“

Pri odchode od kontesy Aelinn si skracoval cestu ku východu cez tanečný parket. Štyri údery ho zastihli presne v strede. Nebol čas ani na paniku. Svet okolo neho sa zbláznil a tanečný parket sa premenil na vojnovú zónu.

Hapčišmukov pochod bol podľa definície oslavou slobody a spontánnosti. Jeho jediným pravidlom bolo naplno sa oddať svojim inštinktom v momente, keď zaznejú jeho prvé tóny. V tomto „tanci“ nebolo miesto na premýšľanie, nebolo miesto na rozum. Štyri údery znamenali, že treba začať oslavovať slobodu tu a teraz.

Hudobníci spustili šialenú kakofóniu zvukov, nezhodujúcu sa ani len v najzákladnejších rytmoch. Najfascinujúcejší výkon podával rozhodne muž s krátkou trúbkou, ktorý trúbil zdanlivo nepretržite. Veľmi tesné druhé miesto si vybojoval hudobník, ktorý podľa zvukov zrejme trieskal stojanom na noty o dva stredne veľké činely. Prvú trojku uzatváral violončelista, ktorý vymenil slák za triangel. Celá „symfónia“ tak náramne pripomínala zvuky bojiska.

Masa vojvodov, princov, barónov a grófov, markízov a ich ženských polovičiek sa začala arytmiicky natriasať a poskakovať. Ak by existovalo nejaké číslo vyjadrujúce inteligenčný potenciál každej osoby na parkete, štyri dirigentove údery ho efektívne odmocnili. S výnimkou Nathaniela.

Jediný letný pohľad okolo seba mu stačil na to, aby vedel, že je v pasci. Ak by poznal

všetky mená a tituly, vedel by, že zo severu k nemu na pravej nohe skacká upotený a tučnučký Šampión Slnечnej koruny a Štít národa v jednej osobe – rytier Meofann Poedefuil. Jeho tanečná kreácia pripomínala čosi medzi oslavou Slnovratu a padúcnicou. Západnú cestu odrezával manželský pár Van Geacheitelovcov poskakujúc v nepravidelnom kruhu za pohybov vojaka počas amputácie končatiny. Východ zahatala masa tiel synovcov markíza Pointe, každý z nich svojím „tancom“ zrejme napodobňoval obeť amatérskeho exorcistického rituálu, a juhu dominovala vojvodkyňa Rotunda Debraušet, verná svojmu menu, vo vírivej špirále s jej neveriteľne dlhými rukami.

Celú situáciu však zhoršoval fakt, že psychoticky dusajúca masa zmenšovala svoj kruh okolo bezradne sa otáčajúceho kapitána. Ten sa počas celej svojej vojenskej kariéry necítil bezradnejšie a ohrozenejšie. Jeho jednotky sa neraz dostali do zovretia nepriateľskej pechoty a kropili ich šípy a oštepy, no vtedy mal aspoň meč a mohol sa presekať von. Tu... tu nemohol vyrážať zuby ani trieskať niečiu hlavu o tvrdý povrch. Alebo si to aspoň zatiaľ nepripúšťal.

Kruh sa uzavrel. Šampión Slnечnej koruny a Štít národa sa pri neohrabanom výpade, sprevádzanom chraptivým nádychom, celou váhou postavil Nathanielovi na nohu a v kapitánovej hlave zazneli poľnice.

Útok bol prudký a zdrvujúci. Veliteľ siedmeho a ôsmeho útočného krídla špeciálneho určenia so základňou v Berašských horách nestihol ani zareagovať. Pri pokuse o ústup od ťažkotonážneho rytiera ho jeden zo synovcov lakťom zasiahol do krku. Nemohol trafiť lepšie. Chrčiaci kapitán sa zohol a len so šťastím sa tak vyhol spŕške útokov od vojvodkyne Debraušet. Tá sa ako vlčík zarazila hlboko do šľachtických radov a zmizla v zmesi výskania, chrapotu a lietajúcich pokrývok hlavy.

Van Geacheitelovci však mali presnejšiu mušku. Sir Geacheitel nakopol skláňajúceho sa muža do holennej kosti a lady Geacheitel ho dorazila buchátom po krížoch.

Vojak so zaťatými zubami potlačil bolesť a udržal sa na nohách. Jediné pravidlo, ktoré hovorilo o samotnej účasti na tomto „tanci“, bolo: „Nespadnúť na zem!“

Tu treba uviesť, že Hapčišmukov pochod nemá presne určenú dĺžku. Môže sa hrať minútu, ale aj štvrť hodiny. Nathaniel Haddam, vedomý si tejto informácie, v duchu skladal prísahu, na základe ktorej mal vystopovať „vynálezcu“ tohto „tanca“ a vykynožiť celý jeho rodokmeň.

Titulovaná masa sa za arytmického „Duc! Duc! Chrrr! Kch!“ znovu na moment vzdialila od kapitána lapajúceho po dychu. Nathaniel nezaváhal, ak chce prežiť, musí preraziť. Ako skúsený taktik zaútočil na zdanlivo najslabšie miesto v hradbe tiel a pokúsil sa odsunúť najmladšieho synovca z cesty. Odpoveďou mu bolo zaglgotanie hodné moriaka a dve rany do žalúdka. Predral sa však ďalej smerom ku východu. Pri ďalšom kroku o niečo zakopol, takmer stratil rovnováhu, ale dlhým skokom sa mu podarilo znovu získať stabilitu. Jeho pohyb si vyslúžil obdivné prikývnutie od dusajúceho markíza Kenneaup.

Nathaniel sa obzrel a pochopil, o čo zakopol. Na zemi ležal bradatý starček stočený do kľbka, chrániaci si prepletenými prstami krk.

„Nie je to obranná poloha pri napadnutí medveďom?“

Starček zrejme situáciu považoval za rovnako nebezpečnú. Kapitán v sebe nedokázal zaprieť vojaka a podľa hesla: „Nenechať nikoho pozadu!“ ho zdvihol do náručia a razil si cestu preč z parketu.

Cez masu tiel to nemohol vidieť, ale od okraja ho oddeľovali dvaja markízi, vojvodkyňa, dve kontesy, baronesa a aspoň tucet šľachtických príbuzných.

Ako na zavolanie sa odkiaľsi z davu vyrútila vojvodkyňa Debraušet a svojou bravúrnou technikou sa znovu zavrtala hlboko do nepriateľských línií. V Nathanielovej hlave predstavovala výborne načasovanú posilu. Bez zaváhania vyrazil po ceste, ktorú pre neho vysekala. Skrčený so starým mužom v náručí pribehol k nej a držiak sa pod líniou vírivých útokov jej končatín sa dostal na dohľad okraja parketu.

Arytmické „Duc! Duc! Chrr! Kch!“ sa zmenilo na „Chrr! Kví! Achk! Duc!“ a kapitána

delili od bezpečia len baronesa a jej vzdialený bratranec. Nevidiac iné východisko, rozhodol sa poraziť ich vlastnými zbraňami. Prehodil si starčeku cez rameno a s fanatickým poskakovaním si doslova prerazil cestu von.

*

Kakofónia stíchla. Chrčanie, škrípanie, trieskanie, dupanie, glogotanie a zavýjanie vystriedal ohlušujúci potlesk. Nathaniel sa uistil, že spiaci starček vo vyťahanej róbe sedí pevne na kresle do ktorého ho zložil, a veľkým oblúkom okolo parketu vyrazil ku východu.

„*Svoje som si už odprezentoval, stávkou som dodržal...*“ premietal. „*Je na čase vypadnúť.*“

Uniknúť zo sály, sa však ukázalo ako veľmi ťažký oriešok. Nestačilo, že mu chôdzu znepríjemňujú hlboko zarezané pančuchy, nejaký spoločensky unavený pán sa rozhodol vtackať sa mu priamo do cesty. Ba čo viac, narazil do neho ramenom a takmer ho zvalil na zem.

„Dáva pozó, kam uteká!“ zablábol pohotovo podnapitý muž a okamžite tak slovne odzbrojil habkajúceho Nathaniela. „Ešte bysom padó na zem...“ dodal a pokúsil sa elegantne si oprášiť odev. Vyzeralo to skôr, akoby sa pokúšal zabiť nejaký hmyz ktorý sa mu dostal pod košeľu.

„*Toto mi chýbalo...*“ povzdychlo si vojakovo vedomie.

„Endalian, Smétiaca Luna, k vašim službám,“ pokračoval unavený minstrel a vystrúhal neohrabaný úklon.

„*Smrdiaca Luna? Výstižné... I keď pasovalo by aj Smrtiaca Luna...*“

Minstrel sa následne hlavou napred pokúsil zvaliť na Nathaniela. Kapitán ho pohotovo zachytil a znovu postavil vzpriamene. „Kuém, madam!“

„*Madam?*“

„Sím uznať, že máte nehorázne ekné šaty,“ nasledujúci „zvodný“ úsmev by prinútil vodu kvasiť. „Také,“ zamliaskal a prstom naznačil aby sa jeho poslucháč priblížil bližšie.

„*Ešte to tak,*“ reagoval Nathaniel v duchu.

Kapitán sa ani nepohol, bardovi to však očividne neprekážalo.

„Živočišne!“ prikývol sám sebe, potešený fantastickým slovom. „Zadošek jak arhuľka.“

„*Čože?*“

„Váš anžel sí byť ehorázne šťasný šlovek.“

„*Bude nereprezentatívne, ak mu jednu natiahnem?*“

„Smjem sa spýtať na aše eno?“

„*Pozerá sa sem vôbec niekto?*“

„Nemusíte niiii vravieť,“ zatiahol Smrdiaca Luna. „Tajomstvo... ozumjem!“

„*Puk! A ležal by...*“

„Oviem vám,“ začal minstrel a na moment sa odmlčal. Vyzeralo to, akoby zaspal postojačky.

„*Ach jaj...*“ povzdychol si Nathaniel v duchu a očami hľadal nejakú možnosť úniku.

„Áči sa vám apšišmuchov pochot?“ prebral sa náhle bard.

„*Zbožňujem ho...*“

Bard sa prikrčil, aby zdôraznil dramatickosť a dôležitosť ďalšej informácie, alebo tiež preto, aby sa nepovracal.

„*Já som eho otec!*“

„*Ale nepovéédz!*“

Nathanielov záujem o dotyčného náhle prudko vzrástol.

„Ti roky dozadu ma taktok koplá múza,“ simuloval kopnutie a veľmi neohrabane sa zrútil na chrbát.

„*Ja by som si teraz kopol,*“ zavrčal vojak v duchu. Jeden zo šľachticov sa však pozrel ich smerom, hluk z pádu bol v tanečnej sále po burácajúcom potlesku prvým zaujímavým zvukom. Nathaniel so zaťatými zubami pomohol bardovi vstať.

„... som im poedal, že taktok sa tancúva na Beeinjjskom dvore!“

Bard zrejme pokračoval so svojou historkou ešte aj ležiac na zemi. Nathanielovi tak unikli „podstatné“ informácie. O žiadnej podobnej krajine však nikdy nepočul, takže išlo zrejme o výplod prepitého mozgu, rovnako ako celý tanec a hudobný sprievod k nemu.

„*Koho by to napadlo*,“ okomentovalo sucho jeho vedomie.

Kapitán objal bľabotajúceho barda okolo ramien a poobzeral sa. Akákoľvek vedľajšia miestnosť, chodba alebo výklenok by mu stačili. Začal by s plnením svojho sľubu tu a teraz. Nemusel by ho rovno zabíjať, ale pár nakopnutí múzou by mu doprial. Do rozkroku.

„Tu je! Hldina! Záchlanca! Spasiteľ!“

Nathaniel sa v duchu pomodlil ku všetkým bohom, aby tieto slová neboli smerované na neho alebo jeho „zverenca“. Zrejme to však robil nesprávne. Dvojica mužov kráčala jeho smerom, vyšší a očividne mladší z nich ukazoval na kapitána.

„Nezištný doblodinec!“ pokračoval v pokrikoch nižší z dvojice. Nathaniel v ňom spoznal starčeka z parketu. Očividne sa prebral z bezvedomia, široko sa usmieval a pomerne svižným krokom mieril k nemu.

„Hldina básní a eposov!“ pokračoval v nekonečnom výpočte račkujúci muž a zakopol o vlastnú rúbu. Nathaniel reagoval inštinktívne. Pustil ledva stojaceho barda a zachytil padajúceho dôchodcu. Zastavil ho však tak prudko, že mu súčasne vypadli zuby z úst a okuliare z tváre.

Aby doplnil absurdnosť situácie, potácajúci sa bard si odkašľal a zvučným hlasom zatiahol:

„Béééžóóóváá!“

„*Prosím?*“

„Béééžóóóváá!“ zopakoval o stupnicu nižšie. „Jééé zo šeckých farjéééb najkrajšááá!“

„*Epos*,“ okomentovalo Nathanielovo vedomie.

Mladík, ktorý sprevádzal bezzubého dôchodcu len bezradne stál a sledoval výjav. Ledva stojaci bard začal skandovať:

„Áj kebý má dnés z kóže dráli,

Pápríkú by mí néépréédááli!

Nééboójíím sá vóbecničoho!

Póóóďméé chlapi podmedotoho!”

Smrtiaca Luna svoju kreáciu sprevádzal pokusom o rytmické tleskanie a roztočila sa na mieste, čo malo za následok neodvratný pád a tupý náraz. Smrtiaca Luna sa odmlčal.

„Vafe fte ma vachláníli! Fo ple váf môfem fplaviť na oplátku?“

„*Nasad'te si zuby... A okuliare. Hovoríte ku stĺpu.*“ „To je v poriadku. Urobil som to isté, čo by ste urobili na mojom mieste vy.“

„Non velus!“ pokračoval starček, mávajúc svojim chrupom pred kapitánovou tvárou. „Ja fom omdlel a vy nie! Vúlivá banda ma vaftihla nepliplaveného,“ zašomral a pošúchal si umelý chrup o hábit. Nathaniel si až teraz všimol, že má odev zdobený striebornými hviezdami.

„Dovoľte, aby som uviedol meus nomen,“ pokračoval Hviezdnatý starček, keď si nasadil zuby. „Hvezdál a vedec, Manfléd von Hlt.“

„Manfléd von Hlt?“ zopakoval Nathaniel.

„Nie nie, Manfléd! Manfléd Von Hlt!“

„To som povedal...“

„Povedali ste Manfléd. Ale ja som Manfléd. L ako lytiel.“

„Prosím?“

„Ehm...“ odkašľal si starček a gestom ruky zavolať mladíka. Ten sa úslužne uklonil a spustil:

„Predstavujem vám hvezdára a vedátora Manfréda Von Hrt z Barberštajnu, vynálezcu sirupu, nerozbitných presýpacích hodín a vzorca na výpočet dĺžky života.“

Nathanielovo vedomie sa s prevrátením očí tľaplo dlaňou po čele.

„Zachlánili ste mea vita!“

„To nestojí za reč,“ mávol kapitán rukou, dúfajúc, že tak ukončí rozhovor.

„Tomuto mladému „umelcovi“ tiež pomáhate,“ pri slove „umelec“ sa hvezdár zatváril znechutene a okamžite si tak získal kapitánove sympatie. „Skломnosť a šlachetnosť. Plavé znaky lytielstva.“

„Ďakujem,“ prikývol vojak rezignovane.

„Smiem vedieť vaše meno?“

„Nathaniel Haddam, reprezentujem ozbrojené sily jeho veličenstva.“

„Taký mladý a už genelál?“

„Len kapitán,“ upresnil kapitán.

„Ale čoskolo!“ zdvihol prst vedátor. Jeho hlas prebral Ležiacu Lunu.

„Čoskoróó má na vojnu zoberúúú!

Človekááá človečkáá, zó mňáá zoderú!

Len nech néééniíí falošná!“ dokončil absurdnú skladbu a stíchol.

„Delilium tlemens alebo mielna demencia,“ okomentoval sucho hvezdár. Bard sa začal uchechtávať a poslintal podlahu. „Alebo obe,“ uzavrel Manfréd.

*

„... a hneď pri vstupe je blana,“ hovoril Von Hrt a utrhával si pri tom bobuľky veľkého hrozna. Nathaniel ho doteraz úspešne ignoroval, posledná veta ho však okamžite prebrala. Hlavne preto, že sa pri nej skoro zadrhol dúškom vína, ktoré počas hvezdárovho rozprávania popíjal. Taktiež preto, lebo sa zľakol, že hvezdár medzičasom zmenil tému. Kapitán totiž celý čas prikyvoval a súhlasne pohmkával.

„Povedzte mi, keď sa tadiaľ má chodiť stále dnu a von, načo je tam blana? Čo za blázna dá blanu kúsoček od hlavného vchodu?“

Kapitán mlčal. Zdesene pozeral na starčeka, ktorý mu momentálne nevenoval pozornosť. Neobratne sa nožom pokúšal vykôstkovať bobuľku hrozna.

„Vlavím vám, sú tam tli a všetky majú blanu hneď za hlavným vchodom.“

„A kde inde by ju mali mať?“ odvážil sa kapitán, dúfal že mu odpoveď napovie, či sa naozaj rozprávajú o blanách.

„Vôbec nikde!“ zdvihol vedátor prst. „Nemajú čo mať blany, stlašne to zdlžuje.“

Nathaniel sa v duchu prežehnal.

„Vlavím vám, keby jednu z tých pevností nechali stavať nolmálneho lozumného staviteľa, takéto alchitektonické faux pas nemôže nastať!“

„Mhm,“ prikývol Nathaniel a vydýchol si.

„Naplíklad Alchibald Pe...“ starček nestihol dohovoriť. Tri údery uvádzačovej palice ho umlčali.

„Sheilalie!“ zaznelo v sále. Bez titulov, bez zásluh. Bardi na pódiu spustili rytmickú, tanečnú hudbu a opona tvoriaca celú jednu stenu sály sa pootvorila.

Dvanásť žien so zahalenými tvármi a v trblietavých krátkych šatách vtancovalo dnu. Prvé tri nežne odsúvali stojacich šľachticov a šľachticné z cesty a celá skupina sa zastavila až v strede parketu. Jedenásť žien sa v dokonalom kruhu vzdialilo od poslednej z nich a nežnými dotykmi a úsmevom vytvorili v strede parketu kruh.

Hudba stíchla, svetlá pohasli. Nathaniel využil príležitosť a nenápadne sa vytratil od stola. Pomaly kľučkoval davom, mieril k východu. Pohľadom hľadal najvhodnejšiu cestu, jeho oči sa však zastavili v strede parketu. Žena, zložená ako okvetie ruže si okamžite získala jeho plnú pozornosť. Priehľadná hodvábná šatka na tvári dodávala jej úsmevu čaro. Vlasy mala spletené do komplikovaného účesu, ktorý držalo niekoľko ihlíc. Kratučká sukienku zo zlatých krúžkov dopĺňali dlhé priehľadné závoje a podprsenka vytvorená zdanlivo z jediného kusu ligotavého kovu. Jej telo

si pýtalo pohľad. Žiadalo pozornosť. V kapitánovej hlave taktiež túžilo po sexe. Samozrejme, po sexe s ním.

S prvým tónom sa pohla aj nehybná žena. Jej ruky sa neriadili podľa hudby, ony ju vytvárali. Vlnila sa ako had, prepletala rukami a veľmi pomaly vstávala. Jej bosé nohy nežne cupkali po kamennej dlažbe, jej boky vzbudzovali túžbu.

Nathaniel sa predral na okraj kruhu a fascinovane sledoval tancujúcu vílu pred sebou.

„*Tak tú by som oprel...*“

Výrazy tváří okolostojacich mužov dávali kapitánovmu vedomiu za pravdu. Sheilalie tancovala ako ranná hmla, zvírená prvým denným vánkom. Ako jazyky plameňov. Ako potôčik nad novou prekážkou. S každým pohybom jej bokov zacinkotali stovky zlatých krúžkov, s každým dupnutím jej spolutanečníčky tleskli. Rytmus ktorý vytvárali udržiaval každého diváka v hypnotickom tranze.

V strede parketu sa tanečníčka zastavila a zaklonila sa dozadu. Prehla sa tak, že sa súčasne dotýkala zeme chodidlami a špičkami prstov na rukách. V tomto mostíku sa stretol jej pohľad s pohľadom kapitána. Na moment sa mu zdalo, že sa usmiala, hneď potom švihla nohami a v obratnom premete vzad sa vzpriamila.

Vtedy sa hudba rozbehla naplno.

*

Nathaniel kráčal dlhou chodbou, zvuky z tanečnej sály k nemu doliehali len veľmi skreslene. Veril, že dvere, ktorými po Sheilaliinom tanci prešiel, ho vyvedú von, namiesto toho blúdil zdanlivo nekonečnými chodbami zámku.

„*Ale treba uznať, že tá ženská vedela, ako zaujať. Aspoň niečo dobré z tohto večera vzišlo,*“ premietal.

Dvere na konci chodby strážil vojak, opretý o halapartňu.

„*Východ,*“ potešil sa kapitán a bez akýchkoľvek rozpakov prešiel okolo driemajúcej stráže.

Rozhodne však nevyšiel zo zámku. V miestnosti bolo teplo a počul tečúcu vodu.

„*Kam som sa to zase...?*“ nestihol ani dokončiť myšlienku a inštinktívne sa skryl za mohutný kvet v rohu miestnosti. Urobil tak v poslednej chvíli. Cez koráľkový záves prešla žena v ľanovej utierke a posadila sa na lavičku. Nathaniel vykukol von. Snažil sa zistiť, komu to vpochodoval do kúpeľa.

Na malom stolíku neďaleko neho ležala sukienka z krúžkov a niekoľko závojov.

„*Samozrejme...*“ povzdychlo si jeho vedomie. Neberúc v ohľad možné komplikácie, Nathaniel sa úprimne potešil. Práve dostal možnosť sledovať Sheilalie pri kúpeli.

Žena zo seba zhodila ľanovú utierku a vstúpila pod prúd vody vychádzajúci z úst kamennej ryby na stene. Nathaniel sa zatváril ako dotýčná ryba a zalapal po dychu. Žena mala tetovanie od krku až po vnútornú stranu stehien. Na dokonale tvarovanom zadočku sa rozdeľovalo a zrejme sa znovu spájalo kdesi vpredu.

„*Tak, keď už som tu...*“ poddalo sa Natanielovo vedomie a svedomie súčasne. „*Aspoň sa otoč!*“

Ako na povel sa tanečnica otočila, zaklonila hlavu a nechala teplú vodu zmáčať jej vlasy. Kapitánova pozornosť však bola upriamená na úplne iné časti jej tela. Presne ako predpokladal, jej tetovanie sa spájalo kúsok nad bruškom a spolu končilo v pupku.

Sheilalie bola elfka. Jej uši boli počas tanca skryté pod hustým závojom vlasov a jej črty tváre skresľovala priehľadná šatka. Prezrádzala ju však príliš dokonalá telesná stavba. A samozrejme, absencia ochlpenia na miestach, ktoré kapitán tak horlivo sledoval.

Je dobre preštudovaným fenoménom, že tekutina stekajúca po peknom tele, zvykne

skrásľovať a skrývať nedostatky, zatiaľ čo tekutina stekajúca po nepeknom tele, má presne opačný efekt.

Telo tanečnice Sheilalie rozhodne nepatrilo do druhej skupiny. Mala dosť tuku na to, aby jej nebolo vidieť každé rebro a súčasne dostatok svalov na to, aby si udržala ploché bruško aj pri bežnom postoji. Nohy, ohybné a nadpozemsky dlhé, prsia dostatočne veľké na to, aby zamestnávali celé ruky a úsmev... Ku úsmevu sa kapitán doteraz nedostal. Mal príliš veľa práce s prsiami, nohami, zadkom a ... predkom. Tanečnica sa umývala naozaj dôkladne. Skláňala sa, natáhovala niektoré svaly, natierala sa vonným olejom... Nathaniel si bol istý, že aspoň jedna časť z neho trčí z úkrytu.

Umývajúca sa elfka prehodila niečo v materčine a spoza závesu pribehla jedna z jej sprievodných tanečníc. Niekoľko krátkych viet, chichot. Kapitán prepásoľ šancu zistiť, aký má úsmev. Znovu. Pribudlo totiž nové nahé telo, ktoré udržiavalo jeho pozornosť.

Sheilalie sa sklonila a nechala svoju kolegyňu, aby jej umyla chrbát. Z toho, čo kapitán vedel o anatómii, mu bolo jasné, že ak do miestnosti vkročí ešte jedno nahé dievča, bude v ohrození života. Už teraz jeho mozog pracoval len s pohotovostnými zásobami. Všetka ostatná krv sa nastáhovala... južnejšie.

Sprievodná tanečnica, očividne spokojná so svojou prácou, prehodila čosi v materčine a odcupitala cez záves do vedľajšej miestnosti. Sheilalie však nevyzerala, že by mala chuť ukončiť kúpeľ. Sedela pod prúdom vody a privrela oči.

„*Asi by som mal odísť,*“ prebehlo Nathanielovi hlavou. Tam sa taktiež jeho plán na ústup skončil.

O pár minút sa spoza závesu vyrojilo jedenásť dievčat, oblečených do večerných rób, a džavotajúc prešli okolo ukrytého vojaka von z kúpeľov.

„*Teraz je tvoja šanca!*“ zaznelo v jeho hlave. Netušil, odkiaľ sa to nabralo, ale ironický prízvuk bol neprehliadnuteľný.

Napriek svojmu úsiliu a pevnému odhodlaniu zostať a sledovať nebeské divadlo, vykročil z úkrytu a pomaly kráčal ku východu.

„*Tam je stráž,*“ poradil mu hlas v jeho hlave. „*Možno je vo vedľajšej miestnosti okno.*“

To ale znamenalo, že by musel prejsť priamo okolo meditujúcej elfky. Iná možnosť však nebola. Džavotajúce tanečnice určite driemajúceho vojaka prebudili.

Opatrne vykročil smerom ku koráľkovému závesu. Istá časť jeho tela využila chvíľkovú nepozornosť a ozvala sa hlasným zatrúbením. Zvuk pripomínajúci vábničku na kačicu dvakrát zmenil tón a zakončil sa sériou efektných rytmických dodatkov.

Elfka, samozrejme, otvorila oči.

„*Dokonalé načasovanie...*“

„Wau,“ dvihla obočie, „ale dúfam, že si sem neprišiel urobiť len toto!“

Nathaniel spanikáril.

„Len som sa potreboval uvoľniť!“ zahlásil prvú vec, ktorá ho napadla a frajersky sa oprel o zárubňu dverí. Jeho vedomie si treslo dlaňou po čele.

„Si tu aj kvôli sexu, nie?“

„*To som povedal ja alebo ona?*“ „Prosím?“

„Milé,“ pousmiala sa kývka mu, aby podošiel bližšie. Zrejme sa bála vkročiť do kontaminovanej oblasti.

„*Pasca!*“ zhiklo kapitánovo vedomie a vojak ustúpil o krok dozadu.

„Hádam si si to nerozmyslel...“

„Prosím?“

„Si v poriadku?“

„Zrejme nie... zdalo sa mi že si povedala...“

„Chcem sex. Úplne obyčajnú súlož. S tebou.“

„Presne to...“

Elfka prevrátila očami a postavila sa vedľa vodopádu.

„Už mám dosť všetkých tých vyznaní, básní, eposov... elfovia sú neuveriteľne nudní, i keď oveľa menej hluční. Raz si to chcem len užiť.“

V Nathanielovej hlave niekto práve odpálil ohňostroj. Nepovedal ani slovo, stiahol zo seba košeľu, doslova roztrhal pančuchy a oprel ženu o stenu. Kontrolu prevzali južnejšie oblasti.

*

Elfka prehnutá cez masívny klavír pradením dávala najavo svoju spokojnosť. Nathaniel stál hneď za ňou, držal ju za vlasy a celkom obyčajne s ňou súložil. Ako sa sem dostali z kúpeľov a či táto miestnosť priamo susedila s tou, v ktorej sa elfka kúpala, si už nepamätal. Zrejme nemal dostatok krvi na plnú prevádzku mozgu a niektoré centrá boli jednoducho odstavené. Okamžite však spoznal tie štyri údery, vychádzajúce spoza opony pred ním.

Na tanečnom parkete sa práve začal Hapčišmukov pochod. Elfka ho privítala hlasným zastonaním. Pri šialenej kakofónii nepotrebovala ďalej držať svoj prejav na uzde a z plných pľúc vyjadrovala svoju radosť.

Jeden z hudobníkov, ktorý zrejme kopal bubny po schodoch hore a dolu dokonale prehlušil aj jej najhlasnejšie výkriky. Celkovo to znelo, akoby celý orchester padal po troch tisíckach schodov Slniečného paláca Beijann-ku.

Kapitán, udivený svojou vlastnou výdržou otočil elfku na chrbát a ona ho opásala nohami. Jej sklenený pohľad a chvejúcu sa vrchnú peru považoval za dobré znamenia. Sheilalie nechtami škriabala drevené krídlo klavíru a jej mokrý zadok vydával pri kapitánových pohyboch komické zvuky.

„*Ja súložím s elfkou na šľachtickom plese,*“ preblysko kapitánovi hlavou a na moment prestal s pohybom. „*Ak sa teraz zobudím, prisahám, že sa niečím tresnem po rozkroku...*“

„Aj tak...“ zahabkala zadýchane elfka, „aj tak je to obdivuhodný výkon...“ dokončila s úsmevom.

„Ešte som neskončil,“ zavrtel hlavou kapitán, spokojný sám so sebou, „len som premýšľal.“ „*To som vážne povedal? Pri sexe? S elfkou?*“

„Výborne!“ potešila sa Sheilalie a dvihla sa k nemu. „Chodíš na plesy často?“

„Prvý... krát,“ dostal zo seba Nathaniel a zrýchlil tempo.

„Mal.. by... si... cho... diť... ča... stej...šie...“

*

Presúložili neuveriteľne dlhý Hapčišmukov pochod, tri valčíky, menuet a dve prestávky na občerstvenie. Bolo zaujímavé, že za celý ten čas nikto nepotreboval klavír. Nikomu taktiež nevadilo, že sa spoza opony občas ozval nejaký tón, keď mokrý zadok Sheilalie zavrzgal na leštenom dreve, alebo dosadol na klávesy.

Ak si mladý kapitán pamätal správne, súložili ešte aj v kúpeľi a raz dokonca chrptom opretí o dvere, za ktorými driemal strážnik. Keď premietal v hlave svoje dovtedajšie sexuálne skúsenosti, nedokázal prísť na to, kde sa v ňom takýto výkon nabral.

„To majú všetci ľudia takúto výdrž?“

„Len tí najlepší...“ počul zo svojich úst.

„To čo si robil s malíkovou hranou,“ odľúkla elfka spokojne a lenivo pohľadom hľadala svoj odev, „bolo dokonalé.“

„Čože? S čím?“

„Kde si sa to naučil?“

Nathaniel na chvíľku zabudol odpovedať. Pohľad na usúloženú elfku ležiacu na stole

s jedlom mu bral slová z úst. Žena sa dvihla na lakte, vzala z misky jahodu a s chuťou sa do nej zahryzla. Potom sa pohľadom zaryla do vojaka.

„Tajomstvo,“ usmial sa neisto.

„Zaujímavé,“ zavrtila hlavou elfka, nespúšťajúc ho z očí.

„Čo také?“

„Nie si najväčší, rozhodne nie si najvoňavejší a vôbec nie si najkrajší, akého som kedy mala...“

„Ďakujem,“ komentovali súčasne jeho ústa a vedomie.

„Nechaj ma dohovoriť,“ usmiala sa. „Nie si najkrajší, akého som kedy mala, ale aj po všetkom tom sexe dúfam, že ešte raz zahrajú ten streštený pochod. Vykričala by som si hlas,“ žmurkla.

Nathanielovo vedomie sa potľapkalo po ramene. Následne o čosi južnejšie.

„Ďakujem,“ zopakoval bez irónie.

„Malo to niečo spoločné so spôsobom, akým sa pred sexom uvoľňuješ?“

Nathanielovi zabehla kôstka z čerešne.

„Prepáč,“ zasmiala sa Sheilalie, „ale ak hej, pokojne sa choď vyprdiť vedľa, ja ťa tu počkám a môžeme pokračovať.“

Kapitánovi sa až teraz podarilo vykašľať kôstku z hrdla a otvoril ústa, aby niečo povedal. Z tanečnej sály k nim však doľahol hluk rozbíjajúcich sa okien a obaja spozorneli.

„Že by začínal Hapčišmukov pochod?“ potešilo sa vedomie.

„Čo sa deje?“ zneistela Sheilalie.

Kapitán neodpovedal. Načúval. Zmes hlasov utišilo hlasné zapískanie.

„Všetci sa pekne upokojíme!“ zaznelo do ticha. „Nikomú sa nič nestane, sme profesionáli! Nikto sa nebude hrať na hrdinu a ráno sa môžete stretnúť so svojimi detičkami.“

Elfka vyzerala vystrašene. Nathaniel si ľahol nabok a opatrne podvihol oponu. Videl akurát tak niečie nohy.

„Prišli sme po jeden šperk! Ktože ho má?“ zaznievalo spoza opony.

„To má byť súčasťou večera?“ zašomral Nathaniel a pozrel na tanečnicu.

„Určite nie,“ zavrtila hlavou a posadila sa.

Od nahej elfky to tvrdenie nevyznievalo veľmi dôveryhodne.

V prístupovej chodbe sa ozvali rýchle kroky. Kapitán okamžite prebehol ku dverám a cestou schmatol jednu zo stoličiek. Pokiaľ si pamätal správne, na tejto nesúložili.

„Čo sa...?“ zneistela Sheilalie a pozerala na Nathaniela.

„Sed' tam a usmievaj sa!“

„Prosím?“

Do miestnosti vtrhli dvaja ozbrojení muži v tmavom. Jeden s dvoma krátkymi mečmi, druhý mal ľahkú kušu.

„Ani h...!“ zreval ten s kušou a jeho hlas prudko zmenil tón. Pri pohľade na nahú elfku s nahryznutou jahodou v ruke, sa mu okamžite odkrivil mozog.

V tom istom momente sa ozval praskavý zvuk a prvý z mužov sa zviezol k zemi spolu s pozostatkami stoličky. Druhý sa otočil a stihol zaregistrovať len päť bleskovo sa blížiacu k jeho tvári.

„Stálo to za to!“ bola jeho posledná myšlienka pred tým, ako stratil vedomie.

„Uau!“ prikývla uznanlivo Sheilalie.

„Mala by si sa niekam skryť,“ povedal kapitán napriek tomu, že jedna jeho časť navrhovala sex na oslavu víťazstva. Hocijaký dôvod bol dobrý.

Ani nehľadal svoje pančuchy, pamätal si, že ich roztrhal na kusy, keď vychádzal spoza kvetiny. Pohľadom prezrel oboch lupičov. Obaja mali sotva cez meter a pol. Ich nohavice by neobliekol ani na ruky. Povzdychol si. Zostávala mu jediná možnosť.

„Čo urobíš?“ spýtala sa tanečnica zúfalo.

„Podľa toho, koľko ich je,“ odpovedal a pohľadom prebiehal po miestnosti.

„Ak ich je veľa?“

„Zmením bandu šľachticov na armádu.“

„Prosím?“

„S tým mi ale budeš musieť pomôcť...“ dohovoril. Jeho pohľad sa zastavil kdesi pod stolom s jedlom. Našiel, čo hľadal.

*

Veliteľ banditov začínal byť nervózny. Všetci šľachtici sa tvárili ako trpaslík pred kúpeľom. Chýbal im len hnev a potrebná dávka agresivity. Vyplašení grófovia, baróni, markízi a vojvodovia neboli schopní slova. Boli rozdelení do menších skupiniek a každú strážili dvaja – traja banditi. Spolu bolo v miestnosti možno tridsať lupičov.

„Pýtam sa poslednýkrát!“ funel veliteľ a hrozivo sa pohrával s tŕnitým cepom. „Kto má Kúsok nebies!“

Ako asi desaťkrát predtým, ani tentoraz sa nikto neozval.

„Ty!“ zavelil veliteľ a ukázal na jedného zo šľachticov. Zhodou okolností išlo o hlavného predstaveného rádu Útrpných mučeníkov Rannej hviezdy.

„Pod sem!“

„Nemám strach z bolesti,“ zašepkal polohlasno dotýčny a pevným krokom vykročil ku banditovi.

„Nemáš?“

„Nie, moja pani mi tento strach vyňaláááá!“ zakvílil mučeník, keď mu bandita nožom prirazil ruku ku stolu a od strachu sa pomočil.

Opona sa pomaly začala rozhríňať.

„Už bolo na čase,“ zašomral veliteľ. „Brogar, Fenrik, čo vám to tak...“ zarazil sa.

Spoza opony nevypochodovali jeho muži, ale akási tanečnica v krátkej sukienke v takom množstve závojov, že ju takmer nebolo vidieť.

„Čo do riti sa tu deje?!“ zahučal lupič a cepom tresol o stôl.

Predstavený rádu Útrpných mučeníkov celkom obyčajne omdlel.

Chumáč závojov sa pretancoval do stredu parketu a dvakrát tleskol. Šľachtici i banditi podvedome ustúpili a utvorili zväčšujúci sa kruh.

„Vymláťte jej niekto tú hlúposť z hlavy!“ vrčal veliteľ.

Dvaja banditi vykročili ku nej a jeden sa ju pokúsil chytiť za rameno. Zo závojov vyletela päšť a udrela ho do odkrytého brucha. Muž zaškúľil a padol hlavou do svojho práve vyvráteného obeda.

Druhý muž pohotovo strhol chumáč závojov. Pred ním stál urastený vojak a práve sa pripravoval na úder.

„Do tváre nie!“ pípol muž v koženom odevu oboma rukami si chránil hlavu. Nathaniel ho nakopol do rozkroku a zazubil sa.

„Zlá voľba.“

„Obklúčiť! Obklúčiť, zabiť a vykastrovať!“ reval veliteľ banditov.

„Zaujímavé poradie...“

Tridsať banditov sa rozostavilo v kruhu okolo vojaka v krúžkovej sukienke. Štyria vyrazili do útoku a kapitánove sa usmial. Muži nemali výcvik, odvahu, silu ani rýchlosť. Poniektorí po strete s kapitánovými päšťami už ani schopnosť udržiavať moč.

Šesť úderov stačilo. Natnaniel zložil troch banditov, kým štvrtý stihol tasiť zbraň. Vyplašený lupič sa dal na ústup s kapitánom v päťách. Krok od svojich druhov pocítil ruku na zátylku a v duchu sa uchýlil k modlitbe. Nedostal sa ani k druhému veršu a po silnom údere stratil vedomie.

Nathaniel sa zazubil. Naľavo od neho ktosi veľmi prudko tasil zbraň.

Dôležitým kúskom informácie je, že jediný ozbrojený šľachtic v sále bol Šampión Slnecnej koruny a Štít národa v jednej osobe – rytier Meofann Poedefuil. Tento muž s pompéznym titulom vedel o šerme asi toľko, ako divoký moriak o stavbe pevnosti. Švihnutím vytiahol meč z púzdra a s neomylnou presnosťou ho nasmeroval Nathanielovi na stehno. Keďže kapitán mal na sebe len krúžkovú sukienku, ostrej čepeli nestálo nič v ceste.

„Pardon!“ reagoval vyplašene rytier a zbraň trhnutím vytiahol von.

Nathaniel klesol na koleno a pred očami mu zaiskriilo.

„Ste v poriadku?“ zaúpel Meofann. Jeho otázka skutočne vyznela trochu provokatívne.

„*To si robí srandu!*?“

„Si dobrý, hrdina,“ zavrčal pobavene veliteľ, „ale tridsať nás nedáš! Rozhodne nie s kordom v nohe!“

„Ohó!“ zazubil sa Nathaniel a potlačil bolesť. Štít národa mal našťastie taktiež toľko sily, ako spomínaný divoký moriak. Meč sa nedostal veľmi hlboko.

„Horšie zranenia som si porobil z hecu!“ zahučal a vyrazil proti veliteľovi. V behu tasil oba krátke meče. Čepele zazvonili len dvakrát a kapitán mal veliteľa v Godfreyho slučke. Jeden pohyb a odzbrojí ho.

„A ja nie som len hrdina,“ zasmial sa zvučným hlasom, „ja som hlavný hrdina!“ Následne sa naklonil ku veliteľovi a pošepkal mu do ucha:

„Navyše tu mám celú armádu,“ a pohybom zápästia ho odzbrojil. Jeho cep zarotoval vzduchom, Nathaniel zasunul jeden meč do púzdra a v duchu sa pomodlil.

„*Chyť!*“ zavelilo jeho vedomie a on sa načiahol po padajúcu zbraň. Prstami ju zachytil a víťazoslávne dvihol vysoko nad hlavu. Následne sa usmial a dostal zo seba pokrik artistov po vydarenom šermiarskom vystúpení:

„Olé!“

Veliteľ banditov nechápal. Sheilalie áno. Spoza muzikantov sa ozvali štyri údery.

Banditi padli do dokonalej pasce. Stáli v kruhu okolo Nathaniela, ale zo všetkých strán boli obklúčení kapitánovou provizórnou armádou.

Kakofónia škrekov, zvukov a treskotu tak okamžite rozpútala peklo. Vojvodkyňa Debraušet zaútočila prvá svojím nenapodobiteľným lopatkovým útokom. Vrazila do formácie banditov a troch z nich vyfackala do červena. Poskakujúci rytier Meofann Poedefuil celou svojou úctyhodnou váhou narazil do jedného zo zmätených lupičov a ten získal neuveriteľnú kinetickú energiu. Zatancoval niekoľko prekvapivo inovatívnych krokov z Hapčišmukovho pochodu a preletel cez stôl s občerstvením. Nathaniel dvomi dobre mierenými údermi zabránil veliteľovi banditov vydávať akékoľvek ďalšie rozkazy v blízkej aj vzdialenej budúcnosti.

Kontesa Aelinn sa vynorila z dusajúcej masy a tleskaním svojich masívnych končatín sprevádzala svoju tanečnú kreáciu. Dvaja lupiči mali tú smolu a dostali sa medzi jej mohutné ruky. Tlesknutie ktoré nasledovalo, im skoro vytlačilo mozog cez nos.

Banditi nemali kam ujsť, neboli ani schopní bojovať. Boli presvedčení, že sa ocitli v strede samotného pekla a šľachtici okolo nich sa premenili na besniacich démonov. Facky, kopance, štuchance a údery prichádzali zdanlivo zo všetkých strán a bez varovania. Škrek, gľgotanie, fľkanie a kvílenie sprevádzali hudobný rámus zmietajúcich sa bardov a dokresľovali obraz konca sveta. Mnohí lupiči odhodili zbrane, niekoľkí ďalší na Nathanielovo prekvapenie zaujali rovnakú polohu ako vedátor Von Hrt.

Z tridsiatky banditov zostali len piati bojaschopní. Nathaniel sa obratne predral šialeným davom ku skupinke tlačiacej sa na seba chrbtami a pohľadom zhodnotil situáciu. Ak budú šľachtici pokračovať v hopsaní a dusaní, vyplašení lupiči sa uchýlia ku boju o holý život a môžu niekoho zraniť.

„*Pante!*“ zvolalo víťazoslávne jeho vedomie. Týmto slovom sa v trpasličtine označoval obojstranne výhodný obchod.

Kdesi v dave Nathaniel zbadal tackajúcu sa Smútiacu Lunu.

„*Dnes ma bohovia milujú!*“

Dostal sa na tri kroky od banditov a úmyselne si veľmi neohrabane prehodil zbraň v ruke. Krátka čepeľ so zazvonením dopadla na zem a dvojica lupičov sa to pokúsila využiť.

„*Príliš ľahké,*“ zhodnotilo kapitánovo vedomie. Bleskovo tasil druhý meč, obe čepele nepriateľov zrazil pred seba a naznačil pohyb telom. Lesť vyšla dokonale. Obaja sa pokúsili napadnúť ho neozbrojenou rukou. Nathaniel sa prikrčil a bard inkasoval dva priame zásahy do tváre. Tackavo sa odrazil od markíza Monetai a preletel cez prikrčeného kapitána. Elegantne pristál na tvár bez akéhokoľvek pokusu o zjemnenie pádu.

Obaja banditi potešení tým, že trafili aspoň niekoho, úplne zabudli na čupiaceho vojaka. Behom krátko okamihu dotýčny taktiež spôsobil, že lupiči zabudli aj svoje mená. Tvrdý úder do brady oboch odstavil z boja.

Zvyšní traja pozreli jeden na druhého a so zúfalým pokrikom sa vrhli do útoku. Ani jeden z nich nemal najmenšiu šancu. Kapitán bol jediný, kto mal prax v pohybe v takto stiesnených priestoroch. Prvého doslova prevalcoval rytier Poedefuil, druhý zakopol o Smútiacu Lunu, a nabehol si tak priamo na dobre nasmerovaný úder a tretí jednoducho zmizol kapitánovi z dohľadu.

Nathaniel zdvihol jedného z bezvládných banditov za golier a obzrel sa. Rytier Poedefuil sa blížil. Načasoval útok, pustil banditu a zdanlivo nechtiac trafil Štít národa celou silou do brucha. Kapitánova ruka sa zaborila až po lakeť. Šampión Slnečnej koruny zaškúlil, pípól, zrejme si prdol a následne sa zviezol na zem ako vreca zemiakov.

„*Krásny večer,*“ uzavrelo Nathanielovo vedomie.

*

„...skutoční banditi?!“ zvolal Meofann Poedefuil a pokúsil sa nahmatať svoju zbraň. „To keby som vedel! Ukázal by som im, ako sa šermuje v Garmonte!“

„*Takáto ukážka bohate stačila maestro,*“ preletelo Nathanielovi hlavou a pošúchal si zranené stehno.

„Meč, dajte mi meč!“ pokračoval rytier v pokrikoch a zamliaskal.

„*Kto to urobí, tomu rozbijem hubu!*“

Ktosi podal tučnučkému šľachticovi dlhý jednoručný meč a Nathaniel sa na moment zamračil.

„*Teba si nájdem!*“

„Ééé...“ dostal zo seba rytier. „Aké je vaše ctené meno, vojak?“

„Kapitán Nathaniel Haddam.“

„Správne!“

„Kapitán Nathaniel Haddam, pokľakni!“ zavelil pompéznym hlasom.

„*Najprv nech odloží tú zbraň,*“ protestoval hlas v jeho hlave.

„V mene Slnečnej koruny! Za ochranu národa, záchranu desiatok životov, preukázané vodcovské schopnosti, britký rozum, statočnosť a odvahu v boji, hodnú zúrivého medveďa, ochranu panenstva spanilých dám...“

„*Čoho?*“

„... neochvejnú vernosť kráľovi, skromnosť, šľachetnosť, bezúhonnosť, čisté srdce...“

„*Hovorí ešte stále o mne?*“

„...ť a povyšujem do stavu rytierskeho a do hodnosti poručíka!“

„*Čože?*“

„Pardón!“ zahučal rytier rovnako pompéznym hlasom po upozornení kohosi z davu. „Do hodnosti plukovníka!“

„Do hodnosti?“

„Povstaň, sir Haddam!“

„Fláva hldinovi!“ zreval ktosi z davu. Nepochybne Smútiaca Luna. Absencia predných dvoch zubov sa určite prejaví na kvalite jeho spevu.

Plukovník vstal a prebral si zbraň od vážne sa tváriaceho rytiera. Keď ráno prehrál v kartách a musel tak ísť reprezentovať v šatách, ktoré navrhoval generálov prihriaty syn, ani v najmenšom netušil, aký krásny večer sa z toho vyklúje.

Rozbil hubu niekoľkým šľachticom, nakopal pár banditov, preriedil chrup Endalianovi Smútiacej Lune, zasúložil si s elfkou a ešte ho za to povýšili.

Od skutočne dokonalého večera ho už delila len veľká potreba a tri až šesť litrov alkoholu.

Monstruoz cirkus

Palička víří.

Akrobatka Isa se předvádí na létající hrazdě.

Přemet vysoko nad hlavami diváků.

Ještě jeden.

Ještě.

Zvrácené hlavy diváků, fixující každý její pohyb.

Druhá postava v blyštivém trikotu, Henry, se zatím houpe na druhé straně stanového plátna.

Isa musí rozhoupat úzkou tyčku tak, aby s ní přeletěla celé šapitó. Vysoko. Výš!

Henry čeká, kolena obemknutá kolem hrazdy, jednou rukou se přidržuje. Přimhouřenýma očima sleduje scénu.

Isa se naposledy zhoupne. A pak se vymrští do volného prostoru.

Kdesi hluboko pod ní je možná záchranná síť.

A možná není. Bezpečnost, to jsou peníze.

Rozpažené tělo plachtí. Dlouho, předlouho, jako by to nikdy nemělo skončit. Ale každá věc má začátek i konec...

Henry se stále ještě nehýbe.

V divácích by se krve nedořezal.

Temná, děsivá, bouřková melodie podbarvuje scénu.

V posledním možném okamžiku se Henry jako šipka vrhne z hrazdy dolů. Paže propnuté, hrazda vylétne do půloblouku. Konečky prstů se letmo dotknou na půli cesty.

Se zařatou čelistí se mladík natáhne ještě o kousek víc. Šlachy a kosti protestují, na takovouhle zátěž nebyly stavěny.

Podarí se mu chňapnout ženu za levou dlaň a za pravé zápěstí. Hromadný úlevný výdech.

Přítáhne si Isu blíž k sobě, nesmí ji pustit. Je lehká, lehoučká, ale to tady nahoře neplatí. Když člověk čelí gravitační síle, je cítit každý gram, každý gram navíc.

Ruce kloužou. Svaly jsou ztuhlé.

Hrazda klouže prostorem mezi dvěma vztyčenými špicemi, akrobaté zavěšení do sebe nehnutě dokončují svou trasu.

Náhle se Henry zhoupne a vyhodí ženu do vzduchu, Isa skočí salto s několika vruty a dopadne na hrazdu, přesně mezi jeho kolena. Jednou rukou se chytá provazu, aby ustála dopad, druhou mává.

Davy šílí.

Kdo z diváků tuší, že chybělo málo a atmosféra by zdaleka nebyla tak veselá? Nikdo. Cirkus je jako droga. Omamná, náruživá. Publikum si brzy bude muset dojít pro novou várku...

A v zákulisí je veselo.

„Vydojili sme je jak krávu,“ poušklíbl se mladý akrobat a odhrnul si z čela mokrou ofinu.

„Poněkud melodramatické, ano,“ souhlasila nepřítomně Isa. Na štíhlém zápěstí se jí začínala rýsovat modřina. Nevšímalá si toho, myslí stále přetrvávala pod namalovanými hvězdami vrcholku cirkusového šapita.

Pohyb, let ve vzduchu! Diváci – nepatrné tečky, zvuk ztlumený, nepodstatný, bolest ze žití ustupuje do pozadí. Vše je čiré, jasné, prostoupené radostí.

„Henry, na slovíčko!“ ředitel měl oči a uši všude. Jako pavouk spřádal přediva snů lidí, kteří by dali cokoli za to, aby mohli spatřit další představení.

Ale pavouci nejsou nazelenalí a nemají dlouhé, kloubovitě prsty potřísněné inkoustem a nikotinovými skvrnami. A netrčí jim chlupy z uší.

„No?“ Henry se popotáhl za propocené trikot.

Isa proklouzla kolem něho.

„Neměls to tak hrát do krajnosti,“ ředitel se snažil o starostlivý tón.

„Líbilo se jim to,“ Henrymu zářily oči. „Úplně to žrali.“

„Mohla se zabít.“

„Ále, co by byl život bez risku?“

Řídící si povzdechnul. „Příště se spust' dřív, nechci přijít o nejlepšího akrobata.“

„Vy ste tu šéf.“ A Henry se odešel převléct.

Ředitel věděl, že kluk neposlechne. *Sláva mu stoupá do hlavy a před publikem se bude chtít předvést.*

Hlupák, co riskuje cizí život pro větší potlesk. Není první ani poslední.

Člověk.

Ach jo.

** * **

Jste přesvědčení, že tohle už jste mockrát viděli? Anebo jste si jenom mysleli, že to vidíte? Ono to totiž mohlo být úplně jinak...

Cesty do jiných světů jsou většinou průchozí. Ne všichni je ale umí najít, natož je použít. Obyčejní lidé s tím mají problémy. Bytosti z druhé strany závoje však nijak omezeny nejsou.

Takže jak to vlastně bylo? Nebylo a mohlo být?

Jsme zase zpátky nad šapitě slovně společnosti Monstruoz cirkus. Monstruoz cirkus, opravdu jiný cirkus.

Tentokrát se ale díváme z jiného úhlu.

Účastníci jsou stejní. Ale odpustíme-li od očekávání, že všechno, co jsme dosud viděli, byla skutečná, ničím nezkrášená pravda, a přestaneme-li vnímat to, co chceme vidět a ne to, co vidíme... možná se některé věci budou jevit v jiném světle.

Kdo snoval cukrovou vatu? Kdo prokousl lístky? Kdo stloukl lavičky? Co nasekali do tureckého medu? Kdo platí mizejícím zlatem? Jsou to skutečně světlušky, co poletují u vchodu šapita a lákají dovnitř pocestné?

A když už jsme u personálu: kdo se skrývá pod nablýskanou maskou ředitele? Co bublá pod pokličkou obrovského hrnce v kuchyni?

Bum bum! Monstruoz cirkus! Jedinečné představení právě teď a tady. Příležitost, která se víckrát opakovat nebude! To, co jste ještě nikdy neviděli a jinde nevidíte! Fousatá žena, srostlá

dvojčata, kouzelník rozřezávající svou asistentku, ostré nože, chřestýši, obrovský sklípkan! Hladové lidožravé šelmy, neskutečné kousky, smutní klauni! Bum bum! Monstruoz cirkus dnes a tady!

Vstupte, lidičkové, vstupte, čekají na vás dosud nespátřené divy světa!

* * *

Další den atrakce pokračuje. Palička znovu víří, bubny duní, trubka frká.

„Dámy a pánové, na scénu přichází... Isadora dor Lumien!“

Publikum šílí.

Isa se několika hvězdami přemístí do středu manéže. Ukloní se. Vybízí k tichu. Nad jejími rozličnými akrobatickými kousky se tají dech. To ale není všechno...

Virvl.

Diváci se předklánějí, aby lépe viděli.

Z temnoty se dolů snese lano, Isa se ho s elegantním zanožením chopí. Lano stoupá i s ní, akrobatka oslňuje.

Nahoře, na visuté hrazdě už krouží Henry, Henry jako z gumy. Isa se vytáhne na vlastní hrazdu. Šou začíná. Těsně pod špicí stanu poletují dva pestrobarevní motýli, létají sem a tam, výš a ještě výš, mnohem dál, než by se kdokoli z lidí odvážil.

Těla plavně klouzají vzduchem, nikdo ani nedýchá...

Do vozu jí nesou květiny a přáníčka od mnohých obdivovatelů.

Ty první putují do improvizovaných váz, ty druhé do koše. Cirkusová diva se nezhazuje jen tak s někým.

* * *

Tak dál. Další štace. Další večer, na který se všichni musí připravit.

Ne všechno ale jde podle plánu...

Hadí žena se bála o svou kůži. Špatný vtípek? Ne. I přes pečlivé olejování se v ní začaly objevovat trhliny.

Přišel čas svlékání. Uprostřed rozjeté šňůry.

Skvělé! Hrozně to svědčí...

Hadí žena se kroutila a snažila se podrbat na lopatkách. Moc jí to nešlo.

Isa ji chvíli pozorovala. *Starší by měli držet spolu...* pomyslela si. „Něco ti na to seženu,“ přislíbila jí a zvedla se z bedny s kouzelnickými proprietami.

Ženiny oči se svislými zorničkami se vděčně zaleskly, mezi úzkými rty prokmitl rozeklaný jazyk.

Isiny smysly vnímaly mnohé, potlačené emoce, myšlenky i tajemství. Zjevné skutečnosti i ty, kteří si nepřáli být viděni.

Jako Terri. Drobná artistka, skoro ještě dítě, se před zvědavými zraky schovala do stínu jedné z maringotek. Isa jí všimla už zdálky.

Ukryla se, aby si dala do nosu... Roztomilé. Přes její ústa přešel pobavený úsměv.

Terri vytáhla z kapsy umolousaný balíček čokolády, opatrně ho rozbalila a vyhákla sanici. A rychle se zakousla do lahodné pochutiny. Se zavřenýma očima si nechávala obrovský kus rozpustit na patře.

„Ale ale, to je nepovolený doping!“ krotitel Carlos se jí objevil za zády jako duch, jako tiše našlapující zlotřilá kočka. Jako černovlasá puma, která dostala chuť na pokojového králíčka...

Dívka v úleku vykulila oči.

Krotitel se k ní naklonil a vytrhl jí okousanou tabulku z ruky.

„Muoje!“ dívka rychle polykala to, co měla v puse.

„Chtěla bys to zpátky?“ tyčil se nad ní, pohazoval si s čokoládou a uhýbal z dosahu.

„Dej to sem!“ dívka se po ní marně natahovala.

„Chtěla bys? No tak vyskoč, maličká! Vyskoč!“ krotitel kroužil kolem ní a provokativně jí mával čokoládou před nosem.

Trápil by dívku dál, kdyby se do scény nevmísila vracející se akrobatka.

* * *

Mast z čerstvě natrhaného jitrocelu, světla svatojánských mušek, vody z druhé strany... To by mělo stačit.

Vidí přetahující se stíny, jeden malý, druhý velký. Malý poskakuje, velký se šklebí. Veškerá energie proudí jen k tomu velkému.

Poznává hlasy. Podrážděně si přejede hřbetem ruky po půvabném obličejí..

Není těžké domyslet si, co se tady dělo...

* * *

„Vrať jí to,“ Isa vstoupila mezi ně. Vysoká, štíhlá, málokdy vyjadřující emoce.

„Neplet' se do toho,“ syknul.

„Vrať to,“ zopakovala.

„Nebo?“

Vracela mu pohled bez jediného mrknutí. Zamračeně si ji měřil.

Isa, velice mrštná, rychlá a zvláštním způsobem elegantní. Vyšší než velký svůdník Carlos, takže si střet mohla dovolit...

Zato krotitel ne. Byl pomalejší a krom toho v podmínce.

Nemusel se rozmýšlet dlouho.

„No tak si to sežer, no,“ vztekle zahodil pamlsek do trávy. Terri radostně vypískla a vrhla se na čokoládu jako malé dítě. Hned si nacpala do pusy několik čtverečků. Naráz.

Carlos si opovržlivě utřel ruce do nažehlených kalhot.

„Omluv se,“ doporučila mu Isa.

Krotitel vybuchl. „Si myslíš, že tě všichni žerem, co šikmouchá? (Terri nechápavě nakrčila čelo a zarazila se s dalším dílkem na půli cesty k ústům) Hraješ si, že seš lepší než my, nos nosíš nahoru. Ale já sem tě prohlíd. Vim, co skrejeváš pod tou nadutou roztomilou maskou...“

„Skončil jsi?“ akrobatka si ostentativně sklepávala z rukávu neexistující smítko.

„Si dej na mě bacha, povídám, nebo to, co na tebe vim, prásknu vouřadům, rozumíš?!“ vyprskl, obrátil se, ruce zaťaté v pěst, naběhlá žíla na býčím krku. Odešel.

„Ty, Iso, co tím myslel?“

Isa shlédla ze své výšky na Terčiny blondřaté rozčuchané vlasy, buclatou tvář s náznaky vřídků, koutky úst a prsty od čokolády, doširoka rozevřené modré oči. Příliš mladé a nechápavé. Příliš lidské.

„To nic,“ v ruce potěžkala miskou s masťou a zamyšleně odkráčela.

* * *

Pátek je zasvěcen zasmušilým bohům. Tentokrát celý den propršelo. A výsledek? Dneska žádný velký kasaštyk. *Kdo by sem taky v tom dešti chodil?*

Klaun Jonáš odhrnul plentu a nakoukl do hlediště. Zavrtěl hlavou a vrátil se do zákulisí ke svým kolegům, čekajících na začátek. „Tak vážení, je to slabota. Dneska – dneska hrajeme přesilovku!“ a kvákavě se rozchechtal.

„Jo, ty umíš člověka potěšit,“ uvítaly ho kyselé obličejí. Málo diváků, malé výdělky.

„Je za to placenej...“ Henry se prohnul do mostu.

„Kým, prosím tě?“ klaun pohrdlivě potáhnul za svůj gumový nos.

„Pššt, rejža už vchází na scénu...“

„Jo, jasně. Přece byste mu nezkazili výstup... Tak dlouho si ho cvičil!“ Jonáš rozpaženými rukama naznačil, jak moc.

Ředitel Monstruoze cirkusu vstoupil na jeviště, aby uvítal diváky, za halasného doprovodu trubek a mnoha světelných efektů. Jeho oblek a nefalšovaný úsměv vrhal diamantové odlesky do všech stran. Přehnaně mával rukama a halasně vyvolával.

Klaun si v zákulisí nenechal ujít příležitost, aby ho nenapodoboval: „A nyní véeelevááženée púúblikum, na scénu přicháází nejsláávnějšjí krotitel všech dob, dompteur Stalerini! Chcal do Rýny baleríny! Slavný *damn-tier!*“

„Drž hubu!“ krotitel ho vztekle kopl do zadnice a rozhrnul závěs, aby mohl vstoupit do manéže.

Klaun se chytl za pozadí a přehnaně skučel. Gatě měl vycpané, nemohlo to tolik bolet. Ale ponížení to bylo...

„Praskla ti voda,“ rozesmál se Henry a ukazoval na lem klaunových pytlovitých kalhot, ze kterého kapala voda. Kopanec dopadl přímo na balónek s tekutinou. *Nebo ne?*

„Kurňa, zkazil mi fór! To mu nedaruju!“ Jonáš zahrozil směrem k nebesům a odběhl vyspravit si frizúru.

Představení zdárně pokračovalo, špělo ke svému vrcholu. Aplaus nebyl velký, ale lepší něco než nic.

„Vážení, konec představení, zavíráme krám,“ biletářka vyprovázela poslední návštěvníky, kteří byli nuceni kličkovat mezi kalužemi. Děti s otevřenou pusou lapaly kapky a pištěly, když jim nějaká spadla za krk. Rodiče měli co dělat, aby je dostali domů, aby je odtrhli od klecí.

Vchod se pomalu uzavřel. Blikající neon odcházejícím zádům oznamoval, že sloutný Monstruo z Cirkus zakotvil právě teď a tady. Otázka je, na jak dlouho.

„Bude hezky?“ biletářka vyprovázějíc mizející stíny pohledem dala najevo obavu.

„Hnusně, bude hnusně!“ zaprorokoval klaun, vlasy rozčuchané od sundané paruky. Postavil se vedle Edny, potřásl hlavou. Kvůli dešti mu z obličeje začala stékat bílá barva. Rozmazané černé kontury dodaly jeho tváři děsivý výraz.

„Sám seš hnusnej. Ksicht hororovej, voslizlý pahnenzy. Spletl sis datum, dneska nejní Halloween, Vráno,“ krotitel Carlos se snažil zapálit si cigaretu. Natočil se bokem, aby zaštitil plamen, lhostejně potáhnul.

„Dneska není Halloween? Ne!“

„Trapnej pokus vo vtip...“

„Já a trapný?“

„Kdo jinej?“

„Když ti to tak jde, nechtěl bys být klaunem místo mě?“ Jonáš se načepýřil.

„Vodpal.“ Po krátké chvíli, kdy se nic nedělo, krotitel dodal: „Mám tě snad nakrmit bahnem?“

Postavou křehčí Jonáš vztekle oděvachtal ve svých příliš velkých botách.

Vyzkoušela se pevnost mříží, zámky u zvířecích klecích. V šapitó se vypnula světla. Lavice se nechaly tak jak jsou s tím, že se uklidí až ráno. Vítr se snažil zvednout pár nacucaných, přetržených lístků z louže. Nedopalky se k sobě vlně družily do hromádek, zašlapané do blátivé země. Vítr nechal lístky a začal si pohrávat s obalem od sušenky.

V maringotkách se rozsvítla okna, připomínající bludičky. Televize chrčí, někde vyhrává starý gramofon a od jinud se nese hádka.

MC se ukládá ke spánku. Nebo se tak alespoň tváří. Šelmy ve svých klecích se s příchodem noci dožadují masa a lidé převlékají kabát.

Každý má své tajemství.

Na ztemnělé louce ještě Klaas cvičí s hořícími pochodněmi. Trénink za denního světla lze provádět jen s pochodněmi nerozžatými, protože se zapálenými to není ono. Nemá to správnou atmosféru. A tak se Klaas celý den těší na večer.

V jeho rukou oheň opisuje široké kruhy, osmičky, nuly, víří. Jak je Klaas vyhazuje do vzduchu, pochodně si vzájemně křížují dráhu. Klaas zkouší chrlit oheň, ale není spokojen. Vrací se zpátky k pochodnám, přidává další a další, teď už žongluje s pěti.

Henry, nadmíru zaujat, s rozzářenýma očima sledoval tuto světelnou šou. *Oheň je krásný, oheň hřeje, neustále fascinuje... láká.*

Inspirován představením mladík zalovil v kapse, aby vytáhnul ohmatanou krabičku sirek.

Oči vpité do tančících plamenů, škrtnul.

Čísi ruka ho chytila za zápěstí dřív, než stačil odhodit sirku mezi seno.

„Tady ne.“ Osoba to řekla skoro něžně.

„Ne?“ zmateně se zamračil.

„Zapálíme manéž.“ Isa ho obrátila směrem k šapitó.

„Fakt?“ Henryho obličej se rozjasnil.

„Jenom jako.“

Jeho zklamání bylo takřka hmatatelné.

Isa mu chlácholivě položila ruku na rameno: „Stejně by to dneska nehořelo.“

„Hm...“

Žena si tlumeně povzdychla. Nikdy by nevěřila, že jednou bude utěšovat lidské šteně, že je příliš mokro... Ovšem, nikdy nepředpokládala, že skončí odříznutá od svých příbuzných a bude vystupovat v cirkuse.

V cirkuse! O moc horší už to být nemůže...

Představila si, co by na to řekla matka, a hořce se zasmála.

Matinku by omylo... Takové pohoršení, tolik křiku. Ohánění se čistou, vznešenou krví.

Úplné vydědění. *Ale těžko to máti může udělat podruhé... Škoda.*

* * *

Ráno.

„A tohle má bejt jako kurva co?“ Carlos zamával hrstí bankovek před nosem biletářky.

Edna, manželka ředitele cirkusu, si na to nasadila brýle. „Tvoje výplata,“ řekla a vrátila se zpátky ke svým vstupenkám.

„To ne. Chci víc.“

„Smůla.“

„Makal jsem jako čert! Takže chci svý prachy,“ krotitel se začal rozčilovat.

„Málo zákazníků... sáms to včera viděl.“

„Neštví mě. Naval ty prachy, babo!“ praštil jí do stolu.

„Víc nemam. Musí se to rozpočítat...“

„Jenom jestli sis za to nekoupila flašku.“

„Co si to dovoluješ?!“

„Jen se čerti, stará. Ale ty peníze...“ Carlos se trochu zklidnil.

„Až budou, dám ti,“ odstrkovala ho pryč.

„Budu ti věřit, Edno. Ale jestlis mě podrazila... Příště se tohle nestane, rozuměla?“ uplivil si a šel si po svých. *Když to nešlo tady, musel to vyrazit odjinud...*

Edna za ním zahrozila pěstí. „Na mě si, holoubku, vyskakovat nebudeš, na mě ne...“

Krotitel omluvu přijal, ale spokojený rozhodně nebyl. Hledal někoho, kdo by byl slabší než on. Někoho, na kom by si spravil náladu...

Jednoho takového znal.

„Budeš tlustá! Když to budeš furt žrát, budeš tlustá. Ubulená a tlustá, přesně taková.“

„Nech si toho, jo?“ Terri nejistě schovávala čokoládu za záda.

„Zdalipak doma ví – neví, co?“ Carlos zkusil vypálit naslepo.

Terri ztuhla.

„Neví, čím se živíš, že jo? Takže tys přeci jenom utekla z domu!“ pásl se na jejím zděšení. *Tak čitelná!* radoval se. *Jako kdyby to měla napsaný na čele.*

„A to se řekne!“ popichoval ji.

„Ne!“

„A co mi dáš?“ v tmavých očích mu blýsklo. „Nezletilá, na útěku – to by se mohlo úřadům líbit.“

„Ne!“

„A až tě najdou, šupem tě pošlou domů...“

„Prosím, ne...“ žadonila.

„Co mi dáš,“ opakoval. „Co dostanu, když budu mlčet?“

* * *

Den jako stvořený pro bloumání kolem. Čistý vzduch, žánní lidé. Desítky jejich protichůdných myšlenek, co se neustále tlačí do hlavy.

Žádné emoce. Klid.

Žádné emoce?

Strach, zlost, obavy.

Triumf.

A proti němu bezmoc.

Nenasytné ruce...

„Carlosi, nechtěj mě naštvat,“ Isa to prosykla mezi zuby.

Aktéři dění strnuli jako loutky, které jejich vodič opustil.

„Co? Chceš ji pro sebe? Rajcujou tě malý holky?“

„Nevíš, co říkáš...“ žena skočila k němu a vytřásla mu facku.

„Kurva, nesor se do mě!“ odstrčil ji. „Jestli ji chceš, můžeme se rozdělit...“

Další plesknutí.

„Oho! Nebo si takhle představuješ předehtu? Máš to ráda drsnější?“ chytil ji za ruku. Namísto odpovědi ho kopl do holeně.

„Děvko!“ zaječel.

On jí nadával, ona nereagovala. Klidná jako jezero v lednu. On prudký, nebezpečný – asi jako směs zapáleného dynamitu s benzínem. Dívenka moudře usoudila, že by měla zmizet. Záminka pro to, aby se dospělí servali jako koně.

Zastrašoval ji, nebrala ho na vědomí. Smála se mu.

„Prásknu tě,“ uchýlil se ke své poslední zbrani.

„A komu?“ povytáhla obočí.

„Finančáku!“ triumfoval. „Že neplatíš daně...“

„To spousta lidí.“

„No jasně, to ti žeru. Necvakáš, ty ani neexistuješ!“

„Ne?“ rychle vykopla, zhroutil se, zkroutila mu ruku.

„Jau!“

„Tohle tě přece nemůže bolet, když neexistuju, nebo ano?“ zesílila svůj stisk.

„Di do hajzlu, krávo!“

„Nauč se chovat, chlapečku,“ ještě mu vrazila jednu výchovnou, než ho pohrdavě nechala ležet.

„Vědci hrozně rádi pitvaj divný věci... Teď seš na řadě ty, šikmouchá!“ hulákal za ní.

Pokořený, poražený. Nadávky mu náladu nespravily. V noci si na ní počkal a napadl ji dranzírovacím nožem.

Tma, hvězdy zpola přikryté mraky. Odražený kus světla na ploše nože. Uskočila, závan vzduchu na tváři, raz, dva, tři rychlé kroky, zaútočila hranou malíčku z boku.

Carlos postupně skončil na zemi a posléze i na ošetřovně.

Přísahal, že se pomstí. Sliboval, že ji udá. Rozmáchlá gesta, útočný tón.

Ona hvězda, on ne.

Všichni je viděli, slyšeli. Mohli to dosvědčit.

* * *

*Pletl se, pletl. Myslel si, kdo ví jak není chytrý.
Hlupák!*

Myslí si, že je lepší než my! Je čas na malou lekci...

„Vem panenku pod krkem – pích panenku špendlíkem.

Ať to pálí, ať to bolí – očíčko se špatně hojí... “

He he.

* * *

Druhého dne krotitele nemohli probudit. Byl bledý, podchlazený a na podněty nereagoval. Ono se nevstává snadno s nožem v oku.

Ač nechťíc, nakonec ředitel přeci jenom zavolal policii. *Mord je mord a tělo by se utajilo jen velmi těžko...*

I když... kdyby chtěli...

Ale někdo z lidí už mluvil.

A novinky se šíří rychle.

Povzdechl si, došel k telefonu a začal vytáčet číslo.

„Haló?“

„Tady policie. Co byste rád?“

„Rád bych ohlásil vraždu,“ řekl jako muž, který nemá co skrývat. Ještě předtím ale vypakoval ty zaměstnance, kteří neměli doklady, a uklidil nejnebezpečnější tvory.

Logickým krokem policie byl výslech podezřelých.

Kdo tělo našel? Kdo viděl naposledy Carlose živého? Měl nějaké nepřátele? Pohádal se s někým? Neschází někomu nůž?

Otázky pršely jedna za druhou, odpovědi ale nebyly zdaleka tolik uspokojivé. Cirkusáci jen vždycky něco nezřetelně zamumlali.

Tak hezky znovu, pěkně popořadě. Co vražedný nástroj? Nechybí někomu nůž?

Nikdo z přítomných se k němu nehlásil.

Moimir, vrhač nožů si nebyl jist. „Vypadá jako můj, ale já ho rozhodně nepoužil.“

Kde máte ty nože uložené?

„Ále, celou sadu tak různě poházenou po svý maringotce.“

Zamykáte ji?

„Ne.“

Proč ne?

„Vona ani nejde zamknout, nemá zámek.“

Nebojíte se, že by vám z ní něco mohli ukrást?

Nechápavý výraz. „Co by mi tam asi tak kradli?“

Třeba nože.

„Ale proč?“

Aby byli mimo podezření.

„Jo? Dyť by stačilo říct...“

Chcete říct... že kdyby vás někdo požádal, abyste mu půjčil nůž, tak byste to udělal?

„Dyť říkám...“

A to byste se ho nezeptal, na co ho potřebuje?

„Proč?“

Bylo to jasné. Policisté potřebovali přestávku.

Všichni vědí, kde máte uschované nože?

„Jasně.“

A nechybí vám jeden?

„Nevim, nemám je spočítaný.“

Mohl byste se podívat?!

„Mohl.“

Tak co?

„Vypadaj, že sou všechny.“

Takže nemůžete říct, jestli vám nějaký nechybí?

„Je to možný. Nebo taky ne. Ale nemyslíte si, že sem to ud'ál já, že ne?“

Všechny vaše nože musíme poslat na analýzu.

„Všechny? A s čím budu vystupovat?!“

V sousedních maringotkách neviděli, neslyšeli nic. Tak dál. Oběť byla zabita neprofesionálně, tedy z blízkosti – a ne z dálky, jak by to provedl vrhač nožů.

Takže Moimir byl z obliga. *Prozatím.*

Na řadu přišli obvyklí podezřelí. *Měl s někým neshody? Vyhrožoval mu někdo?*

„To zrovna teda ne. Teda jako jemu nikdo nevyhrožoval, to spíš von vyhrožoval jinejm...“

Stopa! Oběť se nechtěla nechat vydírat a... A nevíte náhodou, komu zemřelý vyhrožoval?

„Byl dost drsnej.“

Komu vyhrožoval?

„Spousta lidem.“

Ale nejmíc?

„No...“

No?

„Jedný akrobatce... Ale vode mě to nevíte!“

Supové zakroužili.

„Byla jste viděna, jak se s ním hádáte. On vám vyhrožoval. A teď je mrtvý. Nebo ještě lépe – zavražděný. Co nám k tomu povíte, slečno?“ hlas jako med, v očích výraz dravce.

„To jako jestli jsem ho zabila? Abych si zničila karmu? Násilí se mi protiví, pánové.“

„Odpor k použití hrubé síly je jedna věc, ale v rozrušení o tom člověk moc nepřemýšlí,“ snad citovali tuto poučku přímo z příručky *Jak vést dialog s podezřelým*.

Bylo pravděpodobné, že Isa tu knížku četla také – a tak se nenechala nachytat.

„Carlos Stalerini byl neurvalý nadutec, který jak mohl, šikanoval slabší. Velice nepříjemný člověk, ale zabíjet ho kvůli tomu?“ melodickým sopránem vystoupala do výšin a zavrtěla hlavou.

„Neurvalý... nadutec,“ mladší policista si všechno pilně poznamenával do bloku. Mazanější strážce zákona se rozhodl jít na to přímo: „Ale zabila jste ho?“

Dala si ruce v bok. „Rozhodně ne.“

„To řekl kdo, že by ho jako mohla zabít?“ vpadl mezi ně jiný, hlubší hlas. Samson vystoupil ze stínu maringotky a rozvázným krokem se vydal k nim. Ani se nesnažil zakrýt osten nepřítelství ve svém hlase. Kráčel a nedělal nic, jen se tvářil výhružně. Když máte dva metry a v ramenu jen o kousek míň, není to problém.

„A vy jste kdo?“ kriminalisté vycítili příležitost.

„To je Samson,“ odpověděla místo něho Isa.

„Samson?“

„Láme železo a tak.“

Samson si založil ruce, ukázkové bicepsy se zavlnily.

„Ach tak. Znal jste pana Staleriniho, pane?“ mladší policista se snažil příliš na impozantní postavu před sebou nezírat.

„Byl to hajzl,“ stručně to shrnul silák.

„A –“

„Dostal, co si zasloužil.“

„Na výpovědi trváte, pane?“

„Jasně. Každý svýho štěstí... Dřív nebo pozdějš by si to někdo nenechal líbit a zatřhl by mu tipec.“

„A tím se dostáváme k našemu problému. Zabila jste ho, slečno?“

„Ne,“ tvář stejnou jako vždycky, nevýraznou, bez jediné emoce. Hlas se jí nezachvěl, oči nezamžikaly. Pronikavý a přece vzdálený pohled, jako by věděla... víc.

Nepřesvědčila je. *Uvěřili by snáze, kdyby přehrávala, vzlyky se bránila ohavnému nařčení a zapřísahala nebesa?*

Zcela se to nedá vyloučit...

„Isa to neudělala,“ ozval se Samson.

„Jak to víte tak jistě?“

„Vím to. Nemohla by.“

„To je jak z nějakého melodramatu...“ snažil se ho shodit starší policista.

„Vy to nechápete, strážníku...“

„Naopak, já to chápu dobře. Stalerini jí vyhrožoval, on je mrtvý a ona nemá alibi,“ odsekl.

„Ona to být nemohla!“ silák zvýšil hlas.

Isa nepřítomně pozorovala mraky, jako by se jí výměna názorů vůbec netýkala.

„Dobře. Nevíte tedy o někom dalším, kdo by mohl mít motiv?“ výsměšně.

Nepatrně cukla víčkem. „Všichni.“

Povytažená obočí a propiska, která se zastavila těsně nad papírem. „Můžete to upřesnit?“

Pokrčila rameny. „Nebyl to moc slušný... člověk.“

Dlouho přemítali nad dalším dotazem. „Existuje někdo, s kým zesnulý vycházel dobře?“

„Jo. Prachy,“ zasáhl do debaty Samson.

„A co vy pane, vy jste ho nezabil?“ strážmistr bryskně obrátil list.

„Kdyby jo, co z toho?“ uplivil si silák těsně vedle policistovy nohy.

„Zabil nebo nezabil? Prosím, odpovězte přesně.“

„Se moc diváte na telku... kdybych mu chtěl ublížit, tak schytá pěstí a už nevstane. Nač vytahovat kudlu?“ Samson se nezvykle rozpovídal.

Přeměřovali si obvod Samsonovy hrudi. Vypadal jako někdo, kdo by vás dokázal uškrtit jednou rukou. Ale Carlos Stalerini nebyl uškrcen... „A ublížil jste mu?“ (nejistě)

Samson zachrchlal. „Tu svini sem nesejmul.“

„Kde jste byl včera mezi jedenáctou a dvanáctou?“ (o hodně jistěji)

„Mám alibi.“

„A to?“ (vyčkávacě)

„Nebyl jsem sám, jestli mi rozumíte,“ šlehnul po nich pohledem.

„S kým jste tedy byl?“ ruka s tužkou se nedočkavě zachvěla.

Samson zaváhal.

„Zůstane to jen mezi námi,“ přesvědčovali ho.

„No. Tuhle...“ silák se začervenal, „s Isou.“

„Je to pravda?“ svou pozornost znovu upřeli k akrobatce.

Kývla.

„A proč jste nám to neřekla?“ rázem byli upřímnost a starostlivost sama.

„Nechtěla jsem svého přítele zdiskreditovat.“ Isa nehnula brvou. Ani se nepokusila uchopit siláka za ruku, hodit po něm sladkým úsměvem či jinak dokázat, že patří k sobě.

Strážmistr zklamaně dopsal posledních pár řádků, zaklapl notes. „Když je to tak... ale raději neopouštějte město...“

S „nebudeme vás už dále obtěžovat,“ se oba dva vzdálili.

„Děkuji,“ řekla nezřetelně.

Stiskl jí rameno. Po chvíli vzájemného mlčení: „Zabilas ho?“

Odvrátila pohled. „A ty?“

Krátce, štěkavě se zasmál.

* * *

Vítejte v Jiném cirkuse, kde se vám mohou splnit všechny vaše sny. Cukrová vata, pytlíčky se štěstím, zábava, podívaná, kouzla, napětí.

Všechno, co jste kdy chtěli vidět, co jste chtěli zažít...

Všechny odpovědi, které jste chtěli znát...

V ředitelově voze visí na zdi zrcadlo. Říká se o něm, že je kouzelné.

Odkrývá skutečnou pravdu o bytostech, kteří v Cirkusu a pro Cirkus žijí.

Jen vstupte, vstupte, moji milí!

A položte si přitom otázku: „Jsou ty skutečné stvoření opravdu bezpečně zavřené v klecích?“

* * *

Policisté neúnavně šmejdili po sebemenších tajemstvích, rozčilení z toho, že se s nimi nikdo nechce bavit.

„Všechny je nechám zavřít. Všechny!“ rozčiloval se policejní šéf. „Za úmyslné maření vyšetřování zločinu. Přišijte jim spoluvinu!“

„Na žádném z nožů nejsou její otisky.“

„Mohla je setřít.“

„Zůstaly tam toho vrhače.“

„Mohla mít rukavice. Ta holka je chytrá.“

Chvilé mlčení. Isa byla opravdu velmi chytrá. Nenechala se nijak nachytat. *Ale že by si s ním špinila ruce...*

„Nemusela ho zabít sama... mohla na něho někoho poslat...“

„Toho svalovce.“

„Prověřte ho.“

„Nic.“

„To je divný. Při jeho velikosti...“

„Sledovat,“ řekli jako jeden muž.

„Co dělají?“

„Cukrujou.“

„Ta ledová čubka?“

„Ona ne. Ale chlapi po ní jedou jak slepice po flusu. Udělali by, co jí na očích viděj...“

„Tak femme fatale...“

Zamysleli se.

„On taky nemusí bejt jedinej, kdo jí zobe z ruky...“

„Přesně. Nemám rád klauny. Pořád se škleběj a nikdá nedaj najevo, co si vo člověku myslej.“

* * *

Policajti. Jsou jako krysy. Množej se a roznášej mor. Když se zakousnou, nepustěj.

Strkaj svý frňáky tam, kam nemaj. Jsou podezřívavý.

Myslej si, že jim patří celej svět.

Nemaj kapku úcty. Vypťávaj se.

A možná na to už brzo přijdou...

* * *

Další kolo vyptávání se. Přestože cirkusáci nijak zvlášť nespolečně pracovali, postupně vyšlo najevo, že domteur Carlos obchodoval s kradeným zbožím a čas od času převezl něco přes hranice.

Poslední akce se mu nepovedla a on se nutně potřeboval finančně zahojit.

„Jó, mafie má dlouhý prsty...“

Chcete říct, že jeho smrt mohla mít i jiné příčiny?

„No jestli!“

Neznáte náhodou jeho kumpány?

„S takovou holotou se nekamarádím!“

Šli si to ověřit.

Paní, nevíte ještě něco – cokoliv – co by nám mohlo pomoci?

„Políčeno na něj nemuseli mít jenom mafiáni. A cirkusáci,“ Edna se záhadně usmála a prsty prohrábla své bílé vlasy.

Kdo tedy?

„Veliký fešák Carlos... vážně na to nepřijdete sami?“

Takže rozčilený otec, bratr nebo manžel...

Nebo jich bylo víc?

Ale jak by věděli o tom noži? Nebo měli vlastní?

* * *

„To je jak vod Agáty Christie! Všichni měli motiv...“

„A nikdo na nikoho nic konkrétního neřekne.“

„Ledová čubka by nepoznala emoce, ani kdyby před ní tancovaly – a tohle byl jasnej projev vzteku; svalovec je jak přerostlý přátelský bernardýn – jen začít slintat...“ znovu začali vylučovat možné viníky.

„Šéfe, žádný mafiáni prej nepřekročili hranice... Co dál?“

„Zeptejte se tý báby! Ta ví vo všem.“

Edna se ukázala být hotovou studnicí informací...

„Nejsou náhodou v okolí registrovány to... nějaký krádeže? Jako větší?“ vyzvíдалa na nich, místo aby odpověděla na otázku.

Ano. Jak jste na to přišla?

„Inu, kdo chce s psy výt... Nějak se přece napakovat musel...“

Takže ne dcerčina pošpiněná pověst, ale vyloupený dům...

„Proč jste nic neoznámili úřadům?“ divili se muži zákona. „To je napomáhání v zločinu.“

„No víte, my lidi vod cirkusu držíme spolu,“ biletářka se na policisty usmála a to bylo znamení.

Obr s vodníkem zaútočili zezadu.

Samsonova velká dlaň dopadla na zátylek prvního, zatímco klaun zaškrtil rybářskou sítí zbylého muže zákona.

Nakonec by na to stejně přišli. Zkazili by život nevinnému...

Takhle řeknem, že je nošení uniformy jednoduše přestalo bavit. Sem vůbec nedorazili, šéfi.

Důkazy? Jaký důkazy?

Ne my, to vy na stanici v tom máte pěkněj bordel...

Nakonec přišel vhod i ten Carlosův dranzírák.

„Mládeži, kdo chce jitričku?“ Edna si slízla krvavou kapku ze rtů.

„Kazí to plet,“ Isa zavrtěla hlavou.

„Prosim tě, ty se něčeho takovýho bát nemusíš...“

„Má matka vždycky říkala...“ Isa se zarazila.

„Předně, tvá matinka se nikdy nepřenesla přes to, že ti pod sukněma něco přebejvá,“ Edna nad tím mávla rukou. „Samsone?“ zalovila v hrnci.

Znejistělý silák sám sebe přesvědčoval, že jenom špatně slyšel a nic než svůj náhlý citový zmatek nevnímal.

„Terri?“ bába se otočila k pobledlé dívčině.

„Vrátěj mě domů?“

„Ne, zlatíčko.“

„Nikdo mi nebude říkat, že si pro mě naši přijdou! Nikdo!“

„Dej si kus srdíčka, srdíčko...“ bába ji uznale popleskala po ruce.

Vítejte v Monstruoz cirkuse, kde věci opravdu nejsou takové, jaké se zdají...

Mor na vás!

„Letí!“ zahrnelo z južnej veže a muži sa kryli za štíty. Krupobitie drobných kamienkov im už nenaháňalo strach. Dokonca ani dunivý náraz, ktorý po krupobití nasledoval, nebol tým, čoho sa vojaci báli.

Časť cimburia sa po náraze strely z trebuchetu rozdrobila ako suchý chlieb a so špl'achotom sa zrútila do priekopy. Ten najdesivejší zvuk prišiel až teraz. Krik padajúcich mužov. Každý z obrancov pevnosti sa najviac desil toho, že ten krik bude počuť zo svojho hrdla.

Vo svetle ohňov v nepriateľskom tábore bolo aj napriek nočnej temnote vidieť rozložené trebuchety a mangonely. Tmavé bodky pobehovali okolo nich a pripravovali strelivo, iné stáli bez pohybu v dokonalých formáciách. Nedalo sa ani len odhadnúť, koľko mužov oblieha hrad, v lesoch za hranicami mohli byť celé oddiely bez toho, aby o tom obrancovia vedeli.

„Na miesta!“ znel veliteľov hlas a muži sa rameno vedľa ramena zoradili za cimburím, nechávajúc otvorený priestor na mieste, kde chýbalo murivo. Dobývacie veže boli už takmer pri nich. Niekoľko okamihov a začne sa boj muža proti mužovi. Obrancovia hradu pod Teretskou vlajkou nervózne prešľapovali.

Krupobitie ustalo. Trebuchety nenabíjali ďalšiu salvu, jediný zvuk na bojisku bol kovový škripot kolies veží. Nepříjemný, prenikavý a hrozivo pravidelný.

„Ovce na porážku...“ zašepkal niektorý z mužov. Jeho druhovia prerývane dýchali.

„Nedovoľte im vkročiť na hradby! Bojujeme do posledného!“ reval veliteľ, očividne sa však bál, že mu v strede povelu zlyhá hlas.

Tenik, muž stojaci priamo pred jedným z dvoch valiacich sa kolosov, si jazykom skontroloval zuby. Zatiaľ chýbal len jeden. Pri pohybe jazykom však znovu zacítil pachuť popola, krvi a kovu. Chuť vojny. Pokúsil sa odpl'ut' si, ale slina sa len lenivo natiahla z jeho úst a zavesila sa mu na krčný chránič. Nedokázal nemyslieť na to, čo má prísť. V hlave sa mu mimovoľne odohrával celý život. Veľmi krátke a nezáživné predstavenie. Nevedel, čo má robiť, vedel len, že nechce zomrieť. Možno tiež tušil, že ak budú so súperom bojovať o každý kus cimburia, budú v nevýhode. Chrbtami budú brániť v strel'be lukostrelcom, nastúpeným na nádvorí. Navyše pôjde o rovný boj, v ktorom ich podlomená morálka bude znamenať prehru.

Nový zvuk prehlušil škripot kolies, blčanie faklí, aj treskot horiacich nádob s olejom, ktoré niektorí vojaci ešte stále zúfalo vrhali na masívne kolosy, blížiacie sa ku hradbám. Zborový spev stoviek hrdiel rezonoval oboma drevenými konštrukciami. Dral sa odkiaľsi z hĺbky a ak by to bolo

možné, Tenik by prisahal, že hlasy prichádzajú spod zeme. Len máloktoľ vojak pri tom zvuku neprestúpil z nohy na nohu. Ešte menej bolo takých, ktorým sa neroztriasli ruky. Spievajúce veže boli prinajmenšom o desať stôp vyššie ako hradby a na prednej strane mali dva tucty krytých otvorov, skrývajúcich smrtiace balisty. Nepriateľský generál rozhodne nepatril medzi hlupákov. S minimálnymi stratami sa mu podarilo vytvoriť premostenie priekopy a umožnil tak obom vežiam dostať sa až na dotyk ku hradbám.

„*Nebyť moru, Garhad by mal velenie a tieto veci by sa nikdy nedostali tak blízko,*“ premietal Tenik v hlave. Kvôli tomu istému moru bola posádka Hardu-Bassetskej pevnosti zredukovaná takmer na polovicu.

Mohla to tiež byť práca nepriateľa. Otráviť vodu v studni, počkať, kým sa jed rozšíri a zapôsobí. Pripraviť armádu a dotiahnuť k oslabenému cieľu. Bohafský generál rozhodne nebol hlúpy. A Tenik nepoznal ani jeho meno.

Bolo však nepodstatné, pretože o malý okamih sa všetko začne a zrejme aj všetko skončí. Najprv náraz „brány“ na cimburie, rev nepriateľa a prvá salva šípok z kuší. Drnčanie tetív a dupot nôh v kovových topánkach. Až potom rynnávanie zbraní. Toho sa však zrejme nedežije. Má príkaz brániť každý kus cimburia a je v prvej línii. Ak ho nezrazí náraz „brány“, urobí to prvá salva. Jeho štít už dávno nebol dostatočnou ochranou. Najmenej tucet striel už prešlo skrz, zastavujúc sa zrejme len vďaka čistému šťastiu. Možno vďaka remeselnej zručnosti majstra, ktorý ho vyrobil. Čokoľvek to bolo, Tenik bol vďačný. Tentoraz však štít nepomôže. Zhlboka sa nadýchol a zmieril sa s osudom.

„Čo má prísť,
s tým sa pobijem,
kalich trpkosti,

do dna vypijem,“ zarecitoval polohlasne a vydýchol. Príbeh jeho života sa zastavil. Možno nebol najlepším šermiarom, možno nebol geniálnym taktikom, ale poznal svojich priateľov. Poznal Garhada. Dokonca dosť dobre na to, aby vedel, čo by na jeho mieste urobil on. Veci v jeho hlave dostali zmysel. Vykročil z radu a prebehol okolo prekvapených druhov. Schody na južnú vežu bral po dvoch.

„Vojak! Čo si myslíš, že ro...“

Tenik udrel tak rýchlo a s takou silou, že mužovi nepomohla ani zdobená prilba. Veliteľova osobná stráž tasila. Tenik sa však neunúval reagovať na ich gesto. Vyskočil na vnútorné cimburie a zvolal:

„Vojaci Teretského dvojkríža! Bratia!“

V tom okamihu sa všetky oči upreli na muža, balansujúceho na vnútornom opevnení južnej veže.

„Ja nie som pripravený dnes umrieť!“

Nikto nereagoval. Ani veliteľova osobná stráž. Stáli tam, zbrane tasené, ale bez povelu od veliteľa očividne nevedeli čo robiť. A ich veliteľ nevyzeral, že by sa mal prebrať z bezvedomia.

„Vy snád áno!? Nečaká vás doma žena? Dieťa? Priateľ? Rodina?“

Približujúce sa veže boli odrazu len akousi vzdialenou hrozbou.

„Garhad by nedovolil, aby sa tí psi dostali tak blízko,“ pokračoval Tenik, keď sa uistil, že má pozornosť všetkých vojakov. „A náš nový veliteľ očividne nie je schopný vydať rozkaz, ktorý by nepáchol latrínou. Práve teraz nie je schopný vydať žiaden rozkaz! A to je dobre!“ uzavrel s prikývnutím. „Garhad by prikázal mužom na hradbách ustúpiť, keď spadnú brány veží. Vedel by, že bojovať na dvoch stranách nepriateľa a nedovoliť mu vystúpiť v plnom počte by bolo oveľa...“ zasekol sa. Nebol zvyknutý hovoriť pred veľkým obecnstvom. A teraz sa do neho zabáralo niekoľko stoviek očí. Preglgol a pokračoval.

„Oveľa lepšie. Naši lukostrelci budú môcť strieľať a ušetriť nám prácu,“ chladivý strach sa vytrácal. Nahrádzalo ho odhodlanie. „Ušetriť nám prácu so zabíjaním! Pretože ja sa nebudem prizerať, ako nejaký cudzí bastard kráča po mojej krajine so železom a ohňom v rukách! Do boja

bratia! Do boja a do nich!“

Veže sa dotkli hradieb. Tenik sa popri mužoch rozbehol na svoje miesto. Ak mala mať jeho reč akýkoľvek efekt, musel bojovať v prvých líniiach. Nesmel dať mužom pocítiť, že to urobil preto, aby sa vyhol boju tvárou v tvár nepriateľovi, aj keď to bolo jeho najvrúcnejšou prosbou. Najmä, keď smrť na bojisku zrejme nebude ani zďaleka taká rýchla ako smrť v rukách nepriateľa. Katovo ostrie by mu nedalo veľa času na pozemské utrpenie.

Keď bol dvadsať krokov od miesta, na ktorom mal stáť, brány spadli. Pod ich váhou popraskalo cimburie a z útrobov veže vyletela salva šípok a šípov, spolu so spevom, ktorý už nemalo čo skresľovať. Tenik vyskočil na cimburie.

„Prežil som prvú salvu,“ zaznelo mu v hlave. Zrýchli tempo a preskakoval medzery medzi jednotlivými zubmi hradieb. Nepočítal kroky, nepremýšľal nad taktikou, zbavil sa polámaného štítu a skočil priamo v ústrety vybiehajúcim nepriateľom.

„Mor na vás!“ zreval vo vzduchu. Prvého muža, ktorý sa dotkol teretských hradieb, zrazil priamo k zemi. Vojak nestihol ani len dvihnúť zbraň na obranu. Jeho spev prerušilo hrozivé praskanie a vrzganie kostí.

„Čakali ste baránkov!?“

S pološialeným výrazom v tvári metal zbraňou, tentoraz však presekol len násadu krátkej kopije a stratil rovnováhu. Vojak so zlomenou zbraňou bodol, precízne vedený útok by zrejme prebodol aj divé prasa. Niektorý z teretských obrancov bol však rýchlejší. Čepeľou odklonil bodnutie a prešiel do protiútok. A nebol sám. Masa na hradbách sa s hukotom dala do pohybu. Z oboch strán udrela na nepriateľa pri oboch vežiach a tlačila ho chrbtom na svojich druhov. Spolu s vojakmi sa v dunivom strete zrazili aj ich hlasy. Spev a krik. Pieseň útočníkov letela ako kováčske kladivo, krik obrancov však odolal ľahšie ako masívna nákova. Iskry a krv. Na malom kúsku hradieb celý svet zošalel.

„Vitajte v pekle! Odtiaľto niet návratu!“ reval ktosi z druhej skupiny teretských obrancov, ktorých od Tenika oddeľovali rady nepriateľov. Tenik očividne nebol jediný s chuťou žiť.

„Pál! Strieľajte! Na čo čakáte?!“ rozkričal sa a pokúšal sa predať dopredu. Postupujúci vojaci ho totiž tlačili za seba a on sa tak dostal na niekoľko krokov od bojiska. Povel k streľbe však kričať nemusel. Lukostrelci posielali do odkrytých vojakov už tretiu salvu.

„Olej! Prineste olej! Nech si zatancujú, bastardi!“ kričal vojak vedľa Tenika a reflexívne sa kryl pred útokom na tvár. Príliš pomaly, príliš neobratne. Palcát mu rozdrvil hlavu z pravej strany a odfkal Tenikovu tvár. Jeho povel však niekto vyplnil. Dva krčahy oleja dopadli do radov nepriateľa a Tenik sa chopil fagle. V okamihu zem, na ktorej útočníci stáli, pohltili plamene. Morálka sa veľmi rýchlo presúvala na stranu obrancov. Druhá veža na tom bola rovnako. Vojaci bojovali zúriivo, odhodlane a neúnavne. Nedovoľovali nepriateľovi roztvoriť boj a využiť svoje počty. Nastúpení lukostrelci plnili svoju úlohu zodpovedne, desiatky tiel zdobili operené konce šípov a trčiace hroty. Niekoľko ďalších sa už kopilo pod opevnením na nádvorí.

„Žeňte ich a spáľte im tie veže!“ kričali muži z nádvoría takmer zborovo. Boj sťažovala všadeprítomná krv a horiaci olej. Každý krok mohol byť zradný a skončiť dlhým pádom na nádvorí. Muži, ktorí nebojovali, zhadzovali z hradieb telá, aby sa ich priatelia pri manévrovaní nepotkli. Tenik stál v druhom rade, netušil, kam sa podel jeho meč, netušil, kto mu vtisol do ruky krátku píku. Nepotreboval to vedieť, zúriivo bodal spoza hradby tiel a každým bodnutím sa žltozelené farby útočníkov dopĺňali o červenú.

„Bite ich! Do priekopy s...“

Bojisko osvetlil výbuch, tlaková vlna zmietla niekoľko mužov z hradieb. Tí, čo zostali, sa neudržali na nohách. Všetky zvuky nahradilo monotónne hučanie a padajúce drevené trosky dopadali na zem v komickom tichu. Tenik sa pokúsil dvihnúť na ruky, v pravej však nemal cit. Dvihol len hlavu a poobzeral sa. Druhá veža chýbala.

„Všetci dolu!“ kričal, nikto ho však nepočúval. Boj sa začínal nanovo. Bez rinčania zbraní, bez pokrikov. V dunivom tichu sa znovu stretli obe strany. Obrancovia sa nezaoberali tým, čo

prerušilo boj. Zaujímalo ich, čo ho ukončí. V drvivom strete sa zrazili so zoradeným nepriateľom na vežovej bráne.

„Von z veže! Vybuchne!“ kričal Tenik, ale nepočul ani vlastné slová. Ako by ho potom mohli počuť ostatní. Nemal dosť sily na to, aby sa stiahol do bezpečia, nedokázal sa ani postaviť na vlastné nohy. Prevalil sa na bruchu a pravou rukou si prikryl ucho. Výbuch však neprišiel.

Ťahavé zvuky prehlušované pulzujúcim pískaním zaplňali celý priestor vo vnútri jeho hlavy. Sotva rozoznával prítomnosť nejakého svetelného zdroja. Oči nedokázali zaostriť, v ústach mal stále pachť krvi. Pri každom nádychu cítil spálené mäso... Ľudské mäso. Každý pohyb mu zarezával putá hlbšie do zápästí a namáhal už tak dosť ubolené ramená. Napriek dezorientácii vedel, že visí za ruky. A práve tá dezorientácia bola na celej situácii najhoršia. Netušil čo to hučí, netušil prečo je zviazaný a už vôbec netušil ako sa dostal na miesto, na ktorom práve bol. Zrejme stratil vedomie krátko po výbuchu na hradbách.

Hukot sa postupne formoval do škrekov, škreky do kriku a krik do slov. A prvé slovo, ktoré zachytil, ho okamžite prebralo.

„... vlastizrada!“

Pokúsil sa žmurkaním zaostriť.

„Už sa prebral...“ komentoval situáciu preskakujúci hlas. Rozhodne to nebol ten istý, ktorý vyslovil to desivé slovo.

„Prečítajte mu rozsudok a vykonajte rozkaz!“ ozval sa prvý hlas a Tenik sa úplne prebral. Už vedel, že ho držia jeho vlastní. Vedel, že pokus o prerazenie sánky veliacemu dôstojníkovi nebude dobrý nápad, ale v tom momente nad následkami neuvažoval.

„Nie...“

„Ako to myslíte, že nie?“

Rozhovor oboch hlasov nedával zmysel. Prvý určite patril veliteľovi Neahovi. Druhý nedokázal zaradiť.

„Ak vykonám rozkaz, muži ma roznesú po nádvorí...“

„Ak nevykonáš rozkaz, roznesie ťa vojenský súd! Po celej krajine!“

Tenik cítil na tvári niekoľko kvapiek. Veliteľ prskal. Vždy prskal, keď bol v amoku.

Hlučný boľavý zvuk prerušil Neahov krik. Nasledoval dupot niekoľkých nôh a ostrá výmena názorov. Na Tenikove uši príliš hlasná. Náhle zvýšenie hluku mu znovu vyradilo schopnosť triediť jednotlivé zvuky. Oči začali pomaly zaostrovať. V kobke bolo asi dvadsať mužov. Predtým, ako zaostril na tváre, jeden z nich priskočil k nemu a švihol mečom.

„Zatlačil? Ako to myslíte?“

„Pane,“ vojak s previazaným ramenom v obhorenej žlto-zelenej uniforme sa znovu vystrel, „nepriateľ bol plne pripravený na boj. Neustupoval, nebál sa. Zrazili sme sa s nimi, ale na tých ich prekliatych hradbách sme boli ako na zabíjačke. Tlačili nás z oboch strán, muži narážali chrbtami na seba. A z nádvorja sa sypala jedna salva za druhou. Keď naši odpálili prvú vežu, Korhaz zavelil na ústup. Nepriateľ nám však nedovolil zapáliť sudy. Hnali nás až von. Ako šialení...“

„Rozumiem,“ prikývol bohafský generál a oprel sa hánkami o stôl. „veža stále stojí, využijeme to,“ pri posledných slovách sa obrátil na vojaka pri vchode a ten zrazil päty. Kov zazvonil a muž sa uklonil.

„Pane?“ hlas mal zvučný a pevný. Ako stvorený na kričanie povelov uprostred bojovej vravy.

„Rytier Maerrad,“ začal generál a sám pre seba prikyvoval, akoby si schvaľoval

nasledujúce slová. „Vezmite polkrídlo mužov a pripravte sa vyraziť. Keď zaznejú výbuchy, chcem, aby ste sa dostali na hradby a udržali ich.“

„Rozkaz,“ prikývol rytier a znovu zazvonil pätami. Nepýtal sa, aké výbuchy. Mal plniť rozkazy a nie pýtať sa otázky.

„Kapitán Fallan,“ generál ani len nepohol hlavou. Hovoril priamo pred seba, napriek tomu, že muž, ktorý tentoraz zrazil opätky, stál priamo za ním. „Zasypte tú pevnosť z trebuchetov. Kým nevydám iný rozkaz, chcem aby sa im na nádvorí kopili naše kamene.“

Prikývnutie a zazvonenie.

„Kapitán Ji.“

Tentoraz nič nezazvonilo. Vojak ktorý predstúpil mal na sebe vysoké jazdecké čižmy a jediné brnenie bola krúžková košeľa a chrániče predlaktí. „Pripravte tretinu mužov. Chcem ich mať v pohotovosti, zoradených a pripravených vyraziť.“

Generál ešte stále hľadel priamo pred seba.

„Nejakým zázrakom prežili,“ zavrtel hlavou a prešiel si jazykom po predných zuboch. „Všetko dnešné šťastie si už teda minuli...“

Tenik ešte stále nechápal, čo sa deje. Muži stojaci okolo neho neustále hovorili jeden cez druhého, hádali sa, občas vyťahovali zbrane z puzdier, najčastejšie však pľuli. Celá scéna vyzerala prinajmenšom komicky. Vojaci z obliehanej pevnosti stoja na nádvorí, doslova po kolená v krvi a hádajú sa. Nie s nepriateľom, ale medzi sebou.

Pošúchal si ubolené zápästia a odretý bok a neubránil sa úškrnu. Vojak, ktorý mu rozsekol putá kým visel, jemne pozabudol na to, že Tenik ani pri najlepšej vôli nedočiahne na podlahu. Oslobodený väzeň sa tak okamžite zosypal na zem a neprijemne si narazil bedrá.

Sluch sa mu pomaly vracal, jeho uši si z neho však zrejme uťahovali. Prisahal by, že ho vojaci oslovujú „veliteľ“.

„... by sme neubránili ani hovno!“ znelo z úst Cravisa, zrejme najstaršieho muža v pevnosti. „Povedal nám, aby sme sa otvorili a dostatočne nás nasral na to, aby sme nestáli jak panáci. Spravil to, čo by mal robiť veliteľ. A ty si robil čo? Reval si na nás, aby sme stáli a skapíňali. On kričal, aby sme žili.“

„On nekričal, on skuvíňal. Toto je vzbuera a ty budeš visieť ako prvý!“ prskal Neah. Niekoľko mužov pred ním si utieralo tvár.

„Vzbuera by to bola, keby si si robil svoje povinnosti a my nie,“ odpovedal chladne Cravis.

„Stál som tam, s vami!“

„Hovno s nami...“ odušil niektorý z mužov spoza Cravisa. Podľa zbroje, jeden z dvoch osobných strážcov bývalého veliteľa. „Mladý bol vpredu. A ak som dobre videl, zložil prvého, ktorý sa vyrútil z tých veží. Ty si stál hentam na vežičke... teda... ležal...“ vojak dohovoral a prešiel za Cravisa. Jeho úškrn vytočil už tak červeného veliteľa kamsi za hranice možného.

„Napadol veliteľa! Za to bude visieť!“

„On je veliteľ. Ak napadol sám seba, je to jeho vec,“ odvrkol Cravis a svojim tónom ukončil akúkoľvek ďalšiu diskusiu. Na Neahovej strane zostali len dvaja muži. A aj tí teraz potichu prešli za Cravisa a Tenika.

Vtedy od severných hradieb zaznel výbuch a zo stien opadalo murivo. Tenik sa chytil za hlavu. Tlaková vlna sa mu opäť raz pokúsila vytlačiť mozog cez nos.

„Čo do...?!“

Niekoľko mužov sa podvedome prikrčilo, takmer všetci pozreli ku hradbám. Hliadkujúci muži napli tetivy a vypustili niekoľko prvých šípov. Tenik však mal pocit, že ani nevedia, na čo strieľajú.

„Muži na hradby...“ zašepkal ako vo sne.

„Počuli ste!“ zareval Cravis. „Na hradby! To bol rozkaz!“

Muži na nádvorí sa dali do pohybu. Hvízdajúci zvuk však upútal ich pozornosť. Dvihli hlavy a okamžite sa hodili k zemi. Mohutný kameň preletel ponad ich hlavy a zrovnal so zemou malú maštal’.

„Trebuchety!“ kričal ktosi z južnej hradby.

„Presun na severné hradby!“ reval Cravis. „Nepriateľ udrie z druhej strany!“

Vojaci brali tulce, olej a kopije. Plnili severné hradby v očakávaní nepriateľa. Kamene z trebuchetov lietali vzduchom a menili drevené budovy na hromadu triesok. Narážali do južných hradieb, niekoľko sa ich odrazilo od cimburia a brali so sebou murivo i mužov, ktorí zostali pre každý prípad na tej časti hradieb. Lietajúce kamene sa obliehacej veži ako zázrakom vyhýbali.

Bohafsý generál vyzeral spokojne. Jednotka pod velením rytiera Maerrada sa pod rúškom noci presúvala ku stojacej veži. Nepriateľ podľa očakávania sústredil mužov na náprotivnej hradbe, neočakával rovnaký útok v tú istú noc. Navyše sa spoliehal na svietiaci mesiac. Bohafsý vojaci však postupovali bez brnení, bez čohokoľvek, čo by mohlo vytvárať zradné odlesky. Ak počítal správne, boli už vo veži.

Položil fakľu na drevenú podlahu a z vrecka vytiahol kresadlo. Nechcel, aby si ho bohafsý lukostrelci pomýlili s poslom, alebo zvedom. Najväčšiu šancu prežiť má, ak pôjde so svetlom a priamo ku nepriateľskému táboru. Pevnosť je obkľúčená, prekĺznuť pomedzi hliadky by sa mu aj tak nepodarilo.

Preskočila iskra a suchý trúd zadymil. Naolejovaná fakľa vzbĺkla jasným plameňom a veliteľ dvihol hlavu. Z diery v podlahe sa k nemu vyhupol vojak. Odetý v ľahkom koženom brnení, prevažne v tmavých farbách. Len rameno mu zdobil žltó-zelený erb. Nevyzeral prekvapene, kresanie iskry muselo byť i napriek vrave v pevnosti počuť. Tasená čepeľ sa mihla vzduchom. Neah klesol na kolená, krv z preťatého hrdla nepríjemne hriala na hrudi. Posledné, čo videl, bola ďalšia trojica mužov vyliezajúca po rebríku a vojak v tmavom, ktorý sa zúfalo pokúšal zachytiť fakľu, kotúľajúcu sa do rohu veže ku dvom malým súdkom. Potom všetko stmavlo.

„Zastaviť paľbu!“ zavelil bohafsý generál. „Kapitán Ji, keď uvidíte signál, vyrazíte vpred. Prvé tri rady behom, zvyšok pri postupe šetrí sily. Do rána chcem mať vonkajší okruh pevnosti plne pod kontrolou.“

Kapitán Ji prikývol zareval niečo na svojich mužov. Reagovali zborovým zrazením mečov o štíty. Ako na povel odpovedala aj veža. S ohlušujúcim treskom sa rozletela na všetky strany, metajúc horiace úlomky do výšky.

„Pane?“ kapitán Ji nedokázal zakryť prekvapenie. „To...“

„Nie,“ zavrčal generál. „To nebol signál.“

„Ten sukin syn je o krok predo mnou!“ zvrštil čelo a päst’ou udrél do stola. Dokonalá replika pevnosti Hardu-Basset sa zachvela. Dve kruhové opevnenia chránili malý hrad v strede. Prístupová cesta sa kľukatila z juhu a smerovala ku desiatkam červených vlajočiek, znázorňujúcich pozície bohafskej armády. Severný svah bol neporovnateľne strmší, na niekoľkých miestach sa

prepadával a tvoril skalné steny. Oba vonkajšie kruhy hradieb boli posilnené niekoľkými vežami a samotný hrad mal zhora tvar elipsy. Po generálovom údere sa však jeho dve najvyššie veže zachveli.

Kapitán Ji neodpovedal. Nebol tu na odpovede. Podľa jeho vlastných slov tu bol na to, aby sa generál necítil ako hlupák, keď vedie svoje monológy.

„Urobil všetko presne tak, ako som predpokladal... Okrem tej veže. Bastard ma prinútil uveriť, že v ňom čítam.“

Druhý uder do stola. Niekoľko vlajočiek nevydržalo a popadalo na miniatúrne nádvorie. Kapitán Ji prestúpil z nohy na nohu. Nepovedal však ani jediné slovo.

„Chorý pes! Obetoval jediného muža, aby vzal päťdesiat. Bodaj by mu drôtená kefa cez črevá prešla, hajzlovi!“ dve nadýchnutia boli len chabým pokusom upokojiť sa.

„Čo je to za chlapa?“

Tentoraz to bola otázka na kapitána.

„Veliteľ posádky Garhad, štyridsaťšesť rokov, posledných päť bez povýšenia.“

„Jeden chlap nemôže mať toľko šťastia,“ zasyčal generál a snažil sa upokojiť. „Kde sa to v ňom berie?“ dodal šeptom. Na dlhší čas sa odmlčal a pozeral na pevnosť. Keď prehovoril, neunúval sa ani len pohnúť.

„Kapitán Fallan, kropte ich až do svitania. Za jednotku rytiera Maerrada. Ráno vydám nové rozkazy.“

Úsvit so sebou pritiahol mračná. Neprijemný, mrholivý dážď znižoval viditeľnosť a dral sa pod brnenia. V bohafskom tábore sa hýbali len posádky trebuchetov. Desiatky a desiatky kameňov lietali vzduchom a dorážali na popraskané hradby. Bohafský generál vyšiel zo stanu a potlačil zívanie. Jeho súper z pevnosti Hardu-Basset mu nedovolil zaspať. V hlave neustále premietal všetky svoje ťahy a reakcie súpera.

Dovolil mu dostať veže až k opevneniu, tváril sa ako neschopný veliteľ. Dokázal svojich mužov držať v beznádeji. Tie tváre na cimburí... Ich výrazy. To nemohla byť pretváрка. Prinútil ho uveriť, že boj je rozhodnutý. Bitka o hradby mala byť doslova len formalitou.

Ešte teraz musel zatínať zuby, keď na to myslel. Stojí proti géniovi, ktorý dokáže dokonale narábať s emóciami svojich vojakov. Behom krátkeho okamihu zmenil beznádej na skalopevné odhodlanie. Zlomil víťaznú náladu bohafskej armády ešte predtým, ako si ju začali užívať. Pred bitkou o hradby by jeho muži bez jediného slova bežali v ústrety hradbám a teraz sa im pri pohľade na pevnosť potili dlane. Rytier Maerrad bol mŕtvy a pokus o využitie domnejšej chyby bol kruto potrestaný.

Generál si z tváre utrel kvapky vody.

„Zastaviť paľbu!“ zvolal a vŕzgajúce ramená trebuchetov vrhli poslednú salvu. Kapitán Fallan sa na rozmočenej pôde doslova došmýkal ku generálovi.

„Pane,“ pozdravil svojho veliteľa zrazením piet.

„Ukončíte kropenie a urobte mi otvor, doobeda zlomíme vonkajší kruh, večer vnútorný.“

„Pane,“ znovu nasledovalo zazvonenie. Kapitán sa odšmýkal ku svojim posádkam a vydal niekoľko stručných rozkazov. Vojaci vymenili strelivo a znovu zamerali vrhacie zbrane. Bohafský generál sledoval ich prácu s rukami za chrbtom.

„Pripravte kušostrelcov, ľahkú pechotu a ľahkú jazdu. Ťažké zostanú v zálohe, kým nevyschne zem. Zoraďte sa na planine, prehovorím k mužom.“

Nastúpení kapitáni spoločne zazvonili päťami a kĺzavým behom sa vydali ku svojim oddielom.

„Prestali strieľať,“ zahlásil vojak z hradieb a Tenikom prešla vlna úľavy. Už hodnú chvíľu sa modlil, aby nepriateľovi došlo strelivo. Prechádzal sa po hradbách a povzbudzoval hliadkujúcich mužov. Na cimburí držal len minimálne posádky, väčšina vojakov oddychovala v bezpečí hradu. On sám veľa nenaspal. Cravis ho presvedčil, že ak ukáže čo i len náznak slabosti, muži, ktorí v neho veria, sa zosypú.

„Pane,“ pokračoval vojak po dlhšej odmlke, „čo sa bude diať teraz?“

„Zrejme zaútočia,“ odpovedal Tenik bez premýšľania, „buď postavili ďalšie veže, alebo skúsia urobiť diery do opevnenia.“

„Ako? Hradby doteraz odolávajú celkom...“

Ako na odpoveď, v nepriateľskom tábore znovu zadrnčali trebuchety.

„Letí!“ reval ktosi z južnej veže.

„Vojaci!“ zvolal generál a otočil koňa. „Muži bohafskí! Táto pevnosť je našou jedinou prekážkou v ceste na teretské planiny! Ak nás nepriateľ nezastaví tu, nepodari sa mu to nikde!“

Muži sa pomrveli. Ešte včera by reagovali pokrikom. Predstava rýchleho obsadenia pevnosti a bezbolestného postupu sa vytratila. Odplavila ju krv vojakov. Všetkých tých, ktorí padli v prvom boji o hradby.

„Bohovia,“ pokračoval generál a očami vyhľadával pohľady jednotlivých mužov, „Bohovia boli nepriateľovi naklonení! Ušetrili ho, zľutovali sa! Dobre, nech je tak...“ prikývol a vzpriamal sa v sedle. „My nepotrebujeme zľutovanie, nepotrebujeme pomoc bohov,“ postavil sa do strmeňov a jemne sklonil hlavu. Vyzeral tak mohutnejšie a majestátnejšie. „Odvaha, sila a chladná čepel! Neste tieto zbrane a po dnešnom dni si i bohovia budú s úctou šepkať vaše mená! Mená víťazov!“

Muži odpovedali pokrikom. Generál tasil zbraň a kapitán Fallan pochopil signál. Ramená trebuchetov zavízgali.

„Žiadne šťastie im nepomôže v tejto bitke! Pretože my, vojaci Bohafského kniežatstva si vytvárame vlastné! Pevnejšie a ostrejšie ako ktorékoľvek iné!“

Muži zaburácali. Pevnosť tiež. Séria výbuchov predchádzala zvuku triešteného kameňa a padajúcich trosiek.

„Dnes padne pevnosť Hardu-Basset, zajtra celý Teret!“

Vojakom sa vracala odvaha. Ich pokrik mohol hravo súperiť s ohlušujúcimi výbuchmi.

„Vpred! Do boja!“ zavelil generál a čepelou ukázal na dymiacu diery v južnom opevnení pevnosti.

„Poplach!“ kričal Tenik, až ho samotný zvuk derúci sa z jeho hrdla bolel. „Muži na miesta!“

Päťdesiat mužov sa zoradilo na hradbách a okolo nového otvoru. Prach sa ešte stále neusadil a na zem dopadali drevené trosky.

„Privedte všetkých mužov z pevnosti!“ dralo sa Tenikovi z hrdla. Dvojica mužov sa rozbehla ku bránam druhého opevnenia. Tenik stál hradbách, necelých päťdesiat krokov od okraja diery. Muž, s ktorým sa ešte pred okamihom rozprával, zmizol spolu s murivom.

Mrholenie pomohlo prachu usadiť sa a otvorilo tak výhľad na pochodujúcu masu. Bohafskí vojaci napredovali v úhladných formáciách. Línie pechoty dopĺňali na oboch krídlach jazdci. Za nimi nasledovali kušostrelci v štyroch štvorcových skupinách. Mali prevahu najmenej osem ku jednému. Tenik však nikde nevidel ťažkoodencov.

Z pevnosti prúdili vojaci, niektorí si ešte v behu obliekali kusy brnenia. Vytvárali neforemnú líniu na ruinách preboreného opevnenia. Kopy kameňov našťastie znemožňovali priamy útok jazdy. Nepriateľská pechota sa k nim bude musieť vyštverat' po kameňoch a oni budú môcť bojovať vo výhodnom postavení na vrchu trosiek. Pri nepriateľskej presile to však zďaleka nemusí stačiť.

Tenik pohľadom hľadal Cravisa. Starší vojak k nemu stúpал po schodoch.

„Čo teraz?“ zašepkal Tenik.

„Ty si veliteľ...“

Cravis vyzeral bezradne.

„Môžeme sa stiahnuť do vnútorného opevnenia.“

„Rozbijú aj to...“

„Získame čas.“

„Stratíme odvahu.“

Tenik zaťal zuby. Cravis mal pravdu. Pohľadom počítal mužov. Dve stovky. Možno o niečo viac.

„Zadná línia a oddiel lukostrelcov!“ zavelil. „Presun na severné hradby!“

Muži sa zatvárali zmätene.

„Vidíte niekde ich ťažkú pechotu?!“ kričal Tenik. „Ak udrú zozadu, pobijú nás od chrbta!“

Muži neodvrávali. Vybratí vojaci sa vďačne behom presúvali na nové stanovisko.

„Pane,“ poklonil sa posol v sedle, „rozviedka hlási pohyb v pevnosti.“

Generál podvihol obočie, nespomalil však koňa. Posol sa k nemu pridala a vyrovnal tempo.

„Predpokladám, že hovoríme o niečom inom ako o prípravách na boj...“

„Pane, zvedovia hlásia pohyb jednotiek na severnej hradbe.“

„Čože?“

Posol neodpovedal. Zopakovanie hlásenia by generál mohol veľmi ľahko označiť za urážku.

„Koľko?“

„Zo svojich pozícií nedokážu určiť presný počet. Najmenej však tridsať mužov.“

„Najviac?“

„Sto.“

Generál prikývol a naznačil poslovi, že sa môže vzdialiť.

„Čo máš zase za lubom, ty bastard?“ zašepkal sám pre seba.

„Ako by zaútočili ťažkou pechotou zo severu?“ zvrátil obočie Cravis. „Ved' tadiaľ by ledva preliezla ľahká.“

„Vojaci útočiaci z veži mali pláty a šupinové zbroje,“ odpovedal Tenik, sám si však svojou úvahou nebol istý. „Teraz sa sem valia vojaci v kožených a krúžkových. Ťažká pechota niekde musí byť.“

„Ale ako by sa dostala cez previsy?“

„Mohli vymeniť zbroje...“

„Takže to, čo sa sem valí, môžu pokojne byť ťažkí...“

„Ja neviem!“ prerušil ho Tenik. „Netuším, ale ak sa mýlim, aspoň niekto prežije a bude môcť brániť druhý kruh.“

„Kapitán Vardet, zlúčte jednotky kušostrelcov s pechotou,“ povedal generál, ale neunúval sa skloniť ku pešiemu vojakovi. „Potrebujeme miešaný oddiel, ak nechceme, aby to skončilo ako posledná bitka na hradbách. Keď sa zrazíme s nepriateľom, chcem aby ste vy osobne obsadili hradbu a otvorili bránu. Jazda definitívne rozhodne a nedovolí im stiahnuť sa.“

Kapitán len prikývol, počas chôdze na takom rozmočenom povrchu by sa päty zrážali veľmi ťažko.

„Pane?“ spýtal sa, keď mal pocit, že muž na koni skončil. „Prečo neodpálime celú pevnosť?“

„Vieš, koľko stojí jeden taký sud?“

„Nie, pane.“

„Jazda sa zastavila! Pechota sa mieša!“ kričal lukostrellec z hradieb.

„Vojaci!“ zvolal Tenik a postavil sa do prednej línie. „Náš nepriateľ nepochopil našu lekciu! Zopakujme im ju ešte raz!“

Muži sa zasmiali.

„Ak ich udržíme tu a teraz, neverím, že nazbierajú dost' odvahy na tretí útok!“ dodal pokrikom a muži sa k nemu pridali. Tenik si oblízal pery a poriadne zovrel meč. Niektorí z prvej línie ho však potlačil dozadu.

„Čo do...“

„Veliteľ nestojí v prvej rade,“ odpovedal vojak. Druhý, stojaci vedľa neho ho posunul ešte ďalej.

„Ak zomrieš ty, zomrieme všetci,“ zazubil sa naňho spod helmy. „Nenecháme si ťa dosekať,“ dodal.

Dvesto krokov od zbroenej hradby sa bohafskí vojaci dali do behu. Ak by nešlo o útočiaceho nepriateľa, ten pohľad by mohol byť komický. Zástupy mužov sa totiž vpred pohybovali kľzavým behom. Obiehali a preskakovali popadané kamene i brvná a s divokým revom sa hnali vpred. Sutiny spomalili ich postup, masa tiel však vyzerala hrozivo. Sprška šípov zo zvyškov hradieb nemala takmer žiaden viditeľný efekt. Každého mŕtveho a raneného nahrádzal ďalší. Bohafský útok sa dal prirovnáť ku záplave.

Generál, stojaci na koni neďaleko bojiska, sám pre seba prikývol.

„Si na ťahu.“

Zvonenie zbraní a pokriky mužov zaplnili každý kút nádvorí. Spočiatku ťažili teretskí obrancovia z výhody ťažkých brnení a lukostrelcov postavených vysoko nad bojiskom. Kožené zbroje nepriateľa navyše nekládli svištiacim šípom takmer žiaden odpor.

Bohafskí útočníci však dokonale využívali pohyblivosť a s výdatnou pomocou ťažkých kuší vytvorili diery v teretskom postavení. Tridsaťčlenná jednotka prenikla otvorom v postavení a popri hradbách sa dostala ku schodom na cimburie. Kým sa dostali na dosah mečov od nastúpených lukostrelcov, zostávalo ich len dvadsať. Prinútili však strelcov tasiť zbrane a dvihli tak morálku svojim druhom na nádvorí. Spršky šípov už neprichádzali z oboch strán.

Kapitán Vardet sa vyhol oblúkovitému seknutiu a ráznym bodnutím prebodol súperovi rameno. Ohnal sa pravou rukou a chrbtom ruky ho zasiahol do tváre. Stačilo to na to, aby ho zrazil z hradieb. Vyrzil vpred a druhého lukostrelca sekol krížom na kľúčnu kosť. Zasiahol presne

v momente, kedy sa chystal vypustiť šíp. Letiaci projektil ho minul len o fúz a zabodol sa do vojaka za ním. Teretský lukostrelec a bohafský šermiar sa zrútili z hradieb takmer súčasne. Kapitán vtrhol do hlásky nad bránou a chopil sa kľuky.

Brána sa začala dvíhať.

„Žiaden protiútok?“ zamračil sa generál a pomrivil sa v sedle. „Žiaden manéver? Čo je s tebou priateľu? Došlo šťastie alebo nápady? Máš predsa ešte svoju zálohu,“ uškrnul sa a spokojne pozeral na rozbiehajúcu sa jazdu, smerujúcu hore cestou ku otvorenej pevnosti.

„Mor aby vás...! Zavrite bránu!“ kričal Tenik a len s vypätím všetkých síl odrazil oba útoky obojručného meča. Nejaký muž mu priskočil na pomoc a palcátom zrazil útočníka na kolená. Tenik dokončil jeho prácu pohotovým seknutím.

„Mladý, trúb na ústup!“ reval naňho vojak. Tenik s prekvapením zistil, že je to Cravis. Chýbala mu ľavá ruka, mal ju useknutú hneď pod laktom. Vojak si však zranenie pramálo všímal. Pohľad mal sklenený, akoby zasnený a farba sa mu vytrácala z tváre, ale stále vyzeral rovnako nebezpečne.

„Trúb!“ zopakoval a vtisol mu do rúk teretský roh.

Tenik sa zhlboka nadýchol a priložil naň pery. Hlasné trúbenie museli počuť aj obsluhy trebuchetov v nepriateľskom tábore.

„Ústup?“ zarazil sa generál. „Pobijeme vás od chrbta...“ dodal pre seba.

„Nejaké rozkazy pane?“ spýtal sa posol, ešte stále sediaci na koni vedľa veliteľa.

„Už nie, všetko ide podľa plánu.“

Posol spokojne prikývol a ďalej sa venoval konskej ohlávke. Generálov monológ si nevšímal.

„Že by som sa mýlil?“ pousmial sa generál a spokojne pokrútil hlavou. „Že by som nestál proti géniovi?“

Teretskí obrancovia ustupovali len veľmi pomaly. Roztvorili oblúk, podvedome však odmietali zlomiť formáciu a dať sa na ústup ku druhej bráne. Pri úteku by nemali proti ľahko odetým bohafským vojakom šancu, nedostali by sa ani na okraj sutín. Jednoducho by sa tak nechali posekať od chrbta.

Tenik zatrúbil znovu. Bohafská jednotka na hradbách už tlačila lukostrelcov na okraj zboreného opevnenia. Vtedy im do chrbtov udreli hvízdajúce šípy. Ťažko prehnutú formáciu s pokrikmi posilnili muži, ktorých Tenik pred chvíľkou prevelil na severné hradby. Píky a kopije si nachádzali cestičky pomedzi predné teretské línie a zhadzovali nepriateľov z dobytého vrchu sutín.

Čerstvý lukostrelecký oddiel veľmi rýchlo vyčistil hradby a vtrhol do hlásky. Brána spadla len niekoľko krokov pred prvým jazdcom.

Dovtedy bojujúci lukostrelci pozbierali svoje zbrane a desiatky šípov pokropili otáčajúce sa rady ľahkej jazdy. Ranené zvieratá sa dvíhali na zadné a zhadzovali vojakov zo sediel.

Prehnutá formácia na nádvorí dovolila veľkému množstvu nepriateľov natiect' na sutiny v snahe dostať sa na nádvorie. Stali sa tak až príliš ľahkým cieľom pre lukostrelcov z oboch strán.

Bohafskí vojaci pod krupobitím šípov a tlakom z príchodu posíl začali ustupovať. Erdžanie splašených koní a pokriky umierajúcich vojakov spoza hradieb im na odvahe rozhodne nepridali.

„Keď nie za nič iné, za toto tvoje načasovanie skapeš,“ pokrútil generál neveriacky hlavou. „Trúbate na ústup,“ precedil pomedzi zuby a otočil koňa. Prehral bitku, ale nechcel stratiť viac mužov ako bolo nutné.

V teretskej pevnosti nikto neoslavoval. Vyhrali bitku, vojna sa však ešte neskončila. S ustupujúcim hnevom a bojovým ošialom prichádzala beznádej. O chvíľku sa znovu rozozvučia trebuchety.

„Cravis!“ kričal Tenik a obzeral sa. V posledných momentoch boja sa mu starší vojak stratil v mase postupujúcich tiel. Teraz ležal opretý o jeden z masívnych kameňov.

„Muži!“ zavelil Tenik. „Odneste ranených do pevnosti. Na hradbách zostáva oddiel lukostrelcov.“

Muži reagovali bez pokriku. Pomáhali raneným, odnášali mŕtvych, dorážali bohafských. Tenik a akýsi vojak so šrámom na líci odniesli Cravisa.

„Čo bude teraz, pane?“ spýtal sa zjazvený, keď obviazal Cravisove rameno.

Tenik mlčal. Pozeral na staršieho vojaka a chcelo sa mu kričať. Chcelo sa mu plakať. Bojoval o holý život, nemal už ani priateľa, na ktorého by sa mohol obrátiť. Mal len svoj život. To všetko pre konflikt, ktorému nerozumel, kvôli vojne, o ktorej ani nevedel, kedy začala. A všetko z rúk generála, ktorého meno ani nepoznal.

„Teraz,“ povedal po chvíli, keď si už bol istý, že sa mu nezlomí hlas, „nanosíme zásoby a zbrane do vnútorného okruhu. Vonkajší neubránime.“

„Nemali by sme vyjednávať?“

Tenik odpoveď nepoznal a Cravis neotváral oči.

„Uvidíme...“

„Pripravte posla,“ zavelil generál a zoskočil z koňa. Pozostatky jeho útočných oddielov práve dorazili naspäť do tábora.

„Kapitán Ji,“ pokračoval generál. „Povediete vyjednávanie. Vezmete si päť mužov, ako sprievod. Ťažkoodencov.“

Kapitán Ji zrazil opäťky.

„Aké podmienky...“

„Neskončil som,“ umlčal ho generál. „Chcem, aby ste našich priateľov vzali do väzby.“ „Pane, to je proti...“

„Opakujem,“ zablýskal generál očami. „Neskončil som.“

Kapitán zmlkol.

„Neverím, že sa generál ukáže osobne. Pošle svojho najlepšieho muža. Chcem, aby ste ho zajali i s celou družinou.“

„Ak ich príde viac?“

„Nepríde. Protokol.“

„Protokol vraví aj o ...“

„A naše rozkazy vravia, že táto pevnosť musí padnúť.“

„Pane, prečo ju neobídeme?“

„Nemôžeme si nechať nepriateľa v tyle.“

„Dve, tri stovky? Možno menej. Čo spraví?“

„Pod velením tohto generála? Čokoľvek.“

Kapitán Ji prestúpil z nohy na nohu.

„Ak je taký dobrý, prečo stráži túto pevnosť?“

Generál otvoril ústa, ale neodpovedal. Nepoznal odpoveď. Mráz mu prebehol po chrbte. Zrejme najlepší taktik Teretu stráži jedinú pevnosť. Nemá dosť mužov, aby ju bránil dlhodobo, nemá podporu vrhacích zbraní.

„Pri krvi démonov...“ zašepkal generál.

„Pane?“ zarazil sa kapitán.

„Ten bastard nás tu má udržať. Máme mať pocit, že pevnosť je ľahký cieľ!“ generálovi prebehol mráz po chrbte. „Rozošlite rozvedku do okolitých lesov! Dvoch poslov pošlite domov! Niečo nie je v poriadku!“

„Vyjednávania teda...“

„Vyjednanie je presne to, čo urobíme. Ponúknete im voľný odchod z pevnosti. Podpíšete dohodu. Budete požadovať len vydanie veliteľa. Cez túto pevnosť musíme pochodovať do západu slnka.“

„Rozumiem.“

Zrazené päty zazvonili.

„Využite informáciu o ich poslovi, čítajte reakcie. Využite všetko a čokoľvek. Ak vyjednanie zlyhá, pokračujte s pôvodným plánom.“

Muž znovu zrazil päty a vysadol na koňa. Generál zatínal zuby.

„Kde je kapitán Fallan?“

Posol za generálom spravil krok dopredu a odkašľal si.

„Pri trebuchetoch, pane.“

„Zavolajte mi ho, okamžite.“

Generál intenzívne premýšľal. Ak kapitán Ji zlyhá, pevnosť musia zrovnať so zemou. Aj keby mal náklady na Gapské sudy hradiť z vlastného vrečka.

„Poslovia!“ kričal ktosi z hradieb. Tenik spal sotva hodinu. Vzal zo zeme meč a rukami si pošúchal tvár. Ešte stále na nich mal zaschnutú krv.

Na hradby dorazil v momente, kedy sa nepriateľskí poslovia so zástavou vyjednávačov zastavili. Šesť mužov na koňoch v ťažkých brneniach. Ak by bolo jasnejšie, ich pláty by sa na slnku ligotali. Neboli to radoví vojaci. Každý z nich bol zrejme šľachtic.

„Chcú vyjednávať,“ okomentoval očividné Tenik. „Konečne pochopili,“ dodal a pokúsil sa o úsmev. Netušil, ako v tom momente vyzeral. Rozhodne to však nebolo tak, ako by chcel.

„Ani jeden z nás vám nedovolí ísť tam,“ razantne protestoval vojak, ktorý Tenikovi pomáhal niesť Cravisa.

Tenik netušil, čo robiť. Ak by bol Cravis pri vedomí, poslal by jeho. Takto nevedel, čo by od svojho posla mohol čakať.

„Pôjdem ja, o tom nebudem diskutovať.“

„Nepriateľ netuší, kto nám teraz velí. Prečo by sme vás mali riskovať?“

„Ako teda bude vedieť, že som váš veliteľ?“

Muži stíchli.

„Je to nebezpečné, ale je to naša obrovská šanca dostať sa odtiaľto alebo získať čas. Náš

posol je už pár dní preč. Som si istý, že posily sú na ceste.“

Vojaci si niečo nesúhlasne mrmlali.

„Potrebujem mužov, ktorí pôjdu so mnou. Hlásí sa niekto?“

Každý vojak zdvihol ruku. Niektorí obe.

Cestou ku nepriateľským jazdcom sa muži za Tenikovým chrbtom nerozprávali o ničom inom, ako o geniálnom nápade nechať si rezervy na kľúčový moment bitky. Tenikovi chvíľku trvalo, kým si uvedomil, že tak nazývali jeho prevelenie jednotiek na severné hradby. Niektorí argumentovali tým, že ak by boli na dohľad od bojiska, zasiahli by určite skôr a nevystihli by ten správny moment. Veliteľ domnelých rezerv zomrel pri hnaní ustupujúcich bohafských jednotiek, a tak mohli len hádať, či bol s Tenikom dohodnutý, alebo šlo o jeho vlastnú iniciatívu. Väčšina sa ale prikláňala ku prvej verzii a trúbenie na ústup považovali za dohodnutý a dokonale načasovaný signál na útok.

Vojaci dorazili na miesto. Bohafská strana prikývla na pozdrav. Teretskí neodpovedali. Muž s generálskymi insígniami na bohafskej strane prehovoril.

„Ak opustíte pevnosť, zaručím vám voľný odchod do vašej domoviny.“

Hovoril priamo. Rovno k veci.

„Ako?“

„Spíšeme dohodu o ústupe. Podpíšu obe strany.“

Jeden z teretských vojakov nevydržal.

„A keď sa na ňu vyseriete?“

Tenik reagoval ostrým zahriaknutím.

„*Tento holobriadok nemôže byť ich veliteľ. A rozhodne to nie je najlepší muž!*“ zanádal v duchu kapitán Ji. „*Ak ich pobijem, alebo zatknem, nepriateľ nás vysmeje.*“

„Naše posily sú na ceste,“ odpovedal Tenik. „Váš ústup je otázkou dní.“

„Jossif Kamchad Bassei, teretský kráľovský posol, videl tak dvadsať zím. Jazdil na sivej kobyle, nosil tento prsteň,“ reagoval kapitán, prezlečený za generála jedným dychom. Z vrečka vytiahol prsteň so zeleným kamienkom.

Tenik sa nezmohol na slovo.

„Je v našej opatere,“ vysvetlil kapitán. „Žiadne posily neprídu. Nikto o útoku ešte nevie.“

Tenikovi muži zalapali po dychu.

„Opakujem podmienky, opustíte pevnosť a vydáte nám svojho veliteľa. Môžete tak varovať svoju krajinu.“

„Budeme bojovať,“ odpovedal Tenik. Jeho muži už nevyzerali tak rozhodne. S poslom na ceste mali nádej na posily. Bez neho len čakali na smrť.

„Bojovať sa nebude,“ zavrtil hlavou Ji. „Do západu slnka zrovnáme celú pevnosť so zemou. Tak ako vaše hradby. Zomriete všetci,“ dokončil Ji a otočil koňa. „Máte čas, kým sa najem. Potom spustíme paľbu. Po prvom výbuchu už nevyjednávame.“

„... poslal na vyjednávanie zberbu,“ pokračoval s hlášením Ji. „Neboli schopný argumentovať, dobre že nekotali. Muži prekrikovali svojho „veliteľa“. Nemalo zmysel zabíjať ich. Nakazili sa strachom. Ten sa teraz šíri pevnosťou. Najeme sa a počkáme na ich odpoveď.“

Generál si vypočul celé hlásenie. Zakázal si však tešiť sa. Jeho nepriateľ sa doteraz dokázal dostať aj z horších situácií. Pomaly v ňom prevládala chuť stretnúť sa so svojím súperom zoči-voči. Bez zbraní, bez nenávisti. Napiť sa a hovoriť. O vojne, taktike, manévroch... o živote. Mal toľko otázok a jeho súper sa zdal byť plný odpovedí.

„Mali by sme hlasovať!“ a „Musíme bojovať ďalej!“ boli najčastejšie pokriky vojakov na nádvorí. Časť mužov sa aj napriek informácii o poslovi odmietala vzdať nádeje. Až príliš často pri svojich hlasných obhajobách boja pozerali na Tenika. Ten stál mimo hlúčika a pozeral do neba. Ak by sa ho teraz niekto spýtal, ako vyzerá bezradnosť, nakreslil by seba. Nemal ani najmenšie tušenie, čo má robiť. Veril, že si vyberá medzi smrťou pod troskami pevnosti, alebo pod katovým mečom.

„Seman, zrejme si to nepochopil,“ zavrtil hlavou jeden z mužov, ktorí boli s Tenikom vyjednávať. „Bojovať sa nebude! Ne-bu-de!“ hláskoval a zúrivo pri tom gestikuloval. „Rozmetajú nás na kusy tým Zúriacim ohňom ako tie veže a presne tak, ako tieto hradby,“ kričal a kopal do kúskov muriva, ktoré sa váľali všade naokolo.

„Možno im došlo strelivo,“ opáčil ktorýsi z mužov, ale jeho poznámka nikomu nestála ani len za komentár.

„Posledné slovo má veliteľ,“ zavrtil hlavou Seman a pozrel na Tenika. Ten mal stále zaklonenú hlavu a hľadel do neba. Nemal dost' odvahy pozrieť sa Semanovi do očí. Nechcel vidieť tú nádej. Nechcel, aby on videl tú beznádej.

„Budeme hlasovať...“ prehovoril po dlhej chvíli. Snažil sa mať rozhodný a pevný hlas. Sám však počul, že neuspel. „Nemôžem nikoho z vás nútiť, aby obetoval svoj život. Len netuším, ako zaručíme, aby nás nepobili, keď opustíme pevnosť.“

„A keby sme počkali na noc a ušli severným svahom?“

„Noci sa nedočkáme,“ odpovedal zjazvený vojak a zavrtil hlavou. „Máme najviac hodinu, kým zavzrgajú trebuchety.“

„A potom asi hodinu, kým padnú hradby,“ doplnil ho muž, na ktorého Tenik nevidel.

„Ešte stále môžu klamať. Možno už žiaden Zúriaci oheň nemajú.“

„Zvolajte mužov, budeme hlasovať,“ zopakoval svoj pôvodný povel Tenik. Jeho vlastný hlas mu znel cudzo. Vedel, ako budú muži hlasovať. A vedel, že to znamená jeho smrť.

„Kto je za opustenie pevnosti a podpísanie zmluvy?“ spýtal sa pokrikom Tenik, pretože tú otázku už nechcel opakovať štvrtý krát. Nikto z mužov, ktorí s ním boli vyjednávať sa nezmienil o tom, že budú musieť vydať jeho ako ich veliteľa. Jeho sa voľný priechod netýkal, muži o tom však mlčali, tak mlčal aj on. Ešte stále si nahováral, že muži budú stáť za ním.

Prvá zdvihnutá ruka ho zabořila ako nôž vrazený do chrbta. Nasledovala druhá a osem ďalších. Postupne sa pridávali ďalšie a ďalšie a ani jedna nebolela čo i len o trochu menej. Nemusel počítat' vojakov. Väčšina bola za.

Na planine pred pevnosťou stáli zoradené obe armády. Špinaví a zúbožení teretskí obrancovia ostro kontrastovali s uhladenými a čistými vojakmi z bohafského tábora. Krvavé fláky proti lesknúcim sa brneniam. Zbrane všetkého druhu pozbierané od mŕtvych druhov i nepriateľov proti predpísanej výzbroji. Najjasnejším rozdielom však boli oči mužov na oboch stranách. V očiach obrancov sa zračila beznádej, útočníci boli, jemne povedané, zmätení. Prehrali bitku a teraz si diktujú podmienky. Ich súper, ktorý sa úspešne ubránil, teraz podpisuje kapituláciu.

„Zmluvu podpisuje veliteľ,“ povedal Ji a na pripravený stolík v strede planiny položil listinu, husie pero a nádobku s atramentom. Nastúpení teretskí muži zborovo pozreli na Tenika.

Vystúpil z radu s pohľadom upretým na kus pergamenu.

„Opakujem,“ zvýšil kapitán Ji hlas, „Zmluvu podpisuje veliteľ Garhad. Nikto iný.“

Tenika zamrazilo.

„Veliteľ Garhad je mŕtvy,“ odpovedal. Muži súhlasne prikývli a niečo zahundrali.

„Kto teda velil pevnosti?“ opáčil kapitán.

„Ja,“ odpovedal Tenik a jeho hlas sa mierne zachvel.

„Ty?“ pobavene sa zasmial Ji. „Ty nerozoznáš jazdecký oštep od píky.“

„Nemám dôvod vám klamať.“

„Dojímavá vernosť ku veliteľovi a svojim druhom,“ zavrčal Ji a prezrel si nastúpených mužov. „Ak sa váš veliteľ neukáže do desiatich úderov srdca, dám vás popraviť všetkých!“

Teretskí nervózne prešľapovali z nohy na nohu. Niekoľkí sa odvážili pokrikom ozvať, všetci však nespúšťali zrak z Tenika a aj naďalej tvrdili, že on je ich veliteľom.

Ji ich pokrikom umlčal a z konca radu veľmi namáhavo vykročil Cravis. Ledva stál na nohách, pleť mal bledú, ako by v ňom už nezostávala žiadna krv. Pozeral kamsi pred seba a predtým, ako prehovoril, odhodil barlu a hrdo sa vystrel.

„Ja... Ja som veliteľ tejto pevnosti...“ povedal polohlasne. Na viac nemal síl.

Kapitán Ji zaškripal zubami. Generál prestrojený za vojaka, stojaci vedľa neho si povzdychol.

„Ešte niekto mi bude tvrdiť, že je veliteľ?“

„Ak vám dvaja nestačia, ja sa pridám,“ vykročil Seman a hrdo vypol hrud'. Najradšej by svoje slová vzal späť, ale dúfal, že sa ku nemu pridá ešte niekto a spustia tak vlnu. Nestalo sa.

„Dobre,“ prikývol kapitán Ji. „Nie je podpis, nie je zmluva...“ s tými slovami roztrhal pergamen a stolík zvalil na bok. Toto diplomatické znamenie poznal každý z vojakov. Vyjednávania sa skončilo.

„Veliteľ,“ prehovoril prestrojený generál ku nastúpeným teretským vojakom a odhalil generálske insígnie na retiazke na krku. Nenápadne naznačil svojim najlepším mužom aby sa pripravili. Veril, že jeho súper už dávno prekukol lešť s prestrojením, nemohol však tušiť, ktorý z vojakov bol skutočným generálom. Ak ho celý čas plánoval zabiť, urobí to teraz. Nikto z obrancov sa však nepohol, nezaleskla sa žiadna čepel', žiadne zavŕzganie tetivy. Generála to na moment vyviedlo z miery, ale pokračoval.

„Ako najvyšší dôstojník bohafskej armády vám zaručujem váš život, ak vystúpite z radu. Uznávam vašu výhru a víťazovi patrí cena. Vaša cena je váš život.“

Po jeho slovách si teretskí vojaci vymenili pár pohľadov, nikto však nevykročil. Zúfalstvo v ich očiach sa prehlbovalo.

„*Päťsto takýchto mužov a pokorím svet...*“ preletelo mu hlavou. „*Verní do posledného dychu, zocelení bojom napriek tomu schopní zahrať porazených. Nie zahrať... Stať sa porazenými,*“ generál premýšľal a so svojou osobnou strážou v päťach sa prechádzal pred nastúpenými vojakmi. Pozeral z tváre na tvár, z očí do očí. „*S nimi a s ich veliteľom by som sa nebál vyzvať všetky kniežatstvá, kráľovstvá a ríše sveta. Pri bohoch a ich krvi! S nimi a ich veliteľom by sme z toho boja vyšli víťazne!*“

Prebral sa zo zamyslenia a s hlbokým nádychom sa zastavil.

„Ty, ty a ty,“ ukázal na Tenika, Cravisa a Semana. „Vystúpte z radu,“ zavelil. Trojica sa ani nepokúšala klásť odpor. Bohafských vojakov bolo nepomerne viac a nepriateľskí kušostrelci až príliš nedočkavo hladili hroty šípok na nabitých kušiach.

Generál pohlol rukou a tucet kuší sa dvihlo smerom k nim.

„Dávam vám poslednú možnosť určiť vášho veliteľa a zachrániť tak všetkých svojich druhov, vrátane seba,“ povedal generál chladným hlasom a hľadel pri tom na zvyšok teretských obrancov.

„Ja som velil pevnosti,“ zajachtal Tenik. „Od stretu na hradbách až doteraz. Garhad zomrel na ten váš mor a náš posledný veliteľ bol...“

Generálové myšlienky preťala ľadová dýka. Ustúpil od obrancov a pokúšajúc sa zachovať ľahostajný výraz im prebehol po tvárach. Prečo si to nevšimol skôr? Niekoľkí z nich mali na lícach

a čele nepravidelné kruhovitě jazvy.

Teraz pochopil, čo sa tu celý čas dialo.

„...váš mor...“ ozývalo sa mu v hlave. Znovu a znovu. Žiadna armáda, žiadne teretské vojsko skryté v lesoch, pripravené na úder. Iba mor. Jeho súper nepotreboval vyhrať. Len sa tak mal tváriť. Preto pri strete na zborenej hradbe obrancovia spočiatku ustupovali. Preto po výhre na hradbách nechali časť bohafských vojakov ujsť do tábora.

Generál premýšľal rýchlejšie, než predpokladal, že je možné. Jeho pechota sa dvakrát doslova brodila v nepriateľskej krvi. Nakazenej krvi. Ak bude tiahnuť ďalej, teretská armáda len počká, kým mor udrie, a aj v malom počte dorazí to, čo zostane.

Len veľmi ťažko ovládol nutkanie zakryť si ústa.

„Rozumiem,“ prikývol a pohľadom hľadal v radoch vojakov úškrny. Hľadal nepriateľského veliteľa, ktorý sa bude usmievať, pretože vyhral. S pár stovkami mužov zaistil, že dvanásťtisícová bohafská armáda neohrozí jeho krajinu. Žiaden úsmev však nenašiel.

„Vítazstvo je tvoje...“ zašepkal generál a dvihol ruku do vzduchu. Jeho muži vykonali rozkaz. Pochopiť ho však nedokázali. Bohafská okupačná armáda sa dala do pohybu a ustupovala do lesov.

Generál, teraz už v sedle, zatvoril oči a premýšľal. Bol by on schopný takej obety? Položiť za svoju krajinu život a pred smrťou prejsť peklom? Nechať sa nakaziť morom a odolávať obliehaniu, obetovať svojich mužov, vidieť priateľov umierať... Otvoril oči a obzrel sa. V duchu ďakoval všetkým svojim predkom za to, že ho naučili ovládať hnev. Ak by teraz dal povel popraviť teretských obrancov, zabil by s nimi aj ich veliteľa. A tým nemohol byť nik iný ako samotný syn boha vojny. To si ako generál rozhodne nemohol dovoliť.

Navyše jeho nepriateľ bol ten, kto spravil prvý ústretový krok. Spomenul mor, dal mu tak možnosť stiahnuť sa a zachrániť tisíce mužov pred záhubou. Mal by byť spokojný, nemohol predsa vyhrať. Čelil démonovi, synovi boha vojny. Zabrániť totálnej prehre bolo to jediné, čo mohol urobiť. Napriek tomu v duši cítil prázdno, pretože aj keď s ním skrížil zbrane, nespoznal jeho tvár.

Tenik, Cravis, Seman, ani žiaden z teretských mužov nedokázali pochopiť, čo sa práve stalo. Vyzeralo to tak, že vojna sa práve skončila. A v ich krajine nikto ani len netušil, že sa niekedy začala.

Noc z 30. dubna

Baba Lýkovcová se mi zjevila před řidítky jako nehezký příznak. Obě jsme zaječely a odskočily do protilehlých příkopů, jen chudák moped smutně zblekotal a zhasnul na cestě. Jestli se kvůli ní rozbil, tak...

Posbírám se a nahrbeně vyrazím směrem, kterým naposledy letěla Lýkovcová. Ze šípkoví trčí dvě tenké nohy v gumácích a nehýbou se. „Jste v pořádku, paní Lýkovcová?“

„Nejsem, Martinko, jakpak bych mohla. Vždyť mi zmizel chlap!“ zašustí z trní.

Sousedka si nejspíš poranila hlavu. Říká mi Martinko a mluví z cesty. Tak to mi ještě scházelo!

„Musíš jít se mnou a chytit ho,“ hrabe se čiperně z keře. Krev z ní necrčí a působí stejně podivně jako kdykoliv jindy.

„Nebolí vás hlava, paní Lýkovcová?“ snažím se působit starostlivě.

„O mou hlavu se nestarej, Martino, povídám, že mi utekl poník, a potřebuju, abys ho

poběhla chytit!“

S úlevou tlačím moped ke katovně. Sousedka je nepochybně v pořádku.

Znám ji od dětství. Čas se jí netknul, vypadá pořád stejně sešle. Obývá shrbenou chalupu na vrcholu Začarovaného kopce a kousek za ní roste Zakletý les. Nikdy nestála o společnost. Chalupu obklopuje hotová kúlová hradba nahoře příříznutá do ostrých hrotů a kolem se krade banda polodivokých slepic. Běda tomu, kdo by se snažil nepozorovaně proniknout až k domu! Jsem si jistá, že ty černé žlutooké potvory hlídají a žalují. Baba nelení a svižně žene holí každého, kdo včas neuteče.

Na Začarovaný kopec stejně nikdo nechodí. Cesta tam vede příkrá, neschůdná a kamenitá. Člověku stokrát ujede noha, desetkrát zakopne, pětkrát se lekne zmije, sedmkrát se čímsi dusí a ještě ho obtěžuje dotěrný hmyz a prudký vítr. V lese prý rostou znamenité jahody, jenže co ho koupil nějaký soukromník a objevil radon, všichni se mu vyhýbají. Ostatně ani dřív tam prostý lid nesměl. Za starých časů patřily Zakleté lesy vrchnosti, a ta si je chránila jako oko v hlavě.

Ale mě to tam v dětství táhlo. Slídila jsem po Začarovaném kopci pokaždé, když mě rodiče přivezli k dědečkovi na prázdniny. Les bych oželela, těch je v okolí Kouzelné Vsi dost, jenže Lýkovcová chovala u chalupy opravdového poníka. Nepřestávalo mě to udivovat a lákat. Zkraje jsem v oddílu nesměla k velkým koním a poníky neměli. Brousila jsem tedy denně kolem Lýkovcové chalupy a stejně tak často mě majitelka honila z kopce dolů. Vlastně jsem ten její chlupatý poklad ani nezahlédla. Za neprůhledným plotem jsem tušila ohradu, ve které to dupalo, funělo a ržálo. Některým lidem se prý za bouřlivých nocí poník zjevoval na překvapivých místech, ovšem ve vsi se taky všeobecně věří, že Lýkovcová lítá o sabatu na koštěti. V jednadvacátém století, prosím. Jako by si obyvatelé zdejší osvícené vesnice neráčili povšimnout, že středověk skončil a lidstvo dávno dobývá vesmír.

„Povídám, Martino, že mi utekl poník!“

„Asi šel na lepší.“

Co jsem se loni nastálo vrátila do vesnice jako čerstvá zootečnička, osud Lýkovcové tajemného zvířete mi nedával pokoj. Vyšlápla jsem tedy Začarovaný kopec a počkala, až slepice zavolají svou paní. Sotva na mě vyběhla, zdvořile jsem pozdravila a vysvětlila jí, že každý lichokopytník musí být podle plemenářského zákona registrovaný, řádně označený a má o něj být náležitě pečováno. Pohybovala jsem se už nějakou dobu mezi zemědělným lidem, jež nesline vybranou mluvou, ale tu jsem zvládla plně pochopit sotva prvních dvacet nadávek. Marná snaha babici konkurovat. Přerávala mě a vyhrála na celé čáře.

„Martinkóóó!“ protáhne nyní a popoběhne, abych jí neutekla. Zatlačím moped k domečku a předstírám, že mě Lýkovcová a její ponisko absolutně nezajímají.

Není to pravda. Letos v únoru jsem se vrátila z práce a zrovna si k obědu ohřívala smutnou uzenku, když venku něco zadupalo a do kuchyně mně vlétla tenká, zrzavá dívčina.

„Utekl mi Vánek a zabarikádoval se v domě!“ vychrlila mezi dveřmi a vytřeštila na mě jako uhel černé oči.

Měla jsem hrozný hlad, celý den jsme vážili zarputilé býčky a neochotné jalovice a krmiči mě při tom sledovali s podezřením, že jim šizením ubírám na výplatách.

„Vyjed“, poradila jsem tedy holčině a píchla do uzenky, zda by už nešla pozřít. Mrcha slizká se zlomyslně povalovala v bublající vodě a vzápětí nehorázně praskla.

„Jsem ze Začarovaného kopce od Lýkovcových,“ nevyšimla si dívka, že jsem ji právě vyhodila. „A Vánek tam tetičce rozbíjí nádobí, popijí a začíná zpívat.“

„Tak na něj pošli vaše bojové slepice,“ poradila jsem jí zlomyslně a lovila vidličkou zbytky uzeniny po explozi.

„Ty se ho bojíš. Jednu přišlápl, druhou oškubal a ostatní plivníci venku nadávají, dovnitř už za ním nikdo nevrze. Vy to prej s koňmi umíte, tak byste ho mohla přemluvit.“

„Plivník je kůň?“

„Slepice přece. Ale Vánek je tetiččin to, jakoby poník.“

Zapomněla jsem na rozmrzelost a křepce vyběhla Začarovanec hlad - nehlad. Konečně mám příležitost na vlastní oči spatřit tajemného Lýkovcovic poníka.

Zrzka, Jiřinka se jmenuje, mě protáhla vrzající bránou a rázem jsem se ocitla v jiném světě. Uvnitř opravdu stála veliká ohrada, ale k obyčejné koňské měla zatraceně daleko. Za něčím takovým by soudný člověk nedržel ani mutantního pštrosa. Mohutné kůly spojovala silná břevna bohatě proplétaná ostnatým trním a sušenými bylinami a stejně ověnčená se zdála i dřevěná stáj připomínající roztomilou chatku. Ovšem co mi teprve vzalo dech, byly runami pomalované zvířecí lebky rozsazené na jednotlivých kůlech. Úplně mi z toho naskočila husí kůže. Co můžou ty podivné ornamenty znamenat?

„Dělejte,“ škusbla mi Jiřinka rukou a nasměrovala mě ke dveřím domku. „Je uvnitř a děsně řádí.“

Na zápraží seděly tři černé slepice a nesouhlasně mě pozorovaly.

„Huš!“ pozdravila jsem je. Zaskřípaly a setrvaly na schodech tak dlouho, dokud jim nedošlo, že je klidně rozšlápnu. Vzala jsem za kliku, ale pohnula se jen o pár milimetrů.

„Zatarasil je,“ vzlykla nervózně Jiřka. „Musíme pohnout, než se tetička vrátí. Zabije mě.“

„To asi ano,“ souhlasila jsem a snažila se nahlédnout oknem. Cosi proti mně zuřivě vyrazilo, až jsem odskočila. Fuj! Ale poník to byl výstavní. Střední velikost, běloušek s gulášově hnědými plotnami, mazanými prasečími očky a natupírovanou melírovanou ofinou. Když se v šeru světnice natočil zadkem, uprostřed rezavých ocasních žíních se mu táhl bílý pruh jako skunkovi.

„Jak se dostaneme dovnitř?“ zeptala jsem se Jiřiny.

„Proto jsem pro vás přece běžela. Tetička...“

„Tě zabije,“ doplnila jsem pokojně. Uvnitř něco spadlo a zakrákala vyděšená slepice.

Jiřinka si sedla na schody mezi šťastnější družky uvězněné drůbeže a rozplakala se. Zplihly jí vlasy a jejich jiskřivá rezavost pohasla. Bylo mi jí trošku líto a taky mě hnala stavovská čest. Zemědělkou jsem původně studovala z lásky ke koním.

„Jiří, co ti udělá tetička, když rozbiješ okno?“

„He? Aha! Přizabije mě!“ a Jiřka nadšeně vyrazila násadou pometla sklo nejbližšího okýnka. Vlasy se jí opět vesele rozsršely.

Otevřela jsem zevnitř kličkou, ale vzápětí mi něco skočilo po ruce. Poník měl zákus jako pitbul. Držel se rukávu a prováděl perfektní zadržení. „To koště,“ zařvala jsem na Jiřinu. Volnou rukou jsem zmetka mydlila po hlavě a v mžiku zahodila letité zásady.

Konečně mě pustil a zmizel za mohutným stolem. Seskočila jsem do místnosti jako průzkumník na nepřátelské území. Stál v rohu a pozoroval mě. Tmavá očka se mu blýskala pod hnědým obočím jako nakresleným na bílé hlavě. Na první pohled roztomilý poník. Nachystala jsem si do levé ruky lonž a pravou si omotala silným svetrem. Pokud se mi zas pověsí na předloktí, budu chráněná.

Malý smrad postupoval kolem stolu krok za krokem, aby se vzdálenost mezi námi nesnižovala. Pořádně to uvnitř zřídil. V ponuře zařízené místnosti s krbem, bylinkami a spoustou pavučin se na stole i pod ním válely a rozlévaly lahve omamného obsahu, jako by tu často přebýval chlap. Přes starodávné křesílko někdo přehodil pánskou vestičku, na polici vedle skleněné koule ležela vyřezávaná dýmka a u ohniště se vyhřívaly mužské boty. Lýkovcová se nezdá.

Uvolnila jsem židli, která podpírala kliku, a málem přišla o život, když se odněkud vznesly dvě zpola oškubané slepice a hystericky se snažily dostat na svobodu. Pod nohama mi ještě proběhla jedna zcela nahá, dokonale zbavená peří a stydlivě zmizela za rohem. Tak to bychom měli. Teď ještě kůň. Popadla jsem stůl a přistrkovala ho ke zdi. Pony vyrazil, snažil se za něj schovat, ale uvízl v rohu.

„Tak co, šmejde, vylezeš dobrovolně, nebo ti mám pomoci?“

Poník vyklenul krk jako velký hřebec, rytmicky zadupal a zafuněl. Možná se přiotrávil alkoholovými výpary, nějak prapodivně se mu blýskala očka. Tak dobrá. Bez potíží to tedy nepůjde,

styděl by se sám před sebou. Každý má svou hrdost.

„Půjďte, pane poníku, sám a v klidu?“ ukázala jsem ke dveřím a ustoupila ke stěně. Hrál kopýtkem a elegantně, s hlavou vztyčenou, proklapal kolem mě. Na dvorku ještě zkusil uhádat svobodu, ale když jsem trvala na svém, zalezl do své morbidní ohrady.

„Šikula,“ pochválila jsem ho před Jiřinou. „Zasloužil by si, aby se mu někdo věnoval. Musí být už koňský dědek, ale takovou tenkou holku by jistě unesl. Doufám, že ho tetička Lýkovcová nenechává stále zavřeného.“

„Ale kdepak,“ zavrtěla šťastná Jiřinka zrzavou hlavou, „to by děsně nadával. Ale musíme před ním hlídat pití. Jinak to takhle dopadá.“

„Snad nechceš říct, že ho trápíte žízni? Vody může vypít, kolik chce,“ poučila jsem ji přísně, „a teď raději uháněj do chalupy uklidit.“

Dokonce mi poděkovala a zmizela v domku. Od té doby jsem o Lýkovcovic rodině nic neslyšela až doteď, kdy mi stará dáma zničila moped.

„Kdo mě, stařence ubohé, zachrání jedinou vnučku? Já nešťastná, bezmocná osoba, vydaná napospas zlému osudu!“

Fajn představení, plete si vnučku s neteří. Půjdu jí skřeta vyhnat z chalupy, ale rozhodně se nepřetřnu.

„Já tu svou Jiskřinku už nikdy nevidím! Děvče nešťastný!“

Odemykám svůj domek, bývalou katovnu po dědečkovi a zevnitř to hustě zapáchne myšinou. Mrchy mrňavý! Musím nakoupit pastičky.

„Co je s vaší Jiřkou, paní Lýkovcová?“

„Unesl mi ji přece poník!“

Odkopnu bačkory a znovu nazouvám důkladné boty. Kruci, tahle rodina mě zničí. Ale jestli holka zmizela s tím chudákem poníkem, mám na tom trochu podíl.

„Utíkejte napřed, Lýkovcová, letím za vámi!“

Vyrazím vzápětí, ale musí znát tajnou zkratku, protože ji doženu až na kopci u chalupy. Nervózně pochoduje sem a tam a samozřejmě se mě snaží šikanovat.

„Honem, honem, Martino, do půlnoci musí být tady v bezpečí, nebo nastane děsnej malér, jasný?“

„Rozkaz, madam,“ zasalutuju a baba po mně smýkne pohledem oček, velmi podobných poníkovým. Polokoni slušely víc.

„Jdeme,“ narazí si květovaný šátek hlouběji do čela a vede mne k lesu jako generál.

„Tak to pr,“ zabrzdím u prvních stromů Zakletého. „Tam já nechodím.“

„Hlouposti, les jako les.“

„Možná pro vás, ale já nechci do konce krátkého života svítit.“

„Co? Nesmysl. Na to nemáš, děvenko. Hezky mi přiveď poníka. Pak bude všechno v pořádku.“

„Pro vás, sousečko, ale já raději zavolám policii, ať vám pomůžou. Nahlásíme pohřešované dítě a uprchlého poníka. Aspoň si pohlídají silnice.“

„Jaký silnice? Vlez do toho lesa, Martino, a přiveď mi urychleně Vánka!“

Lýkovcová se přestává ovládat. Jak mám udržovat úctu ke stáří, když se chová jako rozmazlený spratek? Vztekle hopsá v obrovských gumácích, svírá vrásčité pěstičky a buší jimi do sukňe připomínající použitý pytel na brambory. Ve vesnici jí nikdo neřekne jinak než Ježibaba Lýkovcová a samotné mi dává zabrat, abych ji tak neoslovila.

„Heleďte se, sousečko, nezkušená holka je podle vás v lese vydaná napospas splašenému poníkovi. Přece je ve vašem zájmu, aby ji hledalo co nejvíc lidí. Může ležet někde pod keřem a potřebovat pomoc.“

„Propánajána, chudáček, třeba je tam opravdu úplně sám, zlým silám vydané na milost!“ Aha, tak baba se nebojí o Jiřinu, strachuje se o poníka. Osobně chápu, ale obecně není dobré dávat

najevo větší starost o zvíře než o člověka.

„Paní Lýkovcová, vaše neteř může být vážně zraněná, zavolejte pomoc!“ zatvářím se tedy káravě.

„Ale to víš, Martinko,“ nasadí opět sladinkový tón, „pěkně vběhni do lesa, najdi poníka a já zajdu do vesnice pro lidi. Tak šup, šup!“ Očividně se mě snaží vmanévrovat do Zakletého lesa.

„Tak pojd'te se mnou,“ nabídnu potměšile, „pomoc zavoláme mobilem.“

„Jo, jo, jen si vyklepnu kamínek ze střevíčku,“ zašoupe gumákem po zemi, „a hned jsem za tebou. A nezapomeň, do půlnoci musí mít tenhle provaz Vánek na krku, jinak se budou dít hrozný věci!“

Zase vyhrožuje, i když zní docela starostlivě. Ale naletěla jsem a vkročila do toho zatraceného lesa. Kdybych v dětství jezdívala na vesnici častěji a nejen o prázdninách, věděla bych, kdy se na taková místa prostě nechodí. Například před jistou nocí na přelomu dubna a května. Jenže jsem vyrůstala převážně ve městě.

První tři kroky se nic nedělo. Šumělo to, zpívalo, vonělo jarem. Pak se se mnou všechno zatočilo a poslední, co jsem slyšela z reálného světa, byl krákoravý Lýkovcové hlas: „Nezapomeň, Martino, do půlnoci musíš mít poníka chyceného! Zachraň ho a s nikým se nepárej, však to umíš!“

Motolice přešla a les vyhlížel naoko stejně. Změnila se ale vůně. Táhne mě dál jako ohaře čerstvá stopa. Takhle voní dobrodružství a tajemství. Skoro bych se s chutí pustila do hlubin hvozdu, když si matně vzpomenu na Lýkovcovou. Otočím se, ale nohy mě neposlouchají. Zní to neuvěřitelně, jenže ačkoliv mám staruchu na dohled, jako by mě od ní dělilo odpuzovací pole. Baba spokojeně stojí s rukama založenýma a tváří se, že mě nevidí. Ropucha jedna! S podivnou silou bojuji marně. Pustí mě jen opačným směrem. Tuším, že nedělám dobře, ale přistoupím na hru a vydávám se dál.

Směr poníkova úprku je dobře čitelný. Co je pro starou skautku dálnice vydupaná vykrmeným koníkem a hubenou, avšak dost vysokou dívkou? Výzva.

Zhoršilo se počasí. Vyhrnu si límec a sklouznu do první zarostlé rokle. Zakletý les je jich plný, chudák Jiřka. Na koni bych se sem bála. Takové širokorozchodné ponisko s nízkým těžištěm je v příkrém terénu jistější než nohatý kůň, ale stejně. Holka je dobrá, že se tady udržela.

Supím do protější stráně, rozrážím výhonky keřů a musím si pomáhat rukama. Lýkovcová, tohle vám nedaruju! A ještě tady čuchám radon. Beztak on mě tak začaroval.

Na drsné kůře borovice visí chumáč bílé zimní podsady. Tlust'och se otřel o strom. Těžko posoudit, jestli náhodou nebo za účelem zbavit se nepohodlného nákladu. Ale Jiřka je šikovná, nikde tady neleží.

Ztrácím pojem o čase a konečně mi dochází, že se les na můj účet baví. Špitá si a posmívá se: „Podívejte, hlupačka, mohla sedět u televize s nohama na stole, pojídat něco chutného a nasávat teplo z kamínek. Místo toho se tady potácí v montérkách a šněrovacích bagančatech, tulí se do vaťáku a sprostě nadává.“

„Háúúúúúú!“ zaječí mi v tom něco do ucha, až v něm zalehne. V první chvíli jsem se lekla a teda fest. Pak nastupuje reflex a vrazím tomu ostře loktem, až to hekne. Teprve potom se otočím. Za mnou nestojí úchyl, ale leží cosi šedohnědého s rozčepýřenými chlupy. Zprvu jsem se polekala, že mám na svědomí divokou kočku, ale na zákonem chráněnou šelmu je to moc velké. Tak třeba mohutný pes, ale psa přece poznám. Navíc, podle reakce na úder, to muselo stát na zadních.

S citem do toho píchnu klackem. Nic. Nakonec to chcíplo a mám malér. Že jsem sem vůbec lezla! Pohnulo se to a vydalo táhlé zasténání.

„Co jsi zač?“ ptám se podle svého soudu mírně. Tvor se nadzvedl a panicky se snaží odplazit do křoví. Roste od nás dost daleko, takže vedle něj ujdou kus cesty. Nějak mu to nepřidává na klidu.

„Hej, slyšíš?“ oslovím ho znovu. „Neboj se, hodný pejsek, já ti neublížím.“

Zarazil se v půlce pohybu, pomalu se otočil po hlase a pak jsme svorně zaječeli oba. Já, protože to mělo obličej a on, protože je hejkal, jak mi potvrdil později.

„Fuj, to jsem se ale lekla,“ opřu se o strom a pořádně se rozdýchávám. „Tak já se vydám pro poníka a najdu opici.“

Znovu zaječel.

„Slečno,“ oslovil mě někdo za mými zády, „neznalost vás omlouvá jen do určité míry.“

Důstojně přichází vysoký muž v dlouhém plášti barvy noční oblohy posetém zlatými hvězdami. Stejně hvězdy se mu třpytí na vysokém, špičatém klobouku bez krempy, jako by mu na hlavě seděl kužel. Podlouhlou tvář s hustým obočím nejspíš zdobí dlouhý vous a muž si jej co chvíli zálibně hladí a mne štíhlými prsty.

Maškara v hlubokém lese mi přijde bláznivější než opice, ale udržím se a nechám jeho vzhled bez komentáře.

„Magistr Mrak,“ uklonil se se vši vážností.

„Těší mě, Martina...“

„Znám vás,“ uklonil se znovu, „a předpokládám, že odhadnete mou, jaksi, profesi.“

„Vypadáte na kouzelníka ze staré pohádkové knížky, pane Mraku, z takové té poctivé, co má pohádkově dětské, kvalitní ilustrace.“

„Tak, tak,“ zatvářil se polichoceně. „Malíř zřejmě věděl, jak vyhlíží skutečný kouzelník naší oblasti. Víte, slečno, v dnešních dobách se kříží náhledy na našince strašným způsobem jako pouliční podvrtači. Hanba! My protestujeme, aby...“

Chlupatá hrouda u našich nohou do jeho slov procítěně zavyla.

„Dobře, prohlédnu tě,“ sklonil se nad ni varetní umělec. „Ukaž, to bude dobré, nepřeháněj. Copak může mít taková slečinka nějakou sílu? Zvedni se a rozchodíš to.“

Chlupatec s vytím a kňučením vstal. Jde o primáta slušného vzrůstu, může být jen o hlavu menší než já.

„Jsem hejkal a taky se tak jmenuju,“ houknul.

Poněkud mě zmátl. Jestli je to také maska, pak klobouk dolů. Má tmavé, pichlavé oči pod huňatým obočím, mocný vous a ústa, která v klidu nejsou vidět, ale při akci se rozevírají od ucha k uchu. Chlupy mu rostou po celém těle, proto ta mýlka s opicí. No nic, je čas předvést slušné vychování.

„Promiňte, pane, omlouvám se za tu ránu, ale vyděsil jste mě. Nesnáším, když mě někdo poleká zezadu.“

„Zepředu by to nemělo správnej účinek,“ zahuhlal. „A opravdu jste se lekla?“ zajiskřilo mu náhle v očích. „Pak teda - hej jajajaj!“

Úplně mně to zavibrovalo tělem a ozvěna rozezvučela les. Zmetek jeden, takhle mi odežene poníka!

„Mlč, Hýkale! Myslíš, že tady budeš rvát jako na lesy? Na to zapomeň! Ještě jednou a udám tě hajnýmu, i kdybych se pak za to měla stydět!“

V mžiku sedí schoulený pod keřem a kouzelník se nenápadně směje do kapesníku.

„Máte moc fajn kamarády, pane Mraku. Pokud někam spěcháte, laskavě pokračujte, já tady mám práci. Hledám zrzavou slečnu se strakatým poníkem. Pokud jste je náhodou neviděli.“

„Ale, to je náhoda!“ přestal se rázem magistr dusit. „My s Hýk... tedy s Hejkalem jsme tomu, ehm, zvířeti taky na stopě.“

„Cestou na maškarní?“

„Co, prosím? Mladá dámo, vy asi nevíte, kde jste a co je dnes za den. Kterýpak dobrák vás vlastně za poníkem poslal?“

„Majitelka přece. A má starost hlavně o svou neteř,“ zalhala jsem pustě.

„Pche, to zrovna,“ zavřískl Hejkal, přestože si pevně držel dlaň před ústy nebo co to má. „Jiskřina se o sebe umí postarat, domů nakonec treffi a dělat z Lýkovcové tetičku, no já se snad začnu smát!“

„Běda, jestli mi to rozbrní uši. Neudrším se,“ nastavila jsem výhružně loket a Hejkal zalezl hlouběji do keře.

„Sněží,“ pronesl kouzelník a zatvářil se smrtelně vážně, přestože se před chvílí královsky bavil. „Povídám, že sněží,“ zdůraznil a povytáhl na mě obočí.

Nechápu. Co já s tím? Na debatu o počasí nemám čas ani náladu.

„Slečno Martino, musíme urychleně Vánka najít. Asi se s Lýkovcovou pohádali, a on se vydal trucovat do lesa bez ohledu na následky. Pokud dojde k nejhoršímu, může to postihnout celé okolí a vás také.“

„Jasně, pane Mraku. Nepřízpůsobivé sousedce Lýkovcové uteče unuděný poník, zmizí nevyčválaná neteř, a já to odnesu. Měla jsem zavolat tu policii.“

„Vy opravdu nic nevíte,“ upřímně žasnul a pokrčil kolena, aby mi zpřímá viděl do tváře. „Ona nic neví,“ obrátil se poté do keře.

„Jsem asi natvrdlá,“ ucedila jsem vztekle. Zdržují a nepomůžou.

„To bych si sám, o jaksi, dámě, nikdy nedovolil říct,“ uklonil se mág, a ve tváři mu zacukalo. Keř provokativně zachrastil, ale jakmile jsem se ohlédla, okamžitě ztichnul.

„Slečno, Vánek není obyčejný poník. Těžko by si cosi takového Lýkovcová držela v domě. Vánek je její trpaslík, prostě...“

Nevím, jak podrobně hodlal magistr maškarnictví vysvětlovat zootechničce původ severské větve malých koní, protože ho přerušil usedavý nářek. Lesem táhl mlžný opar, občas se krátce zformoval v průhlednou dívku a opět se beztvárně rozpadl a plynul naším směrem.

„Mlžina,“ heklo to z keře s opovržením. Zazdalo se mi, že jsem se konečně doopravdy zbláznila a poprvé mě napadlo, že kouzelník s Hejkalem nemíří na bál.

Stvoření k nám doplulo a zhmotnilo se. Tak to mi ještě scházelo! Vnadná dívčina průsvitně oděná, zlatavé vlasy až na zem, půvabná tvář. Snad je aspoň úplně blbá, ať je na tom světě nějaká spravedlnost.

„Sněží,“ překvapila nás. Možná spravedlnost existuje.

„Vidělas ho, Mlžino?“ zeptal se kouzelník netrpělivě.

„Ne, příteli, Vánek dlí v neznámu. Asi je nám určeno prožít trudné doby v počasí nevlídném. Co si jen se sestřičkami počnu? Jak zatančím jarní taneček? Já nešťastná!“

Hejkal vylezl a s gustem si odplivl. Víla nebo co, si s přehnaným odporem upravila sporý šat a odvrátila se. Uječený chlupatec mi začínal být sympatický.

„Kdopak to je?“ zaměřil se přelud na mě.

„Slečna Martina z katovny, nejbližší sousedka ježibaby Lýkovcové,“ představil mě magistr se starodávným pukrletem. „A víla Mlžina, ozdoba našeho lesa,“ protáhl ironicky tvář, ale víla se zatvářila velmi polichocené.

„I jděte, příteli, jsem pouze jedna ze sester, těžko soudit, kdo v lese sline největší krásou.“

„Choroš,“ zašeptal Hejkal, až se to lesem rozléhalo. Slečinka v průsvitném sytě zbrunátněla a vztekle dupla nožkou.

Bavila jsem se obdobně jako kouzelník. Ale čas letí a netřeba trávit ve zmrzlém lese celý den.

„Tak se tu mějte, já jdu hledat poníka, než padne tma.“ Pokud jsem při smyslech a trávím život v přítomnosti nadpřirozených bytostí, budu se tím plně zabývat až doma v teple a pohodlí.

„Ovšem, jdeme také,“ připojil se magistr s naprostou samozřejmostí. „Poníka hledá celý les. Nikdo nechce prožít léto v moci rozhořčeného trpaslíka.“

Nehodlala jsem se už na nic ptát.

Bez větších potíží se prodíráme další kilometry, když Hejkal v popředí mohutně vzkřikne: „Ha! Stopa!“

Pod dosud neolístěnými duby se tmavě vyjímá kruh vyválený ve vrstvičce sněhu. Podobně vyhlíží místo rozryté hladovými divočáky.

„Vidíte?“ zabodne kouzelník do země dlouhou hůl. „Tady spadla Jiskřina na zem a něco ji táhlo hlouběji do mlází. Nejspíš medvěd, chudák.“

Probralo mě to. „Hloupost, magistře, medvědi u nás dávno nežijí, vždyť je to nejmíň sto padesát let, co u Kouzelné Vsi střelili posledního vlka. Takže...“

Nevnímá mě. „A tady se odlehčená kopýtko nečekanou silou zarývají do země.“

„Nejspíš poník kope toho medvěda,“ bavím se ironicky.

„Já se bojím!“ zapiští Mlžina a sápe se po Hejkalovi. Zaječel, jak jinak.

„Ticho!“ okřikl je přísně kouzelník. „Přátelé, došlo k nejhoršímu. Obávám se, že se nacházíme poblíž perníkové chaloupky. Bez naší pomoci se poník k Lýkovcové nenavrátí.“

Snad mě omlouvá, že jsem opravdu měla hlad, žízeň, zima mi byla a blížilo se stmívání. Rozesmála jsem se tak mocně, že i Hejkal na mě hleděl s obdivem. Zato kouzelníka jsem zklamala, a dal to několika dobře mířenými slovy najevo.

Pokračovali jsme mlčky. Pod starými stromy nastal soumrak, a musela jsem spoléhat na své spolupátrače. Nic příjemného, jenže co naplat, když to tady neznám a noc je na krku. Už jen pro tyhle útrapy si po návratu důkladně promluvím s jednou stařenkou.

Kolem se míhají prapodivné stíny, kořeny nám podrážejí nohy a stromy si snad navzájem vyměňují místa. Kdokoliv jiný by v takovém lese potkal okřídlené víly, magické jednorozce, hrdé elfy či charismatické bojovníky, a já honím tvrdohlavého poníka s partou obyčejných českých strašidel. Do toho mi Hejkal neopomněl vysvětlit výhody nadpřirozenosti ve vztahu k nedostatku světla. Nechtěla jsem ho bít, teda chtěla, ale nehodilo se to.

Zasypaní sněhem jsme konečně vyšli na mýtinu, kterou zdobí malý domeček s přilehlým hospodářstvím. Jak kouzelně svítí okénko do tmy a nepohody!

„Je doma, baba,“ potěžkal kouzelník v ruce hůl.

„A nejspíš ho chytila,“ zavěťřil Hejkal a plíživě nás předběhl.

„Tak to je konec,“ zavzlykala plačtivě Mlžina.

Kouzelník s Hejkalem nezamířili přímo ke dveřím, ale opatrně obíhají domek jako partyzáni. Opanovala jsem touhu škemrat o vpuštění a trpím mrazem, abych nepřekazila akci.

Muži činu se obezřetně kradou k chlívkům. Dychtivý Hejkal vcelku snadno dosáhl na závoru, když ho neznámá síla nejprve zvedla do výše, zatočila s ním nad vrcholky stromů a vzápětí jím prudce mrštila do sněhu. Chvilí jiskřil a trhavě sebou tloukl o zem.

„Mrcha,“ ulevil si kouzelník a dotknul se neviditelného pole kolem chlívku holí. Rozkmitala se a vzplála modravým plamenem. „Má to obšancované. K Vánkovi se nedostaneme.“

Posbíral polomrtvého, doutnajícího Hejkala a přinesl ho k nám. „Tak co, děvčata, napadá vás něco?“

„Jo,“ skřípnu zmrzle. „Zaklepeme, a když nás pozvou, vejdemo dovnitř. Když ne, tak taky.“

„Slečna Martina se nebojí,“ oznámil magistr výsměšně. „Slečna Martina nejspíš neví, kde se právě nacházíme.“

Chtělo se mi něco odpovědět, ale raději mávnu rukou, která pomalu ztrácí cit, a zamířím k domku. Až těsně u něj mi došlo, že je převážně postavený z perníku. Ale já jsem přece dávno dospělá!

Zabuším na dveře a za mnou se někdo zachichotá. Svůdná Mlžina. Znovu se opřu do dveří, a tentokrát mi poklepe na rameno kouzelník.

„Ehm, vzdělaná dívka, klepete na perníkovou chaloupku.“ Nestojí mi za otočení, natož za odpověď. „Na perníkovou chaloupku se neklepe, perníková chaloupka reaguje na...“

„Vím, jak o sobě dát vědět,“ sjeđu ho a zimou se mi dělá špatně.

„Nepochybně,“ cinkne to kouzelníkovi v hlase, „jenže tady náš Hejkal, jaksi, mře po zásahu jedubabího kouzla. Takže s dovolením, popotáhnu si za perníček.“ Zalomcuje odchlíplým kusem dřeva pečlivě namalovaným za pardubický perník a vzápětí se dveře rozlétnou. Do tváře mi zblízka zazírá ksicht ještě odpudivější než baby Lýkovcové.

„Co tady chcete?“ zavřískne zkroucená osoba oděná v záplatovaných hadrech a šermuje mi před očima důkladnou sukovicí. Snad takhle nedopadnu, až se věkem přiblížím těmto ženám. Zdá se, že je to nakažlivé. Lýkovcová přes kopírak.

„Ale, ale, madam Perníková,“ osloví ji káravě kouzelník a ohleduplně mě odsune stranou. To neměl dělat, odstavil mne tím od slabého zdroje tepla, které podél babice pronikalo.

„Prosíme o krátký azyl,“ oznámím a drze vlezu do chalupy.

Uvnitř panuje teplo a po chvíli si všimnu, že je přítomna společnost. Na jakémsi bidle zavěšeném nad pecí hřadují maličcí trpaslíci s pestrobarevnými čepičkami. V kožešině pod nimi spí vypelichaný bezdomovec a něco se nejasně hýbe ve výklenku u dveří. Že je obsazeno i pod stolem, mi došlo až později.

„Vypadněte!“ vykřikuje baba a snaží se vystrnadit Hejkala pometlem.

Dosud značně paralyzován výbojem ztěžka příkráčel k peci, opřel se o ni a klesl na kolena.

„To jste mu způsobila vy, Perníková,“ stroze babě oznámil magistr a vyprostil zpod stolu důkladnou židli. „Zde pro vás,“ nabídl i mně. S povděkem jsem usedla a nahlas přemýšlím, zdali je některý z perníků jedlý.

„Přirozeně to není k jídlu, slečno, jedubaba pouze kamufluje chutné perníčky. Hladovec za ně zatahá a ona jde po něm jako pavouk. Jak někdo dospělý může věřit, že by se skutečný perník v dešti nerozmočil?“

„Jednoduše, magistře, v pohádkách přece dokážou nadpřirozenci cokoliv.“

Udělal pohrdavé pch.

Právoplatná majitelka jakoby perníkové chaloupky vztekle pobíhá po místnosti a snaží se nás vyhnat. Hejkal si u pece nahřívá chlupy na zádech, Mlžína se snesla vedle střídavě mizejícího vojáka ve výklenku a my s kouzelníkem to všechno pozorujeme od stolu. Momentálně nemám nejmenší zájem vylézat do psího počasí. Mohli by mně naslibovat deset magických mečů nebo dračí vejce natvrdo, stejně by si pro ně museli dojít sami. A v tomhle lese beztak lítá jen jeden rozmazlený poník a praštěná holka.

„Jak si to vůbec představujete?“ krákorá baba zoufale. „Přepadnete bezbrannou stařenku a zabydlíte se jí v domečku? Potřebuju klid na starý kolena!“

„Tak vraťte Vánka a máte klidu habaděj,“ poradil jí kouzelník a vyzývavě si přehodil nohu přes nohu.

Okamžitě dokrákala a sklapla.

Dosud neposlušnými prsty lomcuji s obalem ovesné tyčinky a přemýšlím, koho sežeru, pokud mě nezasytí. Jak asi chutná přízrak?

„A ona je člověk!“ obviňuje mě Perníková. Nevychovaně ukazuje křivým prstem, a ani si nevšímne, že jeho koneček míří vlastně na kouzelníka.

„To máte jedno, milá hostitelko,“ pokrčí Mrak rameny a starostlivě prohlíží ohořelou hůl. „Vůbec si nedělejte naděje, Lýkovcová by zrovna dnes do Zakletého lesa průměrnou osobu neposlala.“

Nabyla jsem dojmu, že mě urazil, ale nejsem stavu zjistit jak.

„Ano,“ přiloží si hbitě Mlžína, „tahle holka je opravdu hrozná.“

Tak to už není možné nechat bez povšimnutí. „Takže já vám připadám hrozná?!“ rozhodně přistoupím k víle a s uspokojením sleduji, že se ona i vedle sedící přízračný voják poněkud zmenšili. „Já se vystavuju po lese skoro nahatá? Já kvílím a vzdychám, když mám udělat pár kroků navíc?“

„Klid, vy, ehm, typická představitelko lidství,“ snaží se mě kouzelník ukonejšit, ale dobře vidím potměšilá světýlka v jeho očích, „zůstaňte laskavě nad věcí a nevnímejte příliš vílí kvílení.“

„On se jí zastává!“ nasadí Mlžína pronikavý soprán.

Nenápadně na ni vyplážnu jazyk. Výborně, povedlo se, následuje pěkný hysterák. Fakt velebná nadpřirozená bytost. Ale co jsem mohla čekat v lese kousek za chalupou.

„Chci, abyste všichni vypadli prýýýč!“ naléhavě žádá Perníková a buší pěstmi do zdi. Nejspíš bude s Lýkovcovou příbuzná.

„Osobo, neviděla jste tu projít poníka s dívkou?“ zeptám se jí bezelstně, když se musí

zhluboka nadechnout.

Kouzelník vyprskne a baba upadne do vzteklé zasmušilosti.

„Copak to asi bydlí v chlívků?“ zajímá se zmateně Hejkal, jakmile z něj opadlo částečné ochrnutí.

Baba sebou trhla, ale dál zarputile hraje zasmušilou.

„Počítám, že poník,“ ozve se tedy kouzelník a Mlžina horlivě přikyvuje.

„Blbost,“ odsekne Perníková a zas se vyčkávavě schoulí.

„Žádná blbost,“ přidává se mizející vojenský přízrak. „Všichni dobře víme, že Vánek musí být tady.“

„A co Jiřina?“ zeptám se hodně nahlas. „Vás nezajímá, co se stalo s tou dívkou?“

A mně, prosím, ve vsi vyčítají, že se víc zajímám o zvířata než o lidi. Poník tohle přežije, jenže holka může ve vánici zahynout! Opravdu začínám mít o Jiřku starost. Konec dubna, mrzne, sněží a fučí. Pokud si jen vymkla kotník, může to být velký problém. A to nevěřím na medvědy jako mistr kouzelník.

„Jiskřina?“ vyvalí na mě Mlžina veliké oči. „Jak by se mohlo něco stát jiskřivce? Hej, poslouchajte, tady ta holka si myslí, že Jiskřina je člověk! Ona neví, že...“

„Já sám a citlivě,“ zarazí ji magistr. „Jiskřina není Jiřina, slečno Martino, ona je mladá ohnivá žena ve fázi jiskření. U Lýkovcové přebývá na zkušenou. Že jí vypustila, ehm, právě našťvaného poníka - trpaslíka, to byl osudový omyl, ale stalo se. Rozhodně bych se ale neobával, že ji skolí chladné počasí. To tedy rozhodně ne.“

„Takže proč všichni šaškujeme po lese?“ cítím v krvi nebezpečně klokotat adrenalin.

„Jde nám o Vánka přece.“

Nesnáším, když ze mě někdo dělá blbce. To zvládám dost dobře sama.

„Musím pro polínka,“ zamumlá baba a křepce zmizí ve vánici.

Ve světnici nastává shon.

„Kde je? Co tam dělá?“ pokřikuje oživlý Hejkal a snaží se vrávoravě vstát z lavice.

„Nic nevidím,“ vzteká se Mlžina a marně utírá sklo ručkou.

„Pusťte mě k tomu,“ rozblíká se nervózně přízrak jako neonový poutač, jen bzučet.

„Klid, přátelé,“ povstane kouzelník a poupraví si klobouk, který se vlivem nízkého stropu povážlivě naklonil. „Potřebujeme plán, neboť proti nám stojí velmi mocný nepřítel.“

„Ježibaba z pohádky,“ neodpustím si docela tichou poznámku, ale nadpřirozené bytosti mají někdy velmi jemný sluch.

„Ehm, slečně, připadá Perníková bába jako neškodná stařenka, ale my, co tady nějakou dobu žijeme a do problému vidíme, dobře víme, čeho je schopná.“

„Rozhodně neuvěřím, že žere malé děti,“ upozorním a zřejmě to probudilo bezdomovce na peci. Posadil se a neomaleně zívnu.

„Jsem loupežník. Co máš v kapsách?“

„Baliček papírových kapesníků, tužku a obal od zdravé tyčinky. Pokud v něm zbylo pár drobků, jsem ochotná krvavě se o ně utkat.“

Mávnul rukou a opět se svalil na pec.

„Tak se můžeme vrátit k naší nepodstatné záležitosti?“ otázal se kouzelník jízlivě. „Kdo se hlásí jako další dobrovolník na zlomení ježibabího kouzla?“

„Na mě se, Mraku, nedívej,“ zavrtěl přízrak nezřetelnou hlavou, „proč si myslíš, že se tak přerušovaně zjevují? Hlídací kouzlo mě úplně rozhodilo.“

„Nikdo z nás už dobrovolně přes babiny čáry nepůjde,“ upozornil Hejkal rozhodně. „Na tuhle příležitost čekala celou věčnost, a poníka se jen tak nevzdá. Pozor, už jde!“

Všichni se urychleně vrátili na svá místa a předstírají úporný nezájem.

Ježibaba pustila do světnice závan ledového vzduchu a několik sněhových vloček. V náručí nese dvě, slovy dvě, malá polínka, která s hekáním a nadávkami láduje do pece. Marně si ji snažím představit jako zlou ježibabu, co na lopatě šoupe do ohně vypaseného Jeníčka.

Zakručelo mi v žaludku a zřejmě to opět probudilo loupežníka. Jestli je tu někdo lidožravý, typují na něj.

„Tady opravdu není nic k jídlu?“ obrátím se šeptem ke kouzelníkovi. „Ty perníčky vypadají jako živé.“

„Baba nepeče,“ odseknul, zřejmě jsem jej vyrušila z rozjímání.

„Ale peče,“ hádá se Mlžína. „Kolikpak jste, Perníková, upekla vlastně dětí?“

Ježibaba po ní loupne zlověstnými očky a ústy, která skrývají tři zuby, něco neslyšně zamele.

„Asi se nechce zpovídat promiskuitní rusalce,“ zachechtá se Hejkal a na peci se přidává hrubý hlas zanedbané existence. „Jen se přiznej, drahá Mlžíno,“ zarýpe povzbuzený Hejkal, „opomněla jsi snad v našem lese ještě někoho oblažít svými půvaby?“

„Kromě tebe, šmíráku?“ sevřela Mlžína drobné pěsti. „Já si můžu vybírat a taky to dělám! Kdybych o to stála, dávno je ze mě v lidském světě uznávaná modelka nebo filmová hvězda!“

„Tak na to nemám dost frantazie, jakože se Franta jmenuju,“ rozesmál se loupežník a rozmarně rozhoupal bidlo s trpasličky. Vesměs popadali a hbitě mizí ve škvírách podlahy. Hodili by se, šikulky, jistě dokážou vytlačit z chalupy myši.

„Však se podívejte,“ skočí přede mě křepce Mlžína a zaujme výstavní postoj. „Trochu rozdíl, ne?“

Sedím v rozepnutém vaťáku, pod kterým se skrývají pracovní montérky, a možná už v teple začínám páchnout hovězím hnojem. Lýkovcová mě do akce vytáhla dřív, než jsem se stačila převléknout. Maličko zatoužím po dobách, kdy jsem ve městě používala šaty, ale na vlnadnou vílu bych stejně neměla. Mrcha průsvitná.

„Modelku by mělo být vidět,“ ušklíbnu se, „ty jsi dobře patrná jen v jistém úhlu. Smůla, ne?“

„Omyl,“ triumfuje, „víš vůbec, kolik z nás se u vás dobře uchytilo?“

„A v jakých odvětvích!“ významně dodá z pece loupežník a opět se halasně rozesměje. Mlžínu to konečně urazilo a odvlála na své místo.

Venku něco zaskučelo a baba sebou nespokojeně trhla. „Musím pro polínka.“

„Kontroluje Vánka,“ zasyčel přízrak a jako by trochu povyrosl.

„Jenže ten se od ní bez naší pomoci nedostane,“ bouchl kouzelník pěstí do stolu.

„A to vadí?“ zeptala jsem se unaveně. „Připadá mi dost jedno, jestli sedí u Lýkovcové nebo tady v té vaší rezervaci u Perníkové.“

„Tak to je tedy pořádný rozdíl!“ vzkřiknul kouzelník mocným hlasem a loupežník s ostatními přikyvují. „A poznámky o rezervaci si příště laskavě nechte pro sebe, slečno Martino. My jsme svobodní a velmi mocní tvorové.“

Vešla babizna a opět přiložila dvě slabá polínka. V místnosti nastává dusno, zřejmě je má poznámka urazila.

Do oken se opírá stále silnější víchr a v komíně procítěně kvílí meluzína.

„A takhle bude skoro pořád, pokud neosvobodíme Lýkovcové trpaslíka,“ zašeptá mi kouzelník vztekle do ucha. Jako bych za to mohla já.

Pod stolem se něco pohnulo. Pes. No prosím a pak že ježibaba nemá ráda zvířata. Trochu jsem se shýbla, abych ho mohla pohladit, ale zřejmě je plachý, uhnul. Se psy to umím, takže jsem se nenuceně rozvalila na židli a předstírám nezájem.

Málem mě překvapil. V poslední chvíli jsem koutkem oka zahlédla záblesk bílých tesáků a reflexivně vykopla pracovní botou. Těsně vedle, škoda.

„A ven! A všechny hnusný, chlupatý obludy okamžitě vylezou doprostřed místnosti, nebo o ně přerazím tuhle židli, i kdybych z ní měla vstát!“ zařvala jsem rozlíceně a vyděšený Hejkal spadl z lavice a odplazil se doprostřed světničky.

„Ona myslela vlkodlaka,“ upozornil ho vlídně kouzelník.

„Vlkodlak?!“ sehnula jsem se a zblízka nahlédla pod stůl. „Fajn. Tak já takovou dobu sedím vedle smrtelně nebezpečného zvířete, a nikdo mi nic neřekne!“

„No co,“ projevil se přízrak jako totální cynik, „však vy umíte s maličkostmi řádně zatočit. Co vás znám, dokázala jste vyděsit nebo urazit všechny v téhle místnosti. Jste vůbec živá, když se ničeho nebojíte?“

„To se mám bát postavíček z pohádek? Bez urážky, ale snažíte se všichni působit světaznale, a přitom se schováváte v téhle nadpřirozené oboře a má vás v šachu obyčejná ježibaba. Kdopak si vás tady vlastně vydržuje? Koupil vám les nějaký bohatec nebo jste utvořili vlastní korporaci?“

„Tak to tedy opravdu nebylo nutné, slečno Martino, přestože jste zřejmě prožila šok,“ zamračil se rozhněvaný kouzelník. „Ano, lpíme na starých tradicích, i když je už nelze přesně zachovávat, ale nejsme zaostalí. Dobrovolně setrváváme v tomto lese, a je nás tu mnohem víc.“ (Ježibaba zrychleně zamlela ústy a těkavě se rozhlédla po zabydlené světnici). „Kdykoliv můžeme odejít do světa a splynout s davem, ale je i v zájmu lidstva, aby zůstaly tyto čisté oázy původního tajemna. Ať se vám to líbí nebo ne, patříme odjakživa k lidem, a naše zmizení by vykolejilo zemský řád nejméně tak zásadně, jako vymření mnoha živočišných druhů.“

„Dobrá,“ cítím se trochu zahanbeně, „ale to zvíře zůstane ležet přede mnou. Jakmile mi zaleze za záda, razantně zakročím.“

Vlkodlak s vrčením neochotně povylezl ke stěně. Působí jako větší pes s pronikavým, úhybným pohledem.

„Tak z tohoto mám nepříjemný pocit,“ přiznávám nahlas. „Navíc mi k nám ani nesedí. Slyšela jsem o nočních mŕáčích v chaloupkách našich předků a četla o importovaných karpatských upírech, ale vlkomuž hnedle za humny... Ti snad loví sexbomby jen v amerických krvácích. Kde se vzal tady?“

„Vona nečetla O Červené Karkulce!“ zachechtal se chraplavě mezidruhový tvor.

„Fuj,“ ulítlo mně zase.

„No a co? Já se taky neošklíbám nad slečinkou, co nikdy nepochopí krásy a tajemství temný noci, zářících úplňků a svobodného života. Vsadím se, že v lidské podobě bys mě ani nepoznala, krasotinko.“

„Nepoznala by tě,“ přikývla Mlžina zasněně.

Skoro bychom přeslechli podivný zvuk zvenku, jen ježibaba vyskočila jako mladice a vytřeštěně se zadívala na dveře. Něco do nich opakovaně naráží a vydává mlaskavé zvuky.

„Neotvírejte!“ vypískne Hejkal a chrabře se snaží skrýt za průhledným přízrakem. Také ostatní se tváří rozpačitě.

Pobavilo mě to, ale střežnu se dát cokoliv najevo. Ostudy už bylo dost.

Do vyčkávacího ticha ježibaba zaklela tak sprostě, že vlastním uším nevěřím. Určitě neprožila celý život tady mezi stromy, tohle slovo zní zatraceně moderně. Nasupeně otevřela dveře a dovnitř se vkutálel malý, vlhký balík. Napětí ve světnici opadlo, jen baba se tváří žlučovitě. Odplivla si a odešla „pro polínka“.

„Viděls ho?“ obklopili všichni ranec a snaží se z něj dostat odpověď.

Pomaloučku se rozkoukává a podle všeho jde o vodníka. Vyhlíží tmavozeleně s vypouklýma očima, širokými ústy a žabími kuličkami na koncích prstů. Na hlavě mu sedí červený klobouk se ztuhlými pentlemi a tlusté tělo mu obepíná elegantní fráček. Velmi zajímavý obojživelný humanoid. Opravdu by mě zajímalo, jak tohle vzniklo. Jestli jde o mutaci, přežívající fosilii nebo neuvěřitelného křížence.

Pomohli mu, aby se usadil na štoudev s vodou a Mlžina mu starostlivě zastrčila šos, aby nekapal na špinavou podlahu.

„Bacilo mě to a moc,“ stěžuje si zelený mužíček ukřivděně, „baba má u mě pořádný vrubolek. Docela jsem zmrznul a cestou nepotkal ani malinkou tekutou kalouž.“

„Skoro všechny nás to přizabilo,“ pohlédl Hejkal vyčítavě na kouzelníka, „alespoň všechny,

co se vlastním tělem snažili hrdinsky poníka osvobodit.“

„Člověk,“ ukázal na mě hastrman a vůbec to neznělo hrdě.

„Ale bez fantazie,“ odfrknul si přízrak přezíravě. „A co Vánek, jak je na tom?“

„Dupe v chlívku a zuří,“ kváknul vodník fňukavě. „Vidíte? Ted' venku deští a prudce.“

„Dští nebo prší,“ opravil ho přízrak mírně.

„Neumí mluvit!“ zakňučel vlkodlak posměšně.

„Nemůžu za to, jsem po matce vodník a po otci hastrman, vrrrwolfe.“

Blížil se návrat ježibaby s dvěma kousky dřeva, a rozhodla jsem se projevit tedy dobrou vůli a definitivně odčinit poněkud unáhlený slovní výpad.

„Poslouchejte,“ oslovila jsem malověrné, „plně využijeme situaci. Nabídnu, že pomůžu nanosit dřevo, tím odvedu pozornost únoskyně, a vy společně osvobodíte koníka. Dobrý, ne?“

„Dáma si zřejmě neráčila povšimnout, že nás kouzlo u chlívku skoro zabilo. Jako by o tom několikrát nešla řeč,“ pronesl přízrak znechuceně. Připomíná napoleonského vojáka z počátku devatenáctého století a na prsou mu znepokojivě probublává krvavá skvrna.

„Počkejte,“ zarazil kouzelník pohrdavý smích, „jistá možnost by tu skutečně byla. Podle mého mínění právě slečna Martina může být jedinou osobou, na kterou ježibabí kouzlo nepůsobí. Je dostatečně tvrdá a nesenzitivní, nezdá se vám?“

Myslím, že to bylo urážlivé, ale mnohem víc mě pobouřil fakt, že bych měla vylézt na mráz a ozkoušet něco, co zamávalo s přítomnými jako výboj vysokého napětí.

„Ani omylem,“ pronesla jsem rozhodně a zadupala na vlkodlaka, který se nenápadně po kousíčkách přibližoval. „Já jen počkám, až se trochu umoudří počasí, a mažu domů. Lýkovcová si bude muset pořídit jiného mazlíka, poník nejspíš zůstane tady. Kdyby byl opravdový, pak zvířeti samozřejmě pomůžu. Ale když jde vlastně o myslícího trpaslíka...“

„Ha, ha, ha,“ řekl kouzelník posměšně. „Na jaképak umoudření hodláte čekat? Drahá slečno, ježibaba zadržuje trpaslíka, který vzteky vytváří právě tuhle krajně nepříjemnou povětrnost. Věřte nebo ne, ale dokáže takto řídit na celém katastrálním území, tedy i nad vaší chalupou, což by vás mohlo zajímat jakožto lidského sobce.“

„A že neřádl, když trčel u Lýkovcové? Baba jako baba.“

„Myslíte? Je tu drobný detail. Ehm, on totiž jaksí...“

„Býval manžel Perníkové, ale pak utekl s Lýkovcovou,“ skočila mu s chutí do řeči Mlžína. „Lýkovcová ho chránila doma nebo v magické ohradě a ven moc nechodili, jenže divoká Jiskřina ho přemluvila k výletu právě před filipojakubskou nocí a zrovna do našeho lesa, kde si ho nejspíš Perníková vyčítala.“

Páni,“ zatvářila jsem se uznale, „romantický příběh ze života čarodějnic.“

„Že jo!“ souhlasila pro jednu Mlžína.

„Takže Perníková si vlastně chytila bývalého manžela,“ ujasnila jsem si stav. „No, to je teda něco, ale snad mu nic zásadního neprovede, když je vlastně přeměněný trpaslík, ne?“

„Osoba, co sežrala vlastní kočku, o zatoulaných děčkách nemluvě?“ zeptal se loupežník významně a velmi vysoko zvedl obočí.

„Kočku?“ otrásla jsem se odporem.

„Ano,“ žalovala příčinnivě Mlžína. „Černou se svítícíma očima. Sedávala na střeše a ...“

Vchází Perníková, mrskne polínka k peci a sjede nás pohledem, který mi najednou nedělá dobře na žaludek.

„Jste naše poslední naděje,“ zašeptá mi kouzelník. Předstírám naprostou hluchotu.

„Blíží se půlnoc,“ oznamuje ponuře přízrak a hypnotizuje mě nezřetelnými očima. Ze všech koutů na mne prší vyčítavé pohledy. Vydírají.

I ježibaba mění výraz. Znepokojuje mě a dráždí, že se začíná tvářit spokojeně.

„Když to do půlnoci nezvládneme,“ syčí Mrak zblízka, „rok tu Vánek zůstane a pak máme zas jediný den na vysvobození. Baba bude celou dobu zdokonalovat neprůstřelnou obranu. Po

dvanáct měsíců se tedy rozhodně neohřejete, slečno Martino.“

Brr. Dostali mě. „Ale, ale, paní Perníková,“ zatarasím babě cestu, „přece se nebudete na stará kolena tahat s poleny, když máte chalupu plnou ochotných hostů. Rádi pomůžeme, že?“ Rozhlédnu se po chaloupce a setkávám se s odhodlanými, lehce překvapenými pohledy. Možná by se v nich našla i kapka obdivu. Snad do mě nevkládají přílišné naděje, k pohádkové princezně mám zatraceně daleko. Nanejvýš drzá a odhodlaná Káča mohla být mou dávnou příbuznou.

Nastává nepřehledný mumraj. Protestující ježibabu obklopuje strašidelná hradba a mě někdo rázně vystrčil na mráz.

Napřed nevím, kde je sever, ale navede mě rachot. Poník hlasitě zuří.

V první chvíli to vypadá, že mě dostalo babino kouzlo, ale to jsem jen plnou silou vrazila hlavou do dvířek chlívku. Kouzelník se nemýlil, čary se mě netýkají, zato důkladná petlice ano. Zalomcuji s ní a vylítne mi podobné slovo, jako nedávno Perníkové.

„Zmiz, obludo!“ ozve se zevnitř.

„Tak si tam chcípni!“ popřeju, ale nepřestávám dvířky lomcovat. Nikdo mi nejde na pomoc, ježibaba plně zaměstnává všechna strašidla.

„Ty nejsi čarodějnice?“ ujistěje se opatrně věžeň.

„Asi ne, pane Vánku. Jsem jen vaše sousedka dole z vesnice. Letos v zimě jsem vás naháněla z domku do ohrady. Pěkně jste to uvnitř zřídil. Copak vám na to řekla paní Lýkovcová?“

„Nevybavuj se, holka, a raději mě pusť, dělej!“ poroučí. Moc bych za to nedala, že i dnešní výlet do Zakletého lesa spáchal pod vlivem opojného moku.

Kopnu do dveří. Nic. Bytelné a vzdorující.

Rachot od chalupy sílí, něco prolétne a bezvládně zůstane ležet u mých nohou. Chudák Hejkal. Tak trochu smolař.

„Rychle, Martino!“ slyším udýchaného kouzelníka rušeného tlumenými výbuchy a nesrozumitelnými výkřiky. Asi se tam čaruje. „Už ji dlouho neudržíme!“

Fajn. Potmě mám tohle otevřít, a ještě na mě všichni psychicky tlačí. Leda že by... Opřu se ramenem do dvířek, zapřu se a zkusím je nadzvednout na opačné straně. Panty se nepatrně pohnou. Znovu zaberu a za hlasitého skřípění dveře vysadím.

Poník nepoděkoval, zato mě přejel a přimáčkkl k zemi. Ležím na promrzlé půdě a sleduji tlusté břicho nad svou hlavou.

„Moment,“ oslovím ho, když se chystá zmizet v lese. „Vzkazuje vaše paní, že tohle máte mít do půlnoci na krku. Dovolíte?“

Na okamžik zaváhal, ale pak si nechal navléct ohlávku a vodítko. Trošku jsem se polekala, když se přede mnou rázem změnil v obtloustlého chlapíka sotva do pasu, zato s čepkou tak vysokou, že mi hrozila špičkou vypíchnout oči.

„Dobrý,“ zamumlal a vytrhl mi vodítko z ruky. „Máš to u mě a u Lýkovcové, Martino. Teď raději zmiz. Perníková tě bude štvát do sebezničení, znám to.“ Zas se proměnil v koně a odpálil do tmy jako plnokrevník ze startovního boxu. Odvoz nenabídl.

Od chalupy se ke mně valí hrouda zdecimovaných strašidel obklopující nepřičetnou ježibabu. Statečně ji zdržují, ale poněkud marně. Setřásá je a bije kolem sebe ohnivými koulemi.

„Uteč, Martino!“ hulákají jeden přes druhého a já nemám důvod zůstat. Snad kromě tmy, zimy a hustého lesa.

Prolézám houštiny a pustě nadávám. Dávno mi přestal svítit mobil a na nebi se jen spoře objevují hvězdy. Když se konečně vyčásí, ukrutně mě bolí nohy a nejraději bych usnula v nějaké noře.

„Povedlo se,“ promluvil vedle mě známý hlas. Kouzelníkovi se lesknou hvězdy na rouchu a přes rameno nese Hejkala.

„Sláva. Docela by mi vadilo podstoupit všechno zbytečně. A co je s ním?“ ukážu na

zplihlou kožešinu.

„Přežije, ale měli jsme tam všichni namále, baba bojovala neobyčejně urputně.

Ehm, jdete správným směrem, Martino.“

„Opravdu?“

„Rozhodně. Všimla jste si, jak se změnilo počasí? Zase cítím jaro.“

„Takže se můžeme rozloučit?“

„Ano. Ale nemusí to být navždy. Myslím, že jsme si nakonec dokázali vcelku porozumět.“

„Ráda vás zase uvidím,“ překvapuji sama sebe. „A možná snesu i Mlžínu, úrvance a loupežníka. Pozdravujte, prosím, taky ducha...“

„Pouhý přízrak, slečno, pouhý přízrak. To není totéž.“

„Tak přízrak, omlouvám se, nevyznám se v tom, potřebovala bych spoustu věcí vysvětlit. Moje chalupa je odtud nedaleko, kdybyste šli někdy okolo.“

„Skutečně si vážím vašeho pozvání,“ uklonil se podle svého zvyku. „Rádi zavítáme a snad vás naučíme širšímu pohledu na svět. Řekl bych, že přehlídíte mnoho zajímavého i ve vlastní vesnici. Teď ale raději spěchejte domů, Martino, noc čarodějnic ještě neskončila.“ Zmizel bez rozloučení i s Hejkalem v bezvědomí.

Párkrát jsem se otočila kolem své osy, ale přestože úplněk svítí jako lampion, stojím v křoví sama a les mě nenápadně vystrkuje ven. Bez potíží vyjdu za hradbu stromů a do tváře se mi opře teplý vánek.

V chalupě Lýkovcové se svítí, někdo juchá na dvoře a proti temnému nebi vesele srší jiskry. Projdu tiše, jen mrknu na zápraží, kde hlídá temné hejtno několika plivníků. Normální slepice by potmě spaly, ale oni mi důstojně kynou hlavičkami. Zřejmě příměří.

Začarovaný kopec se raduje nad spící vesnicí a na okolních vrších pomalu dohořívají vatra. Spálily se čarodějnice, končí kouzelná noc.

Sklopýtám k chalupě a otevřu dveře. Fuj, zima a myšina. Musím s tím konečně něco udělat.

Otočím se a bez ohledu na sousedy zakřičím do noci: „Haló, vy tam, v Zakletém lese! Slyšíte? Nutně potřebuju několik trpaslíčků na byt! Neprodleně!“

Potom už nechávám magickou noc za dveřmi a upadnu do spánku s únavou a pocitem dobře vykonané práce.

Tisíc vůní růže

Poslední jaro tvého života přišlo dřív, než jsi čekal. Obě rány přišly v páru, zaklesnuté do sebe, něžně si pro sebe cosi špitaly. Diagnóza, ta první, se k tobě hned měla. Omotala tě dlouhýma hubenýma rukama a už tě nepustila. Ta druhá, Smrt, na tebe jen zběžně kývla, jako že se ještě uvidíte. Pak už si tě nevěšovala a hrnula se k tvé mamě. Obě se smály, ona i maminka, a objímaly se jako dávné přítelkyně.

Obřadní síň je studená a nepřátelská. Třeš si dlaně o sebe a doufáš, že to brzy skončí. Maminka je v rakvi maličká a křehká, docela jiná než jak si ji pamatuješ. Ty jsi starý, dospělý chlap a měl by ses ovládat. Ale máma je máma vždycky, i když je ti skoro sedmdesát, a tak popotahuješ jako malý kluk. Natáhneš ruku a sebereš z rakve jednu jedinou smetanovou růži na dlouhém stonku. Je krásná a ty si nemůžeš vzpomenout, kdo ji tam položil. Když k ní přičichneš, cítíš čisté povlečení a mámino mýdlo a ten jasmínový keř, co kvetl před domem, ve kterém jsi vyrostl. Vzpomeneš si,

jak ses učil jezdit na kole; bylo červené a stříbrné a tys měl věčně špinavé kalhoty od řetězu. Vzpomeneš si, jak jsi v létě sedával před domem na vyhřátých schodech, cpal se melounem, až ti šťáva tekla po bradě, a plival jsi zrníčka na silnici.

Stojíš tam s přivřenýma očima, dýcháš tu vůni a poprvé po velmi dlouhé době máš pocit, že to zvládneš. Všechno zvládneš.

"Promiňte," ptáš se místního zaměstnance, když všichni ostatní odejdou, "nevíte, kdo sem dal tuhle růži?"

"Tuhle?" otázka se zřízenec a zabrejlí na ni. "Počkejte... jo, myslím že to byla ta paní, co má na Luční zahradnictví. Občas sem dodává věnce a takový věci a tu a tam dá něco navíc. Má opravdu dobrý srdce, to teda má," nasaje vůni smetanové růže. "Páni, ta voní jako vanilkový rohlíčky, co dělala moje babička."

Tobě to vanilku nepřipomíná, ale příliš nad tím nepřemýšlíš. Vyrazíš z budovy a o chvíli později se přistihneš, že se usmíváš a kráčíš směrem k Luční ulici. Trochu tě to překvapí, ale necháš nohy jít, kam chtějí.

Najdeš to snadno - vede tě vůně. Růží a konvalinek a hyacintů, sametu a jarního dne po dešti; včerejška, dneška, zítřka. Veliký pozemek přímo přetéká květinami a keři. Na konci se krčí malý domek. Zamíříš k němu a cestou obdivuješ ty barvy a tvary, tisíce rostlin; ani netušíš, že jich tolik existuje. Pojmenovat umíš jen zlomek z nich. Zdá se ti, že se roční období stydlivě zarazila před branou. Vidíš tu narcisy, růže a čemeřice a jsi si jist, že by neměly kvést naráz. Nakonec ale pokrčíš rameny – vlastně proč by nemohly? Krásně k sobě ladí.

Všimneš si drobných modrých kvítků, plazí se ti kousek od nohou. Mají ostrou barvu; vypadá to, jako by někdo po trávníku rozsypal konfety. Zdá se ti, že jsou cítit trochu sladce a tak divně nahnile, skloneš se, aby sis pořádně přivoněl, a...

"Ty modré nechte na pokoji." Ozve se za tebou, ne nepřátelsky, ale důrazně. Otočíš se. Květinářka je útlouká a hezká a bledá, jako bílá lilie.

"Proč?" vyhrkneš jako malý kluk. "Líbí se mi."

"Měl byste z nich moc těžké spaní," pousměje se. Pak si tě důkladně prohlédne, od hlavy až po ponožky. Ty jsi na ni také zvědavý. Na první pohled se ti zdá mladá, pak si ale všimneš vějířků drobných vrásek v koutcích očí a rtů. A ve vlasech se jí zachytilo několik stříbrných pavoučích nitek. Oči má šedé jako zkamenělé dřevo a stejně prastaré. Vlastně nedokážeš vůbec říct, kolik jí může být let.

"Vy budete syn té krásné staré paní, co měla dneska pohřeb," řekne nakonec. Řekne to tak, že máš chuť ji obejmout.

"Ano, byla krásná," odvětiš vřele.

Ještě chvílku na tebe zkoumavě hledí. "Nedal byste si trošku čaje?"

Usrkáváš z modrého puntikovaného hrnečku. Čaj chutná po medu a nějakých bylinkách.

"Je vynikající," složíš poklonu hostitelce.

"To je moje uklidňující směs. Proti bolesti," podotkne. Až teď tě napadne, že sis dnes nevzal svoje prášky. Soustředíš se, ale všechna ta místa, kde tě obvykle bolí – tam, kde tě prozírá nemoc – jsou v pořádku. Usměješ se.

"Tohle byste měla prodávat, lidé by vám utrhalí ruce."

Zavrtí hlavou. "Peníze mě moc nezajímají. Jsou špinavé a ulepené a nevoní moc hezky."

"A co vás tedy zajímá?"

"Květiny," odpoví. "A lidé."

Někdo zabuší na okno, až se tabulka zatřese. Ona vstane a otevře. Dovnitř vpadne mladík, rozcuchaný a rozrušený.

"Prosím," popadne květinářku za ramena, "musíte mi pomoci."

"Už jsem ti říkala," jemně se mu vykroučí, "nemůžu ti dát to, co chceš. Umím hodně, ale některé věci jsou prostě nemožné... Můžu ti ale dát něco, aby ses pořádně vyspal, vypadáš, že to potřebuješ..."

"Nechci spát!" vykřikne mládenec. "Chci ji jenom zase vidět. A nevykládejte mi, že je to nemožné, pomohla jste jí tam, pomozte i zpět! Nebo..." oči se mu trochu rozostří. "Nebo mi pomozte za ní," zašeptá pak.

"Tak to v žádném případě," zarazí ho prodavačka pevně.

Chvilku to vypadá, že ji chlapec uhodí. Nakonec ale jen přimhouří oči a vyštěkne: "Fajn. Poradím si sám."

Vyběhne z domku zpět do zahrady. Rychle se rozhlédne a jeho pozornost, stejně jako prve tvoji, upoutají husté hrozny drobných modrých kvítků. Vyráží k nim.

"Nech ty modré na pokoji!" křičí ona a spěchá za ním. Než ho ale dohoní, mladík je už u záhonu. Skloní se a surově vyrve celou hrst květů z černé země. Přiloží si dlaň k ústům a nosu a zhluboka se nadechne.

Vzápětí vidíš, jak se mu oči ošklivě protočí nahoru, zasnívá bělma. Podlomí se mu nohy a sesype se na zem, tváří do zelenomodrého koberce.

Květinářka ho rychle chytí za ramena a převrátí na záda. Mladík má teď oči zavřené, je v bezvědomí, ale třese se a mlátí rukama kolem sebe.

"Pomozte mi! Podržte ho, rychle!"

Naléháš na něj tělem, držíš mu ruce při zemi, snažíš se, aby si neublížil. Smýká sebou sem a tam a tobě docházejí síly. Ozývá se bolest, důvěrně známé pálení v kostech a v plicích. Dělalí se ti mžitky před očima.

"Vydržte, už jsem tady." Odhodí si vlasy z očí. Položí jednu ruku mladíkovi na čelo a druhou mu zlehka přiloží pod nos křehký květ světle žluté hyacinty. Chvíli se neděje nic, ale pak cítíš, jak se chlapec uklidňuje, taje pod tvýma rukama. Za pár vteřin už spí klidně; otočí hlavu na stranu a usměje se, zdá se mu něco hezkého. Společnými silami ho odnesete zpět do domku a složíte na gauč. Mladík začne hlasitě chrápat.

"Co se to sakra stalo?" zeptáš se hned, co se složíš do křesla a popadneš prchající dech.

"*Noctuella*," odvětí a vybere si z vlasů jeden uválený modrý kvítek, "ta kytička se tak nejmenuje bez důvodu. Je malá, ale silná. Takové noční můry vám nic jiného nepřivodí."

Skloní se zase k chlapci. "Bude teď spát pár hodin. Snad mu to pomůže."

Další dny přijde - na tuto roční dobu nečekané - teplo. Lidé loví v šatnících tenké oblečení a kroutí hlavami, ale tebe to vůbec nepřekvapuje. Doktor hledí na tvoje data a na tebe a tváří se rozpačitě. Testy dopadají pořád hůř, snadno se zadýcháš a brzy si musíš koupit hůl. Ale příliš tě to netrápí. Máš spoustu věcí na práci.

Objevíš malou restauraci hned naproti domku prodavačky květin a chodíš tam na oběd hned po pravidelné kontrole. Výběr jídla ti dá spoustu práce. Najednou ti vůně, chuti, barvy, tvary připadají důležité; je to nová lekce, kterou ses na samém sklonku života naučil. Vyzkoušíš mořské plody a grilovaný chřest a další věci, na které jsi dřív ani nepomyslel.

Koupíš si velký atlas květin a listuješ jím u kávy, pak ho strčíš do tašky a jdeš do zahradnictví. Sedneš si tam do trávy mezi květy a za pomoci atlasu se je snažíš určovat. Některé najdeš, u jiných si jsi jist, že v žádných knihách uvedeny nejsou.

Květinářka si k tobě přijde přisednout, zrovna když studuješ růže (křehounká *Shropside lad*, pyšná *Ambassador*, chladná a krásná *Amethyst*). Usměje se a jemně přeje dlaní po jemných plátcích. Pozoruješ obrys jejího těla pod tenkými šaty a přemýšlíš, jestli má taky trny, nahoře na

stehnech; jestli jí raší drobné zelené výhonky z úrodné úžlabinky pod břichem.

Zavedeš řeč na toho mladého muže. Je zatažené odpoledne po dešti, na listech se lesknou kapky vody a vzduch je ztěžklý mladým jarem. Ona nabere hrst vlhké hlíny a zamračí se.

"Je tak plný hněvu. Nedokáže pochopit, co se stalo, nedokáže se s tím smířit. Klade mi za vinu, že jsem..." odmlčí se. Pak se ti podívá zpříma do očí. "Už jste pochopil, jakou moc mohou mít moje květiny. Dovedou přivolat vzpomínky na dětství, klid či vztek, sny... a některé mohou pomoci člověku i na jeho poslední velké cestě."

Hledíš na ni a konečně chápeš tu věkovitost jejího pohledu, její kouzlo.

Toho večera se ze zahrady vracíš pozdě. Už se setmělo, chodníky se po dešti lesknou. Slyšíš svoje kroky jako tiché pleskání, pomalý, pravidelný rytmus. Po chvíli si všimneš, že slyšíš ještě jiné tempo, ostřejší staccato tenisek na dlažbě. Otočíš se. Tu tvář za sebou znáš; patří chlapci, o kterém jsi v posledních dnech tolik přemýšlel.

"Vy!" obviní tě. "Vy se s ní přátelíte." V očích má tolik bolesti a hněvu, že bezděky o krok couvneš. Hůl ti vypadne z ruky.

"Poslyš, chlapče," snažíš se ho uklidnit, "ona tvé dívce přece neublížila. Musíš se smířit s tím, že..."

"Ona," skočí ti do řeči, "ona ji *zabila!*" Skloní se a najednou má v ruce tvoji hůl. Zvedneš ruce před obličej, ale hned první rána tě srazí k zemi.

"Zabila! Zabila! Zabila!" ječí mladík nepřičetně a s každým výkřikem dopadá další úder. Cítíš, jak ti praskají žebra, v ústech máš krev a špinavou vodu z kaluže, do které jsi upadl.

Po chvíli rány ustanou. Chlapec se sveze na zem vedle tebe, pláče.

"Promiňte, já nechtěl," vzlyká. "Zavolám vám sanitku." Vytahuje telefon a vytáčí číslo.

"Chtěl jsem jen, aby se vrátila."

Nemocnice je čistá, bílá, je cítit dezinfekcí a beznadějí. Bezvhládné ticho rozhání jenom pravidelné pípání přístrojů.

"Toho mladíka odvezli na psychiatrii," řekne ti sestra. "Chudák, dočista mu přeskočilo. Pořád povídal cosi o otrávených květinách."

"Zemřela mu přítelkyně," prozradíš jí jen malý kousek příběhu. Pokývá hlavou.

Když odejde, pozoruješ praskliny v omítce na stropě. Je ti smutno. Víš, že už odtud neodejdeš. Doufáš, že až přístroje ztichnou, nebudeš už nikdy sám. Ale děsíš se toho, že budeš osamělý v těch nejtěžších chvílích předtím.

Pak ji ucítíš, lehoučkou jako dým.

A najednou víš.

Když přichází k tvé posteli, vidíš ji, svou prodavačku květin, a vidíš i ty, kterými byla předtím, v mnoha lidských myslích. Mnemosyné, matku múz, Atropos se zlatými nůžkami. Moranu vynášenou z vesnic. Divokou Freyu na černé klisně. Morfea a Osirise, Ereshkigal a Morrigan a Hun Ahan se soví hlavou. Vidíš řeku, dlouhou bez konce; křehkou bárku s převozníkem na ní.

Skloní se k tobě a podá ti růži, bílou jako první sníh.

A když se nadechneš, cítíš všech jejích tisíc vůní.

A je tak snadné udělat poslední krok.

VOTRELEC

V ten deň nič nenasvedčovalo tomu, že sa stane niečo špeciálne.

Veliteľ výskumu priložil kartu s hologramovým kódom k čítačke a dvere sa otvorili. Miestnosť s maximálnym stupňom zabezpečenia. Bol pyšný, že sa mu podarilo prepracovať sa až sem. Pamätal sa na staré časy, keď mal oveľa nižšiu funkciu, pracoval na banálnych projektoch a o týchto priestoroch mohol len snívať. A teraz je tu, síce desiatky metrov pod zemou, ale to mu bolo jedno; chápal, že len v takejto hĺbke je zaručená bezpečnosť. Mimo iného tu boli aj spisy, ktoré verejnosť nesmela nikdy vidieť.

Sadol si za svoj supervýkonný multifunkčný panel a začal stroju diktovať svoje najnovšie pozorovania o dianí vo vesmíre. V poslednej dobe sa toho ani veľa zaujímavého neudialo, a tak keď k nemu vtrhol jeho osobný asistent, bol mu vlastne vďačný.

„Pane, mám pocit, že je to tu!“ Mladík bol očividne vzrušený, keďže doteraz vždy dbal na slušnosť a zdržanlivosť vo vyjadrovaní.

„A čo je tu?“ opýtal sa ho s pokojom sebe vlastným jeho nadriadený.

„Neďaleko odtiaľto niečo spadlo! Najprv sme si mysleli, že je to nejaký asteroid alebo tak, ale s najväčšou pravdepodobnosťou je to vesmírna loď! Okamžite vás mám zavolať na jej preskúmanie!“

Veliteľ vyskočil zo stoličky: „ČOŽE?! Rýchlo ma tam zaveďte! Žije niekto z posádky?“

„Nevieme, pane, zatiaľ sa čaká na vaše pokyny!“

Ešte ani poriadne nezastali a kapitán už vyskakoval von. Bol rozrušený ako ešte nikdy. Už veľmi dlhú dobu sa nestalo nič takéto, vlastne odkedy bol vo svojej vedúcej pozícii, tak ani raz. Prepadla ho neistota – ako postupovať? Keď sa však priblížil na pár krokov od obrovitánskej lesklej „veci“, zabudol na všetko a ostal mu len úžas.

Plavidlo bolo zo striebriстого kovu a dívať sa priamo naň spôsobovalo jeho citlivým očiam utrpenie; snečné lúče sa od zdeformovaného povrchu odrážali a oslepovali ho. Asi štvrtina lode bola zarytá v piesčitej pôde a stúpala z nej ľahký dym. Z jej veľkosti usudzoval, že dnu sú asi štyria pasažieri, samozrejme za predpokladu, že sú rovnako vysokí ako on. Okolo stálo zo dvadsať jeho podriadených.

„Otvoriť,“ prikázal im a mykol hlavou k dverám vesmírneho korábu – boli obdĺžnikového tvaru a náraz spôsobil, že už boli čiastočne odchlípnuté. Našťastie neboli vysoko nad zemou a tak si s nimi pracovníci za pomoci všakovakého náčinia ľahko poradili. Pánty zaškripali, povolili a dvere s tupým zuchnutím padli do piesku. Dvihlo sa malé mračno zvířeného prachu.

Teraz sa pred veliteľom otvárala veľká čierna diera. Spýtavo sa pozrel na technika, ktorý držal v ruke malé oválne zariadenie.

„Prístroj nesignalizuje žiadne známky života ani žiadne vírusy. Môžeme vstúpiť?“

To veliteľovi netrebalo dvakrát hovoriť. Chytil sa rámu dverí a vyšvihol sa dovnútra. Odvážnejší a zvedavší ho nasledovali. To, že prístroje nič nezaznamenali, nepresvedčilo každého. Dnu mohla byť bytosť, ktorej životné funkcie boli také bizarné, že by na nich žiaden stroj nereagoval. Čo sa chorôb týka, hneď po prieskume budú musieť absolvovať zdĺhavé kontroly všetkých orgánov, hĺbkové očisty a istý čas pobudnú v karanténe a na pozorovaní. Toto však teraz išlo bokom. Kto sa bojí, nech nejde do lesa – či v tomto prípade do vesmírneho plavidla.

Prvá miestnosť vlastne ani nebola ničím zaujímavá, bola to len vstupná komora. Obloženie stien bolo podobné ako zvonku. Tento kov budú musieť podrobne preskúmať, keďže sa zdalo, že pre „tých druhých“ je na medziplanetárne lety ako stvorený. Ale toto bol koniec koncov len nudný šrot a veliteľ tu bol predsa kvôli niečomu inému. Chcel vidieť telo, konečne si skrz-naskrz prezrieť tých votrelcov, o ktorých tušil, že ich sem chodia sledovať, aj keď o tom neboli temer žiadne presvedčivé dôkazy.

Napriek tomu pred dverami vedúcimi hlbšie do lode zaváhal. Nevyrúti sa odtiaľ na neho niečo? Snažil sa ticho načúvať v nádeji, že začuje nejaký šramot, aj keď dvere boli istotne zvukotesné. Vlastne to bolo jedno, podriadení za ním znepokojene šuchotali a šepkali si. Pocit, že bude vyzeráť ako padavka, bol silnejší ako pod sebazáchovy, preto kapitán vložil ruku do čohosi, čo asi bola kľučka, a prudko potiahol, čo jednoznačne nemal robiť.

Dvere sa zasunuli do ľavej strany zárubne a z miestnosti sa naňho bleskovo vyvalilo čosi obrovské a čierne. Bol to len dym, lenže tá tma, ktorá tu panovala a k tomu napätie, ktoré tu vládlo, spôsobili, že veliteľ trochu zvýskol. Vlastne viac než trochu, a hoci sa to hneď pokúsil zamaskovať prudkým kašľom, ktorý ani nebol až taký hraný, neprijemný pocit poníženia sa v ňom už usadil. Dym o pár sekúnd zredol, a keďže nikde nevidel plamene, dalo sa predpokladať, že vychádza len z nejakého poškodeného kontrolného panela alebo niečoho na ten spôsob.

Vstúpil dnu, ešte sa nenápadne poobzeral, či niečo nečíha v slepých uhloch pri stene, a až potom sa nechal omráčiť rozlohou miestnosti. Bola natoľko veľká, že sa zdalo, že zaberá celý vnútrošok lode. Všade samé zložité prístroje pracujúce na princípe, ktorému vôbec nerozumel. Všetko z nalešteného kovu, väčšina zariadení však rozbitá.

Jeho domnienka o zdroji dymu sa potvrdila. Veliteľove malé nozdry sa rozšírili pri vzrušujúcej myšlienke, že keď sa nejakým spôsobom podarí zistiť, ako všetky tieto mechanizmy fungujú, bude to veľký pokrok pre celú planétu. S takými informáciami by možno aj oni mohli uskutočniť podobný let, pravda, nie s takýmto neželateľným koncom.

Ved' tu sa píše história! JA píšem históriu!

Zdalo sa, že nie je sám, kto sa dal opantať takýmto veľkolepými plánmi. V pomerne veľkej tme počul vzrušené diskusie jeho asistentov, videl ich prízračné siluety behať od jedného počítača k druhému. Teórie, ktoré zachytil, boli mnohokrát ešte divokejšie, hlasy zneli nadšene...

Zrazu to všetko prešiel ostrý sykot a výkrik.

Ktosi zamieril svetelným kužeľom k predpokladanému zdroju a veliteľ uvidel, že to bol jeden z jeho podriadených. Nerozvážne sa pokúsil ovládať akýsi prístroj a iskry, ktoré naňho stroj vychrlil, ho zasiahli priamo do jeho veľkej hlúpej plešatej hlavy. Teraz ticho bedákal a tenkými prstami si masíroval oči. Aj v slabom svetle bolo vidieť, že je popálený.

„Vy idiot, choďte von, nech vás rýchlo niekto ošetrí! Zdalo sa vám múdre hocičo tu len tak chytať?“ vyletel naňho znepokojený veliteľ. Pomocník sa stále ochkajúc a jokajúc pobral v sprievode kolegu smerom von.

Veliteľ si uvedomil, že už zďaleka nie je taký nadšený, ako bol ešte len pred malou chvíľou. Čakal, že tu nájde nejaké telá, ktoré by mohol skúmať. Teraz skôr mal pocit, akoby celá táto loď skúmala jeho. Zrazu cítil priam nepriateľské fluidum, ktoré z nej vyžarovalo. Hlasy podriadených tiež zneli pochmúrne a akoby tlmene, vzdialene. Svetelný kužeľ behal cikcakovito po stenách, zemi, strope, prístrojoch a veliteľ mal sto chutí zakričať, nech nerobia tie zmätočné pohyby, ale nechcel prispievať k čoraz citeľnejšiemu napätiu. Dokonca ešte aj chôdza bola nepriemná, celá loď bola totiž naklonená a všetci neustále zakopávali, čo vydávalo zlý plechový zvuk podobný smiechu.

Na tomto smiechu ale nič veselé nebolo.

Na jednej obrazovke blikali akési kliky háky a ornamente. Veliteľ im vôbec nerozumel a to ho rozčuľovalo ešte väčšmi. Neuspokojila ho ani teória, že by sa mohlo jednať o informácie o domovskej planéte posádky.

A propos: posádka. Kde je? Nikde žiadne telá, ani pozostatky, ak by loď letela dlhú dobu nekontrolovane. A čo ak je to presne naopak, čo ak bola po celý čas kontrolovaná cez nejaké

riadiace centrum na svojej planéte, a to až do takej miery, že nepotrebovala posádku? Ved' to by bol celý tento cirkus zbytočný! Alebo ešte horšie: čo ak je samotná loď votrelec, obrovský narušiteľ, do ktorého vstúpili papuľou, mysliac si, že sú to dvere?

Pri tejto myšlienke si veliteľ mimovoľne prikryl dlaňou svoje malé, nevýrazné ústa. *Toto je už choré*, vravel mu jeho vnútorný hlas, *ak ti podriadení čítajú myšlienky, majú ťa za najväčšieho zbabelca vo vesmíre.*

Myšlienka na planétu obývanú obživlými raketami bola vo svojej podstate skutočne komická. Ako sa asi rozmnožujú? Vymieňajú si palivo? Ale veliteľ si nemohol pomôcť, všetko naňho pôsobilo zlovestne – zlovestne sa lesknúci strop, hoci bola tma; zlovestne žmurkajúce oko monitora, alebo čokoľvek to bolo; zlovestne šikmá podlaha; zlovestné hlasy; zlovestní podriadení zlovestne číhajúci, kedy sa zrúti, aby ho mohli nahradiť a pripísať si jeho zásluhy; zlovestné úzke nenápadné dvierka... až s ním myklo, keď zistil, čo práve v tej tme našiel. Pritom stál tak blízko nich!

Pomaly pristupoval ku štvorcovitému zárezu v stene. Dvere boli skutočne celkom nenápadné a to ešte viac dráždilo veliteľovu zvedavosť.

Čiže loď má predsa len ešte nejaké tajomstvo, myslel si, opäť cítiac narastajúcu nedočkavosť. Obzrel sa, no nikto si ho tej tme nevšimol. Prišiel čas na skutočný objav. Opatrne sa dotkol dverí a tie sa začali samé pomaly kruhovito roztvárať. Veliteľ urobil krok dozadu, pre prípad, že by sa naňho znovu plánoval vyvaliť nejaký dym, nič sa však nestalo. Za tmným otvorom číhala akurát veľká tma.

Miestnosť bola malá, pôdorys v tvare elipsy, obložená belavým kovom. To všetko si uvedomil až dodatočne, keďže zízal na veľkú truhlu s priesvitným vekom, ktorá kradla celú jeho pozornosť. Lepšie povedané, kradol ju ten, ktorý v nej ležal.

Veliteľove beztak malé nozdry sa ešte zúžili, keď si celý vzrušený prezeral telo za sklom. Vždy veril na civilizácie na iných planétach, no vždy si ich predstavoval nejakou... inak. Že tamojší obyvatelia budú priesvitní, že budú mať miesto tiel hmlovinu, a to boli ešte jedny z jeho krotkejších predpokladov, lenže telo v truhle bolo vlastne celkom normálne. Tvar hlavy nebol neobyčajný, možno ho len zaujal trochu iný odtieň pokožky a mozgová časť (ak to malo mozog, alebo ak to malo mozog v hlave), ktorá bola prekvapivo menšia, rovnako ako nečakane maličké oči. Oproti tomu bol nos až bizarne veľký, o ústach nehovoriac – tiahli sa takmer cez celú spodnú časť tváre a pôsobili nečakane smiešne. trup bol trochu mohutnejší, počet končatín sedel, ale počet prstov na nich nie; s tým však akosi podvedome rátal.

Pre tmú nevidel detaily. Vybehol z maličkej miestnosti, bez slova vytrhol komusi z ruky svietidlo a rýchlo sa vrátil naspäť. Rozhorčení podriadení ho nasledovali a nespokojne si mrmlali.

Keď veliteľ namieril svetelný kužeľ na telo, už poniekoľkýkrát v ten deň pocítil neistotu. Nepohlo sa to stvorenie, kým bol preč? Mal pocit, že hlava je teraz mierne pootočená na opačnú stranu. Či sa to s ním zahráva len jeho myseľ? Dnes bola skúšaná viac než dosť, takže by to bolo celkom prirodzené. Aj keď... Truhla, v ktorej toto stvorenie ležalo, mala za úlohu zásobovať telo živinami počas jeho spánku, ktorý asi trval väčšinu cesty, tým si bol istý. Videl hadičky a cievky vybiehajúce zo stien sarkofágu, ktoré končili niekde v útrobach tej bytosti. Veliteľ po krátkej úvahe nepredpokladal, že by to boli nejaké chápadlá tvoriace súčasť tela.

V tom prípade ale tvor mohol žiť!

Nie, vylúčené, náraz nemohol prežiť, teraz pri lepšom svetle videl, že sklo je popraskané a mnoho hadičiek je pretrhnutých, či dokonca vytrhnutých. Ani telo nepôsobilo živo. Čiže nie, NEMOHLA sa hýbať. Chcel sa zase zahĺbiť do skúmania a porovnávania, ale veľmi sa mu nedarilo. Medzitým dorazili ostatní a teraz stáli okolo truhly s prekvapenými výrazmi a neprestajne si vymieňali svoje bláznivé siahodlhé vedecké teórie.

Vidiac ich neistotu, veliteľ konečne cítil zadosťučinenie.

Na druhý deň už telo čakalo na operačnom stole.

Veliteľ sa rozhodol, že pitvu povedie on. Chcel ako prvý preniknúť do tajov vesmírneho života.

Podľa stavby tela usudzoval, že je z rovnakej, prípadne neďalekej galaxie. Ale je rovnaký aj vo vnútri? Koľko má srdce, ak vôbec nejaké má? Ako spracúva okolité plyny? Na akom princípe funguje jeho metabolizmus? S hlavou plnou myšlienok veliteľ chytil do rúk laserový skalpel a zamrel.

Mŕtvola otvorila oči, hoci predtým, než sa otočil, ich mala zavreté!

„Dotýkal sa niekto tela bez môjho súhlasu?“ opýtal sa hromovým hlasom. Nikto sa ani nepohol. Prístroje nesignalizovali život, ale to bolo jedno, veliteľa sa zmocnila panika: „Zavolajte stráž!“ kričal. „Veď on otvoril oči!“

Všetci naňho hľadeli v nemom úžase, takto rozrušeného ho ešte nevideli.

Jeden zo zúčastnených nesmelo vystúpil dopredu: „Prepáčte, ja som mu ich otvoril. Myslel som, že pôjdeme podľa plánu a odoberieme očný mok.“

„Tak láskavo nemyslíte, keď vám nekážem! A vôbec, kto ste? Nikdy som vás nevidel! Vypadnite!“ Veliteľ výskumu očividne strácal kontrolu a cítil to. Keď skončí túto pitvu, pôjde si oddýchnuť niekam veľmi ďaleko. Každá čiastočka jeho Ja cítila tlak zodpovednosti, ktorú tu podstupoval a tí idioti sa ho snažia ešte viac vystrašiť. Ale on sa nenechá. Toto je jeho deň, vďaka ktorému ho spoznajú na celej planéte a on si ho zobrať nenechá. Veru nie.

Odložil laser, ktorý ani nepoužil a schmatol nasávaciu ihlu. Ten horlivec mal pravdu, treba zobrať vzorku z oka.

Pomaly sa blížil k buľva a tak veľmi sa snažil netriať, až sa triasol ešte väčšmi. Kolegovia to buď nevnímali, alebo ho chápali, alebo sa ho báli.

Mŕtve oko sa skladalo z troch farebných kruhov, a keď sa naňho veliteľ díval, mal pocit, že ho hypnotizuje.

Hrot ihly sa blížil a oko sa vyčítavo dívalo.

„Nežije, nežije, nežije...“ mrmlal si dookola.

Ruka sa trasie.

Oko sa díva, oko rozumie, oko žaluje, oko má odpovede, oko žije, celý svet je veľké oko skladajúce sa z malých očí.

Hrot ihly je presne milimeter od jedného z nich.

BUCH.

Všetci zborovo vykriekli.

To sa prudko odsunuli dvere do operačky. Stál v nich hlavný navigant a bol očividne rozrušený.

Veliteľ ho chcel okríknúť, ale nemohol; jednak preto, že z toho šoku na chvíľu načisto stratil hlas a jednak preto, že hlavný navigant mal rovnaké postavenie ako on, veliteľ výskumu.

Narušiteľ operácie neistým krokom prešiel do stredu miestnosti a nečakane pevným, až slávnostným hlasom prehlásil: „Vyhodnotili sme záznamy z lode. Vieme, odkiaľ to k nám prišlo!“

Túto otázku si kládol veliteľ celú predošlú noc a bol odhodlaný dozvedieť sa ju ako prvý, alebo aspoň skôr, ako jeho úbohí kolegovia.

‘Povedz mi telepaticky,’ rýchlo mu vyslal myšlienku, dúfajúc, že ostatní sa v tom šoku nedokážu naladiť na ich vlnu. Obe jeho srdcia bili ako nikdy doteraz.

‘Akási Zem,’ znela odpoveď.

Obsah

Vidoucí 2009.....	2
Běsná čtvrť.....	3
Časy se mění.....	17
Femme fatale.....	22
Hosté vítáni.....	36
IGNIS ANIMATUS.....	42
Kúsok nebies alebo Hapčišmukov pochod.....	52
Monstruoz cirkus.....	68
Mor na vás!.....	80
Noc z 30. dubna.....	96
Tisíc vůní růže.....	110
VOTRELEC.....	114